

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต

โดย
นางสาวเพ็ญภา ตลับกลาง

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF VOCABULARY LEARNING ACHIEVEMENT USING
ACTIVITY-BASED LEARNING FOR PRATHOM SUKSA 2 STUDENTS OF WAT
KHIANKHET SCHOOL

A Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2019

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธี
สอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนวัดเขียนเขต

โดย เพ็ญนภา ตลับกลาง

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร.ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธาพร ฉายะระถิ)

60254310 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

คำสำคัญ : วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน, การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

นางสาว เพ็ญภา ตลับกลาง: การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อาจารย์ ดร. ภัทรีธีรา เทียนเพิ่มพูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานและ 3) ศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนวัดเขียนเขต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 1 ห้องเรียน เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 42 คน โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นข้อสอบแบบปรนัย และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที (t- test) แบบ Dependent Sample

ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05

2) ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับมาก

3) ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนและเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ของนักเรียนพบว่า นักเรียนมีความคงทนทางการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนและหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียน

60254310 : Major (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Keyword : ACTIVITY-BASED LEARNING, VOCABULARY LEARNING ACHIEVEMENT

MISS PENNAPA TALABKLANG : THE DEVELOPMENT OF VOCABULARY LEARNING ACHIEVEMENT USING ACTIVITY-BASED LEARNING FOR PRATHOM SUKSA 2 STUDENTS OF WAT KHIANKHET SCHOOL THESIS ADVISOR : INSTRUCTOR PATTEERA THIENPERMPOOL, Ph.D.

The purposes of the research were to 1) compare Prathom Suksa 2 students' vocabulary learning achievement before and after using activity-based learning; 2) study the students' opinions towards activity-based learning and 3) study retention of Prathom Suksa 2 students using activity-based learning. The sample, selected by a simple random sampling technique, comprised 42 Prathom Suksa 2/5 students of Wat Khiankhet school during the second semester of the academic year 2018. The duration of the experiment was three weeks. The instruments used for gathering data consisted of 1) lesson plans; 2) An English vocabulary achievement test; and 3) a questionnaire on opinions towards activity-based learning. The data were analyzed by mean, standard deviation and t-test of Dependent Sample.

The results of the study were as follows:

1) The students' vocabulary learning achievement after studying through activity-based learning was higher than that before students' studying at the 0.05 level.

2) The students' opinions towards the activity-based learning were at a high level.

3) The students' retention after studying towards activity-based learning and after studying 2 weeks later was significantly higher than that of the students' retention after studying at the 0.05 level.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาการค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ ดร.ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาการค้นคว้าอิสระให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย รวมทั้งอาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณโณ ภาพประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาพร ฉายะระถิ ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ส่งผลให้การศึกษาการค้นคว้าอิสระเล่มนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ธรรmgr ธรรมจิตต์ นางสาวปิยนุช เจริญศรี และนางสาวอรรรณ ชูแก้ว ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือในการวิจัย สำหรับการทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาหลักสูตรและวิธีสอนทุกท่านที่ให้ความรู้ ให้คำแนะนำและประสบการณ์อันมีค่าแก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณเจ้าของหนังสือ วารสาร เอกสาร และวิทยานิพนธ์ทุกเล่ม ที่ช่วยให้การศึกษาการค้นคว้าอิสระ มีความสมบูรณ์ ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ชาวหลักสูตรและวิธีสอนทุกคนที่ให้คำแนะนำและกำลังใจตลอดมา

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร ครู นักเรียนโรงเรียนวัดเขียนเขตที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บข้อมูลการวิจัย ส่งผลให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัย จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณค่าหรือประโยชน์อันเกิดจากการศึกษาการค้นคว้าอิสระ เล่มนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาแด่พระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ที่อบรมสั่งสอน แนะนำ ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจอย่างดียิ่งเสมอมา

เพ็ญนภา ตลับกลาง

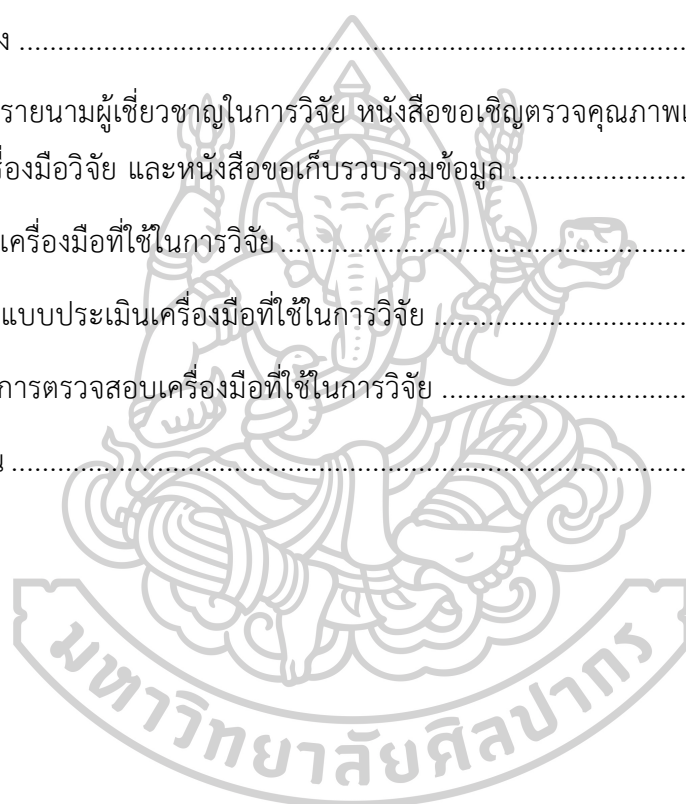
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
คำถามการวิจัย	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
ประโยชน์คาดว่าจะได้รับ.....	9
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	11
1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	12
1.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้.....	12
1.2 คุณภาพผู้เรียน	14
1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	15
2. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	20

2.1	ความหมายของคำศัพท์	20
2.2	ความสำคัญของคำศัพท์	22
2.3	ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	23
2.4	องค์ประกอบของความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	26
2.5	หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน	30
2.6	วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	31
2.7	ขั้นตอนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	41
2.8	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	46
3.	แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	48
3.1	ความหมายของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	48
3.2	ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน	51
3.3	ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน	52
3.4	กลยุทธ์ของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน	53
3.5	ประเภทของกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน	54
3.6	ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน	55
4.	ความคงทนในการจำ	58
4.1	ความหมายของความจำ	58
4.2	ระบบการจำ	60
4.3	ความหมายของเทคนิคช่วยจำ	61
4.4	ประเภทของเทคนิคช่วยจำ	61
4.5	ความคงทนในการจำ	65
5.	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	67
5.1	งานวิจัยภายในประเทศ	67
5.2	งานวิจัยต่างประเทศ	72

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	76
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	76
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	77
3. ระเบียบวิธีวิจัย	77
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	78
5. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	78
1. การสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้.....	78
2. เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	81
3. แบบสอบถามความคิดเห็น	84
การเก็บรวบรวมข้อมูล	86
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	87
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	91
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต	91
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน.....	92
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน.....	95
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	96
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	96
คำถามการวิจัย	96
สมมติฐานของการวิจัย	97
ขอบเขตของการวิจัย.....	97
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	98

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
สรุปผลการวิจัย.....	99
อภิปรายผลการวิจัย	99
ข้อเสนอแนะ.....	105
ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้	105
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	105
รายการอ้างอิง	107
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการวิจัย หนังสือขอเชิญตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย หนังสือ ขอทดลองเครื่องมือวิจัย และหนังสือขอเก็บรวบรวมข้อมูล	115
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	122
ภาคผนวก ค แบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	139
ภาคผนวก ง การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	156
ประวัติผู้เขียน	163

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงการสังเคราะห์ขั้นตอนของการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	57
ตารางที่ 2 รูปแบบการวิจัยแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design.....	78
ตารางที่ 3 สรุปลักษณะ สื่อ ระยะเวลา ความสามารถ.....	79
ตารางที่ 4 ตารางกำหนดเนื้อหาแบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	83
ตารางที่ 5 ตารางกำหนดเนื้อหาแบบสอบถามความคิดเห็น	85
ตารางที่ 6 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขยงเขต	92
ตารางที่ 7 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขยงเขตที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน	93
ตารางที่ 8 ผลการศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน	95
ตารางที่ 9 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อน - หลังเรียน	157
ตารางที่ 10 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็น	159
ตารางที่ 11 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้.....	160
ตารางที่ 12 ผลการหาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	161

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเทคโนโลยีพัฒนาไปอย่างรวดเร็วอันเป็นผลมาจากการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีส่งผลให้เกิดการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การคมนาคม และการสารสนเทศเพื่อการสื่อสารของมนุษย์ เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการสื่อสาร สิ่งประดิษฐ์และนวัตกรรมการสื่อสารทำให้มนุษย์สามารถสื่อสารกันได้แม้ว่าจะไม่ได้อยู่ซึ่งหน้ากัน ทำให้การสื่อสารที่อยู่ในวงจำกัดขยายไปในวงกว้างมากยิ่งขึ้น ทำให้การติดต่อสื่อสารกันระหว่างคนในชาติต่าง ๆ ทั่วโลกสะดวกและรวดเร็ว การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลแต่ละชาติที่ใช้ภาษาแตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันตามเจตนารมณ์ การสื่อสาร ทำให้เกิดภาษาสากลซึ่งเครื่องมือที่จำเป็นที่สุดเพื่อสร้างความเข้าใจตรงกัน และภาษาสากลเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในด้านการศึกษา การติดต่อสัมพันธ์กันทางการทูต การติดต่อค้าขาย การแพทย์และการสาธารณสุข การบันเทิงและอุตสาหกรรมบริการด้านความบันเทิง และเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่แพร่ตามกระแสโลกาภิวัตน์ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารแพร่หลายตามไปด้วย ประชากรประมาณ 1 ใน 6 ของโลกใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้ การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ นอกจากนี้แล้วจะเห็นได้ว่าชนชาติตะวันตกในทวีปยุโรปและอเมริกาได้พัฒนาชาติให้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้คนจากชนชาติอื่น ๆ รวมถึงคนไทยจำเป็นต้องพึ่งพาและศึกษาวิทยาการจากประเทศที่เจริญกว่า จึงทำให้ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษา การไม่รู้ภาษาอังกฤษเท่ากับว่าไม่มีเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีย่อมมีโอกาสมากกว่าในด้านการศึกษาและการประกอบอาชีพ (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจำเป็นต้องเรียนรู้จากพื้นฐานภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน รวมทั้งไวยากรณ์ นอกจากนี้สิ่งสำคัญที่สุดการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ในการติดต่อสื่อสารมีทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารแบบใดก็จำเป็นต้องรู้จักคำศัพท์เพื่อนำไปผูกประโยคตามลักษณะไวยากรณ์ที่ต้องการสื่อสาร แต่ในการสื่อสารแบบไม่เป็นทางการแม้ว่าจะสื่อสารผิดตามหลักไวยากรณ์แต่ถ้ารู้จักคำศัพท์ก็สามารถทำให้การสื่อสารเข้าใจได้เพียงแต่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการสื่อสารลักษณะนี้สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ แต่ถ้ารู้จักทั้งคำศัพท์และสื่อสารถูกไวยากรณ์จะทำให้การสื่อสารมีความสมบูรณ์

ในเชิงโครงสร้างทางภาษามากยิ่งขึ้น ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษนี้จะช่วยให้นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเข้าใจความหมายของคำศัพท์ สามารถเรียงลำดับตัวอักษรได้ถูกต้อง กล่าวพูด กล่าวอ่าน และสามารถเขียนเป็นประโยคตามหลักไวยากรณ์ได้อย่างมั่นใจ ทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับทุกทักษะของการเรียนภาษา ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้สื่อความถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ การมีความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ของบุคคลคนหนึ่งถือเป็นปัจจัยหลักที่สามารถบ่งบอกได้ว่าบุคคลนั้นสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องเรียนรู้และเพิ่มพูนความรู้อยู่เสมอ (พรสวรรค์ สีป้อ, 2550)

คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานของภาษาที่สำคัญที่สุดสำหรับการสื่อสาร เพราะคำศัพท์เป็นหน่วยกำเนิดความหมาย ความคิด ความรู้สึก ความต้องการที่ผู้สื่อสารต้องการแสดงออกให้ผู้อื่นทราบ ในการเรียนและการสอนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไปเริ่มต้นจากสอนคำศัพท์ แต่สาระหลักของการสอนมักเน้นที่การสอนการใช้ไวยากรณ์เป็นหลัก ในช่วงประมาณ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา วงการสอนภาษาต่างประเทศได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยด้านการเรียนการสอนคำศัพท์แพร่หลายมากขึ้น ทำให้เกิดแนวโน้มว่าการสอนคำศัพท์มีความสำคัญเทียบเท่ากับการสอนไวยากรณ์ในปัจจุบัน (พรพิศ งามพงษ์, 2557) เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการสร้างความหมายทางภาษาที่มีความสำคัญในการสื่อสารมาก ดังที่ วิลคิน (Wilkins, 1972: 111) กล่าวว่า ถ้าไม่มีความรู้ไวยากรณ์จะทำให้สื่อความหมายได้น้อยมาก แต่ถ้าไม่รู้คำศัพท์จะไม่สามารถสื่อความหมายได้เลย หมายความว่า การเรียนภาษาที่สองต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ที่เพียงพอเพื่อให้การสื่อสารจะสามารถเข้าใจได้ ถึงแม้จะมีความรู้ด้านไวยากรณ์ที่จำกัด ในทางตรงข้ามกันถ้าผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์จะไม่สามารถเข้าใจและสื่อสารได้เลย

จากรายงานของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) หรือ สทศ. ได้ดำเนินการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2561 ในการนี้สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติได้ประกาศผลการทดสอบ O-NET ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2560 ในวันที่ 24 มีนาคม 2561 ได้รายงานผลการทดสอบ รายละเอียดประกอบด้วยค่าสถิติพื้นฐานจำแนกตามสังกัด ขนาดโรงเรียน ที่ตั้ง ภูมิภาค และรายละเอียด ผลการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษ พบว่ามีผู้เข้าสอบ 704,692 คน มีคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ 36.34 ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (โรงเรียนสาธิต) สูงสุด ซึ่งมีผู้เข้าสอบ 3,171 คน ($\bar{X} = 65.70$) รองลงมา คือ โฮมสคูล (Home School) มีผู้เข้าสอบ 99 คน ($\bar{X} = 49.17$) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ

ส่งเสริมการศึกษาเอกชน มีผู้เข้าสอบ 165,235 คน ($\bar{X} = 46.65$) สถาบันพลศึกษามีผู้เข้าสอบ 6 คน ($\bar{X} = 37.92$) และสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร มีผู้เข้าสอบ 31,920 คน ($\bar{X} = 36.99$) ตามลำดับ ซึ่งรายงานการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/4 - 6/6 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี คะแนนเฉลี่ย 32.58 ซึ่งผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระดับประเทศ (คะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ คือ 36.34) แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/4 - 6/6 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี มีคะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าระดับประเทศ

ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดเขียนเขต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/4 - 2/6 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 119 คน ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 2.2 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 65.63 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 125 คน ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 1.75 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 56.65 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีผลการเรียนที่ต่ำกว่าภาคเรียนที่ 1 จากประสบการณ์ของผู้วิจัยได้ปฏิบัติการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 4 ปีการศึกษา ผู้วิจัยมีข้อสังเกตพบว่านักเรียนไม่สามารถจำความหมายคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วได้ และไม่สามารถนำคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาใช้เพื่อต่อยอดการเรียนในระดับที่สูงขึ้นได้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ เนื่องจากนักเรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษแบบคละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) ผู้วิจัยจึงได้ค้นคว้าหาวิธีแก้ปัญหาดังกล่าว พบว่าแนวทางในการสอนคำศัพท์ให้มีประสิทธิภาพ ที่ทำให้นักเรียนจดจำได้โดยไม่ต้องท่องจำ แต่เป็นการเรียนรู้โดยอาศัยหลักจิตวิทยา ทั้งนี้ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีและเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนก็ต่อเมื่อมีความสนใจในวิชานั้น ๆ ถ้าต้องการให้ผู้เรียนสนใจและตั้งใจเรียนตลอดช่วงเวลาเรียน ผู้สอนต้องพยายามสร้างบรรยากาศให้สนุกสนานเพลิดเพลิน การจัดการเรียนการสอนโดยผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลายเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยสร้างบรรยากาศในขณะที่เรียนให้ดีขึ้น ทั้งยังช่วยให้นักเรียนจดจำเรื่องที่เรียนได้แม่นยำ

การจัดการศึกษาของประเทศไทยในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันมีการพัฒนาที่อยู่ในระดับปานกลาง มุ่งเน้นจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรที่เน้นเนื้อหาเป็นฐาน (Content Based Curriculum) กระบวนการเรียนการสอนเน้นการถ่ายทอดองค์ความรู้จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียนเป็นหลัก ทำให้ยังไม่ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งอาจส่งผลมาจากปัจจัยหลายอย่าง ที่ส่งผลต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น ปัจจัยที่มาจากครู ครอบครัวหรือผู้ปกครอง เพื่อนร่วมชั้นเรียน บรรยากาศในชั้นเรียน ส่วนใหญ่ปัจจัยที่มาจากครูก่อเกิดจากวิธีการสอน การนำเสนอเนื้อหา การสื่อสารความรู้ของครูสู่นักเรียนที่เน้นการฟังบรรยายจากครู (Passive

Learning) จนถึงปีพุทธศักราช 2544 มีการปรับหลักสูตรใหม่ จากที่เน้นเนื้อหาเป็นหลักสูตรที่เน้นกระบวนการเรียนรู้มากขึ้น เรียกว่าหลักสูตร (Standard Based Curriculum) เป็นหลักสูตรที่เน้นมาตรฐานที่สามารถวัดตัวชี้วัดที่กำหนด การจัดการเรียนรู้จึงมีลักษณะเน้นกระบวนการเรียนรู้เพื่อเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child Centered) โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกและกำหนดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผ่านกิจกรรม สื่อการสอน และนวัตกรรมที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้เรียนได้ลงมือทำ (Active Learning) เป็นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 (สถาพร พุทธิภูมิ, 2555: 4)

จากงานวิจัยที่ผ่านมาการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) คือการจัดการกระบวนการสอนที่เน้นการทำกิจกรรมและลงมือปฏิบัติของผู้เรียนเป็นหลัก หลักการเรียนรู้ที่สำคัญเพื่อให้นักเรียนได้เกิดทักษะต่าง ๆ ผ่านการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนได้ค้นคว้าด้วยตนเอง ได้ใช้กระบวนการคิดแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เกิดการวิเคราะห์ สังเคราะห์การเรียนรู้ และสามารถตกผลึกความรู้จากการเรียนการสอนเรื่องนั้น ๆ ด้วยตัวผู้เรียนเอง ซึ่งจะแตกต่างจากการนั่งเรียนแบบฟังบรรยาย แบบการเป็นผู้รับ การเรียนโดยผ่านกิจกรรมทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในระยะยาวและเรียนรู้อย่างมีความสุข (Padmavathi, 2013) การเรียนรู้เปลี่ยนจากการเรียนรู้โดยการฟังบรรยาย (Lecture-based Learning) เป็นการเรียนรู้โดยการใช้กิจกรรมหรือการลงมือปฏิบัติ (Activity-based Learning) ซึ่งมีวิธีการและเทคนิคต่าง ๆ มากมาย โดยวิธีการที่สำคัญที่สุดคือ “การใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนรู้” (Problem-based Learning) “การทำโครงการเป็นฐานในการเรียนรู้” (Project-based Learning) และ “การเรียนรู้โดยการบริการสังคม” (Service Learning) ซึ่ง ล้วนแต่เป็น Activity-based Learning หรือ Active Learning (ปริญญา เทวานฤมิตรกุล, 2560)

การจัดการเรียนรู้แบบ Learning by Doing นั้นใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเชิงรุก หรือ “กิจกรรม Activity” เป็นหลัก โดยการ “ลงมือปฏิบัติจริง หรือ Doing” ในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถใช้เป็นกิจกรรมเดี่ยวในบางกิจกรรม แต่ส่วนใหญ่นิยมกิจกรรมกลุ่มที่มุ่งเน้นให้เกิดการเรียนรู้แบบสังคมจำลอง ทำให้นักเรียนในกลุ่มเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ ส่วนครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในแต่ละกิจกรรม กิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาใช้นี้ต้องมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้เนื้อหา นั้น ๆ มีจุดมุ่งหมาย สนุกสนาน และมีความน่าสนใจดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจกิจกรรม ไม่ซ้ำซากจนก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย ดังนั้นครูจึงเป็น “นักออกแบบกิจกรรม Activity Designer” มีอาชีพ ที่สามารถ “มองเห็นภาพกิจกรรม” ได้ทันที เมื่อครูศึกษาเนื้อหาจบลงสิ่งครูต้องลงมือทำ คือ “สร้าง Constructed” ให้เกิดมีขึ้นในตัวครู สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ “ความคิดวิเคราะห์ critical Thinking” เพื่อจะได้รู้ความต้องการและความคิดแท้จริงของนักเรียน เพื่อเข้าใจความต้องการของกลุ่ม ทันสมัยอยู่เสมอ ไม่ตกยุค..คุณครู

ต้องมี “ความคิดสร้างสรรค์ Creative Thinking” เพื่อจะได้มีความสามารถสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนรู้ที่ใหม่และน่าสนใจอยู่เสมอ การเรียนภาษาต่างประเทศ ก็ต้องผ่านอาศัยกิจกรรมและการฝึกฝนให้เกิดทักษะหรือความชำนาญ ไปตามลำดับของธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา หรือ Language ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ และถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะมีเครื่องมือฝึกภาษา (Language training tool) วางจำหน่ายในท้องตลาดอย่างหลากหลาย ที่มุ่งหวังเพื่อให้ผู้บริโภคได้ใช้เป็นเครื่องมือฝึกการใช้ภาษาในรูปแบบโปรแกรมสำเร็จรูปหรือการสอนในระบบทางไกลและเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่ครูผู้สอนและผู้เรียนก็ต้องรู้จักใช้เครื่องมือเหล่านี้ให้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพราะเป็นเพียงอุปกรณ์ “เครื่องมือและสื่อ Tools and Media” ที่มีเพียงกายภาพเท่านั้น ไม่ใช่ครู “It is not the teacher” ที่มีทั้งกายภาพและชีวิตจิตวิญญาณที่วิเคราะห์ผู้เรียนได้อย่างลึกซึ้ง แต่ก็ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพหากผู้เรียนไม่ให้ความสนใจหรือไม่ตระหนักในการเรียนรู้ ฉะนั้นแล้วการเรียนรู้ภาษาให้ได้ผลจึงมีวิธีเดียว คือ “ฝึกฝนตนเองตามวิถีธรรมชาติ” (Practicing ourselves through natural means) กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนฝึกฝนมากก็จะส่งผลให้เกิดทักษะและความชำนาญ ตลอดจนทำให้เกิดขีดความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นเท่านั้น (สุทัศน์ เอกา, 2562) สอดคล้องกับกรณีศึกษาของสุวิมล สพฤกษ์ศรี และโชคชัย เตโช (2558) ที่ได้ศึกษากรณีเกี่ยวกับการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมสู่โลกกว้าง : กรณีศึกษา โครงการเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ณ ประเทศสิงคโปร์ และมาเลเซีย จากผลกรณีศึกษา พบว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นในการสื่อสารมีการฝึกฝนในสถานการณ์จริง เพิ่มทักษะชีวิต รวมถึงได้ก้าวข้ามการสอนแบบเน้นเนื้อหา เป็นการฝึกทักษะการเรียนรู้จากกิจกรรม จากกรณีศึกษานี้สามารถยืนยันได้ว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้จากกิจกรรมได้จริง

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนามาจากแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่เผยแพร่ในปลายศตวรรษที่ 20 ที่เรียกว่าการเรียนรู้ที่เน้นบทบาท และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน หรือ “การเรียนรู้เชิงรุก” (Active Learning) ซึ่งหมายถึงรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และบทบาทในการเรียนรู้จากกิจกรรมมากที่สุด หรือ “ใช้กิจกรรมเป็นฐาน” หมายถึงการใช้กิจกรรมเป็นที่ตั้งในการจัดการเรียนสอน เพื่อฝึกฝนหรือพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ตามบรรล่วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนด (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3, 2560)

การเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ต้องมีกิจกรรมอย่างหลากหลายเพื่อให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ โดยใช้กิจกรรมและสื่อการสอนต่าง ๆ เป็นเครื่องมือเพื่อให้เกิดกระบวนการรับรู้และเรียนรู้ ซึ่งจะเริ่มจากง่ายไปหายาก การเรียน

การสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนิยมใช้สื่อประสมประกอบด้วยภาพเคลื่อนไหว เสียง สีสัน เพื่อให้เนื้อหาเข้าใจได้ง่ายและสื่อความหมายสอดคล้องกับหัวข้อหรือเรื่องที่เรียน แนวความคิดหรือทักษะต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง Kaplan and Norton (1996) กล่าวว่า การศึกษาในศตวรรษที่ 21 ที่ต้องจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพราะต้องเตรียมคนไปเผชิญการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว รุนแรง พลิกผัน และคาดไม่ถึง คนยุคใหม่จึงต้องมีทักษะสูงในการเรียนรู้และปรับตัว ทักษะของคนในศตวรรษที่ 21 ที่ทุกคนต้องเรียนรู้ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลไปจนถึงมหาวิทยาลัยและตลอดชีวิต คือ 3R x 7C 3R ได้แก่ Reading (อ่านออก), Writing (เขียนได้) และ Arithmetic (คิดเลขเป็น) 7C ได้แก่ Critical thinking & problem solving (ทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา) Creativity & innovation (ทักษะด้านการสร้างสรรค์ และนวัตกรรม) Cross-cultural understanding (ทักษะด้านความเข้าใจต่างวัฒนธรรม ต่างกระบวนทัศน์) Collaboration, teamwork & leadership (ทักษะด้านความร่วมมือการทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ) Communications, information & media literacy (ทักษะด้านการสื่อสาร สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ) Computing & ICT literacy (ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร) Career & learning skills (ทักษะอาชีพ และทักษะการเรียนรู้) (วิจารณ์ พานิช, 2555) จะเห็นได้ว่าทักษะที่สอดคล้องกับภาษาอังกฤษคือทักษะด้านการสื่อสารซึ่งทักษะนี้จำเป็นในการดำรงชีวิต

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนและการศึกษาวิทยานิพนธ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังเหตุผลทั้งหมดที่ได้กล่าวมานั้นผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดเขียนเขต รวมถึงการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานและการศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขตที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

3. เพื่อศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

คำถามการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต มีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับใด
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต มีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจากเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหรือไม่

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับดี
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต มีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากหลังจากเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 3 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/4, 2/5, 2/6 จำนวนนักเรียนทั้งหมด 148 คน เป็นห้องเรียนปกติที่การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาไทยโดยเลือกห้องเรียนปกติเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบคละความสามารถ

(เก่ง กลาง อ่อน) เนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 เป็นห้องเรียนที่การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ (Mini English Program) และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 เป็นห้องเรียนที่การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเข้ม (Intensive English Program) จึงไม่นำห้องเรียนพิเศษมาเป็นประชากร

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนวัดเขยอนเขต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 1 ห้องเรียน โดยเลือกห้องเรียนปกติเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบคละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่มด้วยวิธีจับฉลาก ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 42 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้คือ

ตัวแปรต้น

วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

ตัวแปรตาม

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน
3. ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน หมายถึง การสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นความรู้ ความคิด และทำให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ เนื้อหา พัฒนาทักษะและความสามารถในการทำงานวิชาภาษาอังกฤษ โดยผู้เรียนจะ มีส่วนร่วมในกิจกรรม ผ่านการลงมือทำ ลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่มีความหมายด้วยตนเอง ซึ่ง ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานดังนี้

- 1) ขั้นเตรียม คือ การเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรม เช่น การทบทวนคำศัพท์
- 2) ขั้นกิจกรรมการสอนคำศัพท์ คือ ผู้สอนเสนอคำศัพท์ใหม่ในการทำกิจกรรม
- 3) ขั้นปฏิบัติกิจกรรม คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ลงมือทำกิจกรรมที่ได้เตรียมไว้

4) **ขั้นสรุปและประเมินผล** คือ เป็นขั้นที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเองกับผู้อื่นได้และประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนและทำกิจกรรมมาทั้งหมด

2. **ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ** หมายถึง คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นข้อสอบแบบปรนัย ด้วยการวัดความรู้ความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก ซึ่งมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกรูปภาพที่เหมาะสมกับคำศัพท์และมีความหมายของคำศัพท์ที่ตรงกับรูปภาพ

3. **ความคิดเห็น** หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานที่ผู้วิจัยจัดการเรียนการสอนขึ้น โดยมีการสอบถามด้านเนื้อหาสาระที่นำมาทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้านรูปแบบภาษาที่ใช้ ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน ด้านการประเมินผล ด้านรูปแบบทั่วไป และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานโดยวัดจากแบบสอบถามความคิดเห็น

4. **ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์** หมายถึง คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 ที่ได้จากการวัดความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เรียนรู้เกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์หลังจากการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้สิ้นสุดไปแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์

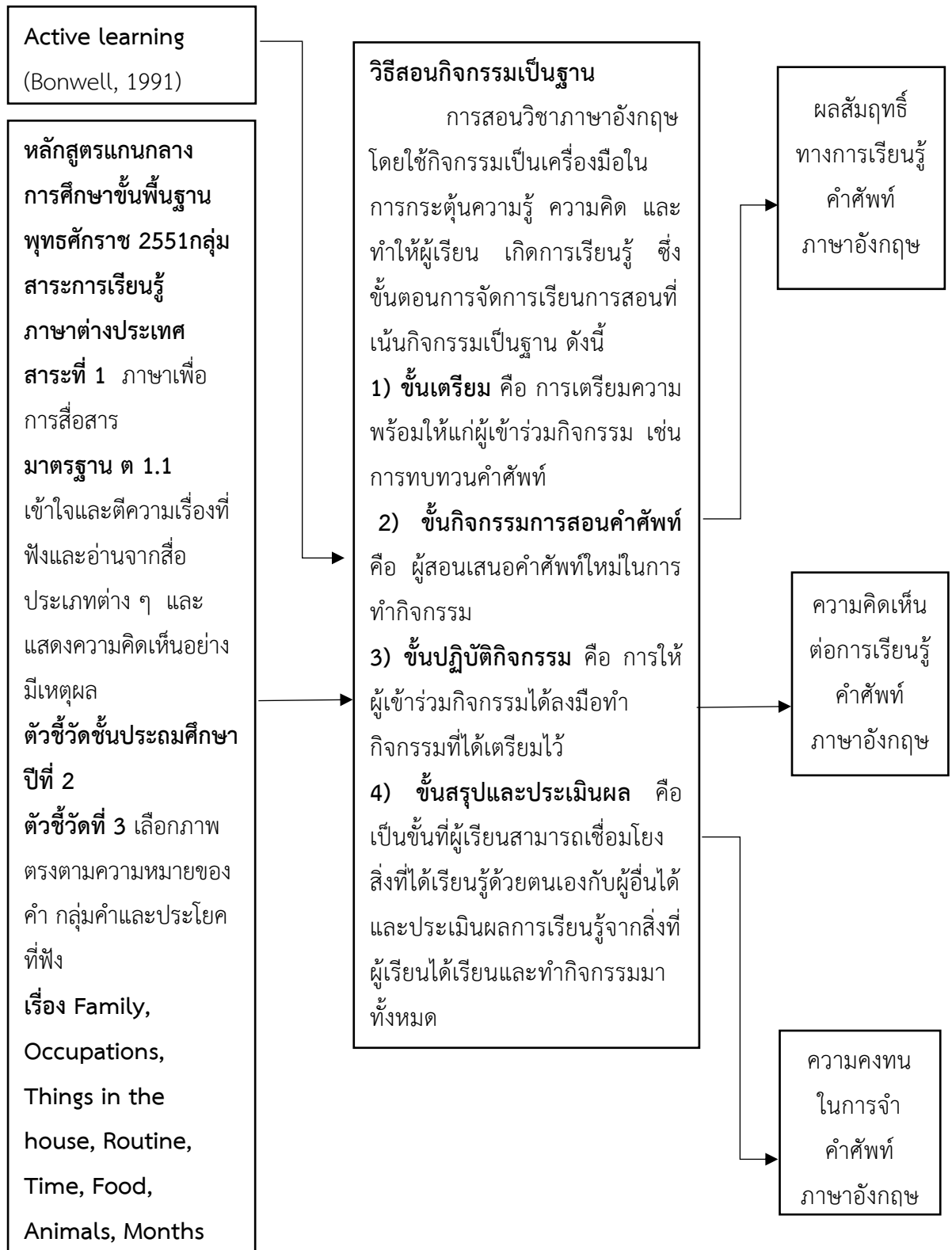
5. **นักเรียน** หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนวัดเขียนเขต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี

ประโยชน์คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้สนใจในการจัดการเรียนการสอนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. สถานศึกษามีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนแบบใหม่ที่จะพัฒนาการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
 - 1.2 คุณภาพผู้เรียน
 - 1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ความหมายของคำศัพท์
 - 2.2 ความสำคัญของคำศัพท์
 - 2.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.4 องค์ประกอบของความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.5 หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน
 - 2.6 วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.7 ขั้นตอนการสอนคำศัพท์
 - 2.8 การวัดประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์
3. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-based Learning)
 - 3.1 ความหมายของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.3 ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.4 กลยุทธ์ของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.5 ประเภทของกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.6 ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน
4. ความคงทนในการจำ
 - 4.1 ความหมายของความจำ
 - 4.2 ระบบการจำ

- 4.3 ความหมายของเทคนิคช่วยจำ
- 4.4 ประเภทของเทคนิคช่วยจำ
- 4.5 ความคงทนในการจำ
- 5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ
 ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551: 8-48) ไว้ดังนี้

1.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษาชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

- 1) ต 1.1 ป.2/1 ปฏิบัติตามคำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ที่ฟัง
- 2) ต 1.1 ป.2/2 ระบุตัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ และอ่านประโยคง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน
- 3) ต 1.1 ป.2/3 เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ฟัง
- 4) ต 1.1 ป.2/4 ตอบคำถามจากการฟังประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ ที่มีภาพประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

- 5) ต 1.2 ป.2/1 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง
- 6) ต 1.2 ป.2/2 ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง
- 7) ต 1.2 ป.2/3 บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง
- 8) ต 1.2 ป.2/4 พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองตามแบบที่ฟัง

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

- 9) ต 1.3 ป.2/1 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

- 10) ต 2.1 ป.2/1 พูดและทำท่าประกอบตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
- 11) ต 2.1 ป.2/2 บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา
- 12) ต 2.1 ป.2/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ

13) ต 2.2 ป.2/1 ระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาอังกฤษและภาษาไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สู่เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

14) ต 3.1 ป.2/1 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

15) ต 4.1 ป.2/1 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

16) ต 4.2 ป.2/1 ใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

1.2 คุณภาพผู้เรียน

คุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนจะต้องมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551: 3) ดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำสั่งคำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และ บทพูดเข้าจังหวะง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของ คำ และ กลุ่มคำ ที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทาน ง่ายๆ

2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้ คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
8. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว
9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
10. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551: 8-48) ไว้ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. ปฏิบัติตามคำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ที่ฟัง	ความหมายของคำศัพท์ กลุ่มคำ และประโยคคำสั่ง คำขอร้อง	ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง ต่าง ๆ เช่น Stand up, Sit down, Please come here. , Don't make a loud noise, please. etc.
2. ระบุดัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงคำและสะกดคำและอ่านประโยคง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	หลักการอ่านออกเสียง สะกดคำ ระบุดัวอักษร และเสียง หลักการอ่าน ออกเสียงคำและประโยค ต่าง ๆ	1. ระบุดัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงและสะกดคำ และอ่านประโยคง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เช่น

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
		<ul style="list-style-type: none"> - พยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายคำ - เน้นหนัก-เบา (Stress) - ระดับเสียงสูง-ต่ำ (Intonation)
3. เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำและประโยคที่ฟัง	ความหมายของคำศัพท์ กลุ่มคำและประโยค	เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำและประโยคที่ฟัง
4. ตอบคำถามจากการฟังประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ที่มีภาพประกอบ	รู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ รูปประโยคจากการฟังบทสนทนา หรือนิทานง่าย ๆ ที่มีภาพประกอบ	ตอบคำถามจากการฟังประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ ที่มีภาพประกอบ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ตามแบบที่ฟัง	การรู้และเข้าใจบทสนทนาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล	พูด/โต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น บทสนทนาเกี่ยวกับการทักทาย การกล่าวลา การขอบคุณ การขอโทษ และการแนะนำตนเอง

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
2. ใช้คำสั่งและคำ ขอร้องง่าย ๆ ตามแบบ ที่ฟัง	การรู้และเข้าใจคำศัพท์ กลุ่มคำ และประโยคช่วยให้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำสั่ง และคำขอร้อง	ปฏิบัติตามคำสั่งและคำ ขอร้องง่าย ๆ ที่ฟังและ ออกคำสั่งและคำขอร้อง ให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม
3. บอกความต้องการ ง่าย ๆ ของตนเองตาม แบบที่ฟัง	รู้จักเลือกใช้คำและประโยค เพื่อบอกความต้องการของ ตนเอง	พูดประโยคแสดงความ ต้องการง่าย ๆ ของตนเอง เช่น I want please. etc.
4. พูดขอและให้ข้อมูล ง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง ตามแบบที่ฟัง	การพูดขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง	พูดขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เช่น What's your name?/ My name is etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง
ต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเองและเรื่องใกล้ตัว	การพูดสื่อสารเกี่ยวกับ ตนเองและเรื่องใกล้ตัว	พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัวบุคคล และเรื่องใกล้ตัว ชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และ
นำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. พุดและทำท่าทางประกอบตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	1. พุดและทำท่าทางประกอบตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา 2. บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา เช่น Christmas's Day Valentine's Day Happy New Year's Day etc.
2. บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา	การบอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา	บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา เช่น Christmas's Day Valentine's Day ,Happy New Year's Day etc.
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	การเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย เช่น กิจกรรมวัน Christmas' s day Valentine' s day New Year's day ฯลฯ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. ระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	การระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	บอกตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เช่น A-Z ก-ฮ

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	ฟังและพูด ู้ความหมายของคำศัพท์ สำนวน ภาษา ประโยคในสถานการณ์ง่าย ๆ ในห้องเรียน	ฟังและพูดสนทนาในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน เช่น การทักทาย การกล่าวคำอำลา

สาระที่ 4 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว	รู้ความหมายคำศัพท์ สำนวนภาษา ประโยคที่ เกี่ยวข้องใกล้ตัว	ใช้ภาษาต่างประเทศ บอกเรื่องราวที่เกี่ยวข้อง ใกล้ตัว เช่น อาชีพ บุคคลสำคัญในชุมชน

2. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของคำศัพท์

ความหมายของคำศัพท์ที่นักวิชาการได้ให้คำนิยามไว้ดังนี้

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 195-196) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นกลุ่มเสียงหนึ่งที่ใช้ในการสื่อความหมายในภาษาใดภาษาหนึ่ง ซึ่งอาจมีทั้งพยางค์ คำโดด คำประสม สำนวน ที่ปรากฏในภาษานั้น ๆ ที่สื่อให้ทราบถึงคน สัตว์ พืช สิ่งของ อาการ ลักษณะของอาการ ลักษณะต่าง ๆ ของธรรมชาติ ความหมายของคำศัพท์มี 4 ประการ ดังนี้

1) ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical meaning) ได้แก่ ความหมายของคำ วลี หรือประโยคใด ๆ ตามที่ได้บัญญัติไว้หรือรวบรวมไว้ในพจนานุกรม สำหรับภาษาอังกฤษคำหนึ่ง ๆ มีความหมายหลายอย่าง เช่น He went to his house. The House of representative is meeting today. House ในประโยคทั้งสองเป็นคำนามเหมือนกันแต่คำใน 2 ประโยคแตกต่างกันออกไป

2) ความหมายทางไวยากรณ์ (Morphological meaning) ได้แก่ ความหมายทางไวยากรณ์ของคำศัพท์ประเภทนี้เมื่ออยู่ตามลำพังจะสามารถเดาความหมายได้ยาก เช่น เมื่อ s ไปต่อท้ายคำนาม เช่น hats pans จะแสดงความหมายเป็นพหูพจน์ของคำนามนั้น ๆ แต่ถ้า s ไปต่อท้าย walks ในประโยค She walks home. จะช่วยให้ความหมายทางไวยากรณ์ว่าการกระทำได้กระทำเป็นปกติ

3) ความหมายที่เกิดจากการเรียงคำ (Syntactical meaning) ได้แก่ ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปแล้วแต่การเรียงลำดับของคำ เช่น a schoolboy แตกต่างจาก a boy school ซึ่ง a schoolboy หมายถึงเด็กนักเรียนแต่ a boy school นั้นหมายถึงโรงเรียนชายล้วน

4) ความหมายตามน้ำเสียง (Intonation meaning) ได้แก่ ความหมายของคำที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปตามการออกเสียงหรือน้ำเสียงขึ้นลงของผู้พูดที่ได้เปล่งออกมาไม่ว่าจะเป็นเสียงที่มีพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ เช่น fire \longrightarrow fire \nearrow คำแรกเป็นการบอก

เล่าที่ทำให้ผู้ฟังตกใจมากหรือน้อยแล้วแต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมา ส่วนคำหลังเป็นคำถามเชิงไม่แน่ใจ

พรสวรรค์ สิปโป (2550: 128) ได้ให้ความหมายไว้ว่า คำศัพท์เป็นเสียงที่ประกอบกันขึ้นจากหน่วยเสียงหลาย ๆ หน่วยจนเป็นเสียงที่สามารถสื่อความหมายได้ จนทำให้การออกเสียงของคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสารสามารถสื่อสารความหมายในภาษาได้ คำศัพท์มีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ชนิด คือ รูปคำ (Form) และความหมาย (Meaning)

ความหมายของคำศัพท์ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) หมายถึง กลุ่มเสียง เสียง เสียงพูด หรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อความคิดเป็นคำหรือคำยากที่ต้องแปล

สมพร วราวิทย์ศรี (2541: 12) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นกลุ่มเสียงที่เปล่งออกมาหรือเขียนแล้วแล้วมีความหมาย จำแนกออกได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ที่ใช้แตกต่างกันออกไป เช่น จำแนกตามรูปคำ จำแนกตามลักษณะการใช้ จำแนกโครงสร้างของคำ

พัชรประภา อุดลยวิทย์ (2527: 37) เสนอแนวคิดไว้ว่า ความหมายของคำ (meaning) สามารถแบ่งออกเป็น 4 ประการ คือ

1. Lexical meaning ความหมายที่ปรากฏในพจนานุกรม
2. Morphological meaning เช่น s ใน dogs, books มีความหมายเป็นพหูพจน์
3. Syntactic meaning เช่น Is he a teacher? ความหมายเป็นคำถาม เกิดจากการเปลี่ยนตำแหน่งของประโยค
4. Cultural meaning วัฒนธรรมมีส่วนในการกำหนดคำ เช่น พวกเอสกิโม จะมีคำหลายคำที่บอกความหมายของคำว่า หิมะ

Velasco (2010) กล่าวถึงความสามารถด้านศัพท์ว่าเป็นความสามารถในการใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence)

Dickerson (1997) กล่าวถึงความสามารถด้านศัพท์ว่า หมายถึง ความสามารถในการใช้ศัพท์ได้อย่างเหมาะสมด้วยวิธีการที่มีประสิทธิภาพ

Syoc (1963) กล่าวว่า คำจะสามารถเป็นคำได้ก็ต่อเมื่อนั้นได้ให้ความหมายบางประการแก่ผู้ที่สื่อสารกัน อาจจะเป็นบุคคลสองคนขึ้นไป หรือกลุ่มคนหลายคน อาจเป็นความหมายของคำตามตัวอักษร หรือเป็นความหมายโดยนัยด้วยสำนวนเปรียบเทียบ เป็นคำที่บ่งชี้ถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ หรือเป็นความหมายที่ย่อยออกไปตามความเข้าใจของผู้ส่งและผู้รับสาร

จากความหมายของคำศัพท์ สามารถสรุปได้ว่าคำศัพท์ คือ คำหรือกลุ่มของแต่ละภาษาที่มีความหมาย คำศัพท์ทำหน้าที่ในการสื่อความหมาย ติดต่อบรรยากาศกันในแต่ละภาษา คำศัพท์มีความหลากหลายและสามารถเพิ่มขึ้นได้ตามสภาพของผู้ใช้และสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

2.2 ความสำคัญของคำศัพท์

การเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ภาษา เพราะคำศัพท์ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นและสิ่งที่ควรรู้พื้นฐานสำหรับการศึกษาระดับภาษาใดภาษาหนึ่ง เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายที่ทำหน้าที่สื่อความหมายของคำศัพท์ เข้าใจวิธีการใช้ การผูกประโยค และสามารถสื่อสารได้ถูกต้อง ความสำคัญของคำศัพท์นี้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญไว้ที่ได้เสนอแนวคิดไว้สอดคล้องกัน ดังนี้

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 195) กล่าวว่า การเรียนภาษาต่างประเทศ การเรียนรู้คำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด เพราะคำศัพท์เป็นกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่งในภาษาใดภาษาหนึ่งที่ทำหน้าที่สื่อความหมายในภาษาและเป็นพาหะของการสื่อสาร

วรรณพร ศิลาขาว (2539: 15) ให้ความเห็นว่า คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานอย่างหนึ่งทางภาษา ซึ่งผู้ที่ศึกษาภาษานั้น ๆ จะต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรกก่อนเรียนรู้ในเรื่องที่ยากขึ้นต่อไป เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ ฝึกฝนทักษะด้านการอ่าน การฟัง การพูด การเขียน ตลอดจนการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และมีนักวิชาการอีกท่านหนึ่งที่ทำให้ความเห็นแตกต่างกันออกไป

Ghadessy (1998: 24) ให้ความเห็นว่า คำศัพท์สำคัญยิ่งกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ เมื่อผู้เรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์แล้วจะสามารถนำคำมาประกอบสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น คือ วลี ประโยค ข้อความขนาดยาว เรียงความร้อยแก้ว บทร้อยกรอง แต่ถ้าไม่เข้าใจศัพท์จะทำให้ประสิทธิภาพการสร้างหน่วยทางภาษาที่ใหญ่ขึ้นลดลงหรือไม่สามารถประกอบสร้างได้ ดังนั้นในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลายของภาษา “คำ” เป็นสิ่งที่เรารู้จักมากที่สุด ภาษาก็คือการนำคำมารวมกัน (A Language is a Collection of Words) นั่นเอง

Taylor (1990: 1) กล่าวว่า การอาศัยอยู่บนโลกนี้เราต้องเรียกชื่อทุกสิ่งบนโลกนี้ การเรียนชื่อจำใช้คำที่บ่งบอกถึงลักษณะทางกายภาพหรือลักษณะที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น ๆ ซึ่งการเรียกชื่อนี้จำเป็นต้องใช้คำศัพท์ในการเรียก

Stewick (1972: 2) กล่าวว่า ในการเรียนรู้ภาษานั้นการการรู้คำศัพท์ใหม่หรือการรู้จักคำศัพท์เพิ่มขึ้นถือได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งมาจากความสามารถในการองค์ประกอบทางภาษา ได้แก่ เสียง คำ โครงสร้าง ซึ่งองค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจเรื่องที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษาซึ่งถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. ได้เรียนรู้ระบบเสียง คือ สามารถพูดได้ดีและสามารถเข้าใจได้
2. ได้เรียนรู้และสามารถใช้โครงสร้างของภาษานั้น ๆ ได้
3. ได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควร และสามารถนำมาใช้ได้

จากความสำคัญของคำศัพท์ สามารถสรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษาต่าง ๆ ที่มีความสำคัญที่ควรเรียนรู้ในลำดับต้น ๆ ของการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปต่อยอดการเรียนรู้ได้ โดยนำคำศัพท์ไปประกอบสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้นเพื่อสื่อความหมายและใช้ติดต่อสื่อสารกันได้ ถือได้ว่าคำศัพท์เปรียบเสมือนหัวใจสำคัญในการเรียนรู้ภาษา

2.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกได้เป็นหลายประเภท ส่วนใหญ่นักวิชาการจำแนกประเภทของคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

อิสรา สารงาม (2530: 76-77) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของภาษา การเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่ง ผู้เรียนนอกจากจะเรียนรู้การวิธีย่อออกเสียงอย่างถูกต้องแล้วยังต้องเรียนรู้ศัพท์และโครงสร้างของภาษา จึงจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง ศัพท์ในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 จำพวก คือ Content words กับ Function words

1. Content words ได้แก่ คำนาม คำกริยาแท้ คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ คำจำพวกนี้มีความหมายตามพจนานุกรม หรือเปลี่ยนความหมายไปเมื่ออยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันในประโยค ตัวอย่างเช่น

1.1 He bought me a book.

1.2 He booked the ticket for me.

จะเห็นว่า book ในประโยคที่หนึ่งทำหน้าที่เป็นคำนาม แปลว่า “หนังสือ” ส่วนในประโยคที่สองทำหน้าที่เป็นคำกริยา แปลว่า “จอง”

1.3 He raised his hand to ask a question.

1.4 He handed me his book.

จะเห็นว่า hand ในประโยคที่สามทำหน้าที่เป็นคำนาม แปลว่า “มือ” ส่วนในประโยคที่สี่ ทำหน้าที่เป็นคำกริยา แปลว่า “ยื่น, ส่ง”

2. Function words เป็นคำที่ไม่มีความหมายในตนเองหรือมีความหมายในตัวเองน้อยมากเมื่ออยู่เป็นคำโดด แต่เมื่อนำคำเหล่านี้ไปประกอบในประโยคแล้วจะทำให้ประโยคนั้นสมบูรณ์และได้ใจความถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา ดังนั้นการเรียนรู้คำเหล่านี้จึงไม่เหมาะสมที่จะเรียนรู้จากการแปลคำศัพท์นั้นตรง ๆ แต่ควรเรียนรู้จากรูปประโยค เพราะความหมายของคำเหล่านี้จะเปลี่ยนไปตามประโยคที่นำไปประกอบสร้าง เช่น สังเกตคำว่า by ซึ่งเป็นคำบุพบทในประโยคต่อไปนี้

2.1 Do you mind sitting by me? (= near, beside)

2.2 She entered the room by the front door. (= through, by way of)

2.3 He walked by me without noticing me. (= past)

2.4 I will have finished my work by 5 o'clock. (not later than)

2.5 Cats sleep by day and hunt by night. (= during)

2.6 He did it all by himself. (= completely alone)

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526: 149) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. Active Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนควรเรียนรู้เพื่อใช้ให้เป็นและใช้ได้อย่างถูกต้อง คำศัพท์เหล่านี้ใช้ส่วนมากมาพบในการฟัง พูด อ่านและเขียน เช่น Important Necessary และ Consist เป็นต้น สำหรับการเรียนคำศัพท์ประเภทนี้ จะต้องฝึกบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ จนสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง

2. Passive Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ควรเรียนรู้เฉพาะความหมายและการออกเสียงเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องฝึก คำศัพท์ประเภทนี้ เช่น Elaborate Fascination และ Contrastive คำศัพท์เหล่านี้เมื่อผู้เรียนเรียนในระดับสูงขึ้น ก็อาจจะกลายเป็นคำศัพท์ประเภท Active Vocabulary ได้

บารุง โตรัตน์ (2524: 75-76) กล่าวว่า ในการสอนศัพท์ในภาษาต่างประเทศ สามารถแบ่งประเภทของคำศัพท์เป็น 2 ประเภท ตามลักษณะของการใช้ในแต่ละระดับของนักเรียน คือ

1. Active Vocabulary คือคำศัพท์ที่ผู้เรียนในระดับนั้นพบเห็นบ่อย ๆ และได้ใช้บ่อย ๆ ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน Active Vocabulary นอกจากครูจะสอนให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายแล้ว จะต้องสอนให้นักเรียนสามารถใช้คำนั้นในประโยคได้ทั้งการพูด

(Speaking) และการเขียน (Writing) ซึ่งถือว่าเป็นทักษะขั้น Productive ตัวอย่าง Active Vocabulary ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เช่น boy, eat, go, school, drink, water

2. Passive Vocabulary คือคำศัพท์ที่ผู้เรียนในระดับนั้น ๆ ไม่ค่อยพบหรือนาน ๆ จะปรากฏครั้งหนึ่งในการฟัง (Listening) และการอ่าน (Reading) การสอน Passive Vocabulary ครูสอนเพียงให้รู้แต่ความหมาย (Recognize) ที่ใช้ประโยคนั้นก็เพียงพอ เน้นให้นักเรียนฟังและอ่านได้เข้าใจโดยไม่เน้นให้นักเรียนเอาคำศัพท์นั้นมาใช้ในการพูด และเขียน ตัวอย่าง Passive Vocabulary ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เช่น mass, government, power, electric เป็นต้น

ศิธร แสงธนู และคิด พงศ์ทัต (2515: 37-38) ได้แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) คือ คำศัพท์ที่อาจจะบอกความหมายได้ โดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยค เป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม เช่น daughter, box, pen เป็นต้น อย่างไรก็ตาม คำประเภทนี้อาจเปลี่ยนความหมายไปได้ เมื่ออยู่กับตำแหน่งที่ต่างกันประโยค เช่น He drinks water. คำ water ทำหน้าที่เป็นคำนาม คือน้ำ แต่ในประโยค He waters the plants. คำ water ทำหน้าที่เป็นคำกริยา คือ รดน้ำ ความหมายที่เปลี่ยนไปแล้วแต่ตำแหน่ง ในประโยค เป็นความหมายตามโครงสร้าง Content words ในภาษาอังกฤษได้แก่คำประเภทต่อไปนี้ Noun, Verbs (ยกเว้นคำที่เป็น Auxiliary verbs), Adjectives, and Adverbs

2. คำศัพท์ที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Words) คือ คำที่ไม่มีความหมายที่แน่นอนในตัวเองส่วนมากจะเปลี่ยนไปตามโครงสร้าง คำประเภทนี้มีที่ใช้มากกว่าคำประเภท Content words คือ ใน 100 คำที่คัดเลือกว่ามีประโยชน์ ควรนำมาสอนก่อนนั้น จะมีอยู่ประมาณ 95 คำ ที่เป็น Function words คำประเภทนี้ สอนให้เข้าใจยาก การสอนเพียงให้รู้ความหมายหรือคำแปลไม่ได้ผล ต้องให้นักเรียนได้สังเกตเห็นตัวอย่างการใช้และฝึกการใช้ในโครงสร้างต่าง ๆ โดยตรง ได้แก่

2.1 คำนำหน้า (Articles) เช่น a, an, the

2.2 คำบุพบท (Prepositions) เช่น in, on, at, to, of etc.

2.3 คำสรรพนาม (Personal Pronouns) เช่น I, me, he, she etc.

2.4 คำแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive Adjectives) เช่น my, his, her etc.

2.5 คำศัพท์ที่ใช้แทนคำนาม (Demonstratives) เช่น this, these, that, those etc.

2.6 คำสรรพนามที่ใช้แทนประธาน (Relative Pronouns) เช่น who, that which

2.7 คำสันธาน (Conjunctions) เช่น and, but, that, as etc.

2.8 คำกริยาช่วย (Auxiliary verbs) เช่น be, have, do, will etc.

จากประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สามารถสรุปได้ว่า ประเภทของคำศัพท์สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ 1. คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง และ 2. คำศัพท์ที่ไม่มี ความหมายแน่นอนในตัวเอง ในการการนำไปใช้นั้นควรเลือกให้เหมาะสมตามบริบทที่จะนำไปใช้ให้ถูกต้อง ทั้งนี้ยังต้องคำนึงถึงความหมายของคำศัพท์ที่จะเลือกไปใช้ให้ตรงกับประเด็นต่าง ๆ ของผู้ที่สื่อสาร

2.4 องค์ประกอบของความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกได้เป็นหลายประเภท ส่วนใหญ่นักวิชาการ จำแนกประเภทของคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

พรสวรรค์ สี่ป้อ (2550: 128-130) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของคำศัพท์ว่าต้องมี ดังนี้ คำศัพท์คำหนึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ รูปคำ (Form) และความหมาย (Meaning) ทั้งรูปคำและความหมายมีองค์ประกอบย่อย ดังนี้

1. รูปคำ (Form) ประกอบด้วย การออกเสียง (Pronunciation) การสะกดคำ (Spelling) การผันคำ (Inflections) และการแปลงคำ (Derivations)

1.1 การออกเสียง (Pronunciation) ดังที่กล่าวข้างต้นแล้วว่า คำหนึ่งคำจะประกอบด้วยหน่วยเสียงหลาย ๆ หน่วยมารวมกัน คือ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ เป็นต้น ดังนั้นการเรียนรู้คำศัพท์ผู้เรียนต้องฝึกออกเสียงให้ถูกต้องโดยเฉพาะผู้เรียนศึกษาภาษานั้นในขั้นเริ่มต้น ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงให้มาก หน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่ควรฝึกเป็นพิเศษคือ หน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย เช่น เสียง / θ / ในคำ thin เสียง / ð / ในคำ then หรือ / ʃ / ในคำ ship เป็นต้น

นอกจากหน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยแล้ว สิ่งที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาที่หนึ่งอีกประการคือ บางครั้งคำภาษาอังกฤษไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการเขียน เช่น through กับ though two กับ twin หรือ row กับ now ดังนั้น จึงควรให้ผู้เรียนรู้สัญลักษณ์การออกเสียง (Phonetic symbols) ด้วย เพื่อให้เกิดความเข้าใจและออกเสียงได้ถูกต้อง

เมื่อหน่วยเสียงรวมเป็นคำ การออกเสียงคำภาษาอังกฤษก็มีลักษณะที่แตกต่างจากคำไทย คือ เสียงเน้น (Stress) ซึ่งเป็นปัญหาต่อผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง ผู้สอนจึงต้องตระหนักถึงเรื่องนี้ด้วยและการฟังเจ้าของภาษาไม่รู้เรื่องเป็นสาเหตุหนึ่งก็เนื่องมาจากไม่ชินกับเสียงเน้น

1.2 การสะกดคำ (Spelling) นอกจากหน่วยเสียง รูปคำยังประกอบด้วย การสะกดคำ ก่อนสอนเรื่องการสะกดคำควรควรให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง เพราะในบางคำไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการเขียนเช่น through กับ though two กับ twin หรือ row กับ now ดังกล่าวข้างต้น

1.3 การผันคำ (Inflections) การผันคำเกิดขึ้นเมื่อคำเปลี่ยนรูปแต่ความหมายยังคงเดิม สิ่งที่แตกต่างไป คือ ไวยากรณ์ เช่น man-men, make-makes, walk-walked เป็นต้น

1.4 การแปลงคำ (Derivations) คำในภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมากเกิดการเติมวิภัติ และปัจจัย (Prefixes and Suffixes) เช่น unbreakable เกิดจากการเติมปัจจัย -able และวิภัติ un ใน break จะเห็นได้ว่าคำ break เกิดคำใหม่อีก 2 คำ หรือ beautiful เกิดจากการเติมปัจจัย -ful ในคำ beauty เป็นต้น วิภัติ คือ หน่วยคำที่เติมหน้าคำ และปัจจัย เป็นหน่วยคำที่เติมท้ายคำ การรู้วิภัติและปัจจัยทำให้ผู้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น

2. ความหมาย (Meaning)

ความหมายของคำในภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยความหมายในเชิงต่าง ๆ 4 ประการ ได้แก่ ความหมายตรงตัว (Basic and Literal Meanings) ความหมายแฝง (Connotation) ความหมายเชิงภาพพจน์ (Figurative Meanings) และความสัมพันธ์ทางความหมาย (Semantic Relation) รายละเอียดดังนี้

2.1 ความหมายตรงตัว (Basic and Literal Meanings) ความหมายตรงตัว คือ ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) เป็นความหมายที่ติดมากับคำนั้น เช่น เมื่อพูดถึง type-writer ก็หมายถึงพิมพ์ดีด เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามคำภาษาอังกฤษคำหนึ่ง อาจมีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมาย เช่น She set the tray down on the table. กับ Have you set a date for wedding? set ที่ปรากฏอยู่ในประโยค 2 ประโยค นี้มีความหมายแตกต่างกัน ในประโยคแรก set ความหมายตรงกับ put down และประโยคหลัง หมายถึง decide การที่คำ ๆ หนึ่งมีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมายนี้ มักเป็นปัญหาต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ ดังนั้น สิ่งที่สำคัญในการเรียนรู้คำศัพท์ก็คือ การสอนคำศัพท์ในบริบท (Context)

2.2 ความหมายแฝง (Connotation) นอกจากความหมายตรงตัวแล้ว คำภาษาอังกฤษยังมีคำที่มีความหมายแฝง ซึ่งเป็นคำที่มีความสัมพันธ์กับเจตคติและอารมณ์ของผู้เขียนในการเลือกใช้คำ เพื่อให้มีอิทธิพลต่อผู้อ่าน หรือผู้ฟัง เช่นคำ childlike และ childish ทั้งสองคำนี้มีความหมายใกล้เคียงกันแต่ childish มีความหมายแฝงที่เป็นลบ เป็นต้น ในการสอน ศัพท์ครูช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายแฝงของภาษาอังกฤษด้วย

2.3 ความหมายเชิงภาพพจน์ (Figurative Meanings) เป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบ เช่น John worked like a bee. Winter undressed the tree. He has a stone face. ความหมายเชิงเปรียบเทียบนี้ผู้อ่านหรือผู้ฟังต้องตีความ เพราะไม่ได้มีความหมายตรงไปตรงมา

2.4 ความสัมพันธ์ทางความหมาย (Semantic Relation) ประกอบด้วย คำที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonym) คำที่มีความหมายตรงข้าม (Antonym) คำปรากฏร่วมจำเพาะ (Colocation) และคำลูกกลุ่ม (Hyponym)

2.4.1 คำที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonym) คือ คำที่สามารถนำไปแทนที่กันได้ข้อความ โดยข้อความเดิมความหมายไม่เปลี่ยนแปลง เช่น เราสามารถนำคำ politely ไปแทนที่ courteously ในประโยค He answered courteously. ได้โดยความหมายของประโยคยังคงเดิม

2.4.2 คำที่มีความหมายตรงข้าม (Antonym) ตัวอย่างของคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน เช่น dead และ alive male และ female เป็นต้น

2.4.3 คำปรากฏร่วมจำเพาะ (Colocation) คือ คำที่ต้องใช้ร่วมกัน เช่น เราใช้ a high building ไม่ใช่ tall building หรือ do homework ไม่ใช่ make homework

2.4.4 คำลูกกลุ่ม (Hyponym) หมายถึง คำประเภทเดียวกัน เช่น marigold rose carnation sunflower เป็นคำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน คือ flowers และ sweater shirt pants blouse vest อยู่กลุ่มเดียวกับ clothes เป็นต้น

ศิธร แสงธนู และคิด พงศ์ทัต (2541: 35-38) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของคำศัพท์ว่าต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. รูปคำ (Form) ได้แก่ การสะกดคำหรือรูปร่างของคำนั้น ๆ หากจะกล่าวตามหลักภาษาศาสตร์แล้ว คำหนึ่งคำที่มีความหมายเดียวกันอาจมีรูปร่างต่างกันได้ เช่น is, 's หรือ will not กับ won't ในทางตรงข้ามกัน man- men, walk-walked ก็มีความหมายแตกต่างกัน เพราะรูปร่างต่างกัน เป็นต้น

2. ความหมาย (Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำนั้น ๆ ซึ่งหากจะกล่าวโดยละเอียดแล้วคำศัพท์หนึ่ง ๆ จะมีความหมายแฝงอยู่ถึง 4 นัย คือ

2.1 ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) ได้แก่ ความหมายตามพจนานุกรมสำหรับภาษาอังกฤษคำหนึ่ง ๆ มีความหมายหลายความหมาย บางคำอาจใช้ในความหมายแตกต่างกัน ทำให้บางคนเข้าใจว่าความหมายที่แตกต่างออกไป หรือความหมายที่ตนไม่ค่อยรู้จักนั้นเป็น “สำนวน” ของภาษา เช่น He went to his *house*. (บ้านที่เป็นที่อยู่อาศัย) และ The President lives in the *White House*. (บ้านประจำตำแหน่งประธานาธิบดี) The *House* of Representatives is meeting today. (บ้านที่เป็นสภา)

2.2 ความหมายทางไวยากรณ์ (Morphological Meaning) คำศัพท์ประเภทนี้เมื่ออยู่ตามลำพังโดด ๆ จะเดาความหมายได้ยาก เช่น “s” เมื่อไปต่อท้ายคำนาม Hats Pens จะแสดงความหมายเป็นพหูพจน์ หรือเมื่อนำไปต่อท้ายคำกริยา เช่น Walks ในประโยค She walks home. ก็จะหมายความว่า การกระทำนั้นทำอยู่เป็นประจำ เป็นต้น

2.3 ความหมายจากการเรียงคำ (Syntactic Meaning) ได้แก่ ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไป แล้วแต่การเรียงลำดับคำ เช่น Boathouse หมายถึง อุ้งเรือ แตกต่างจาก Houseboat หมายถึง เรือที่ทำเป็นบ้าน หรือ Is she going home? แตกต่างจาก She is going home.

2.4 ความหมายตามเสียงขึ้นลง (Intonation Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำที่เปลี่ยนไปตามเสียงขึ้นลงของผู้พูดเปล่งออกมา ไม่ว่าจะ เป็นเสียงที่มีพยางค์เดียว หรือมากกว่า เช่น Fi₁re กับ Fi₂re คำแรกเป็นการบอกเล่า (ที่อาจทำให้ผู้ฟังตกใจมากหรือน้อยแล้วแต่น้ำหนักของเสียงที่เปล่งออกมา) ส่วนคำหลังเป็นคำถามเป็นเชิงไม่แน่ใจจากผู้ฟัง

3. ขอบเขตของการใช้คำ (Distribution) จำแนกออกเป็น

3.1 ขอบเขตทางด้านไวยากรณ์ เช่น ในภาษาอังกฤษการเรียงลำดับคำ (Word Order) หรือตำแหน่งของคำที่อยู่ในประโยคที่ต่างกัน ทำให้คำนั้นมีความหมายแตกต่างกันออกไปด้วยดังประโยคต่อไปนี้

This man is brave. (คำนาม) แปลว่า คนผู้ชาย

They man the ship. (คำกริยา) แปลว่า บังคับ

We need more man-power. (คำคุณศัพท์) แปลว่า กำลังคน

3.2 ขอบเขตของภาษาพูดและภาษาเขียน คำบางคำใช้ในภาษาพูดเท่านั้น และคำบางคำภาษาเขียนโดยเฉพาะ หากนำไปพูดจะฟังแล้วไม่ได้ใจความหรือสื่อความหมายไม่สมบูรณ์ ผู้ฟังทราบทันทีว่า ผู้พูดไม่ใช่เจ้าของภาษา

3.3 ขอบเขตของภาษาในแต่ละท้องถิ่น การใช้คำศัพท์บางคำมีความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น และแม้แต่ภายในประเทศเดียวกันก็ยังมีภาษาท้องถิ่นที่แตกต่างกันไป เช่น การใช้คำที่ต่างกันระหว่าง British English และ American English

4. ประเภทของคำศัพท์ (Classifications) ได้แก่ประเภทคำศัพท์ 2 ประเภท คือ content words และ function words

Thornbury (2004) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของคำศัพท์ว่าต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

- 1) การระบุคำ (Identifying words)
- 2) ชนิดของคำ (Word classes)
- 3) ตระกูลคำ (Word families)
- 4) การสร้างคำ (Word formation)
- 5) หน่วยหลายคำ (Multi-word units)
- 6) คำที่มีกปรากฏร่วมกัน (Collocations)
- 7) คำพ้อง (Homonyms)
- 8) คำหลายความหมาย (Polysemes)
- 9) คำพ้องความหมายและคำตรงข้าม (Synonyms and antonyms)
- 10) คำลูกกลุ่ม (Hyponyms) วงศัพท์ (Lexical field)
- 11) ลีลาและความหมายแฝง (Style and connotation)

จากองค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษประกอบด้วย 3 องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ 1. รูปคำ (Form) 2. ความหมาย (Meaning) และ 3. ขอบเขตของการใช้คำ (Distribution) ในแต่ละองค์ประกอบก็จะมีองค์ประกอบย่อยที่จำเป็นต้องทำความเข้าใจและศึกษาให้ดีก่อนการนำไปใช้ ดังนั้นองค์ประกอบของคำศัพท์จึงมีความสำคัญในการเลือกคำไปใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อไม่ให้เกิดการสื่อสารที่ผิดเจตนาการสื่อสาร

2.5 หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน

หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอนมีนักวิชาการสองท่านได้ให้ความหมายที่แตกต่างกันไว้ดังนี้

Mackey (1997: 176-190) และศิธร แสงธนู และคิด พงศ์ทัต (2541: 13-14) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักการในการเลือกคำศัพท์มาสอนนักเรียน ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (Frequency) หมายถึง คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยครั้งหรือปรากฏคำนั้นซ้ำ ๆ ในหนังสือ เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนต้องรู้จักดี จึงจำเป็นต้องนำมาสอนเพื่อให้นักเรียนรู้และใช้ได้ถูกต้อง

2. อัตราความถี่สูง (Range) ของคำศัพท์จากหนังสือต่าง ๆ หมายถึง จำนวนหนังสือที่นำมาใช้ในการนับความถี่ ยิ่งใช้หนังสือจำนวนมาก บัญชีความถี่ยิ่งมีคุณค่ามากเท่านั้น เพราะคำที่จะหาได้จากหลายแหล่งย่อมมีความสำคัญมากกว่าคำที่จะพบเฉพาะในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งอย่างเดียว แม้ว่าความถี่ของคำศัพท์ที่พบในหนังสือเล่มนั้น ๆ จะมีมากก็ตาม

3. สถานการณ์หรือสถานะในขณะนั้น คำศัพท์ที่เลือกมาใช้ในการสอนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความถี่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ด้วย เช่น คำว่า Blackboard ถ้าเกี่ยวกับห้องเรียนครูต้องใช้คำนี้ แม้จะเป็นคำที่ไม่ปรากฏบ่อยที่อื่น

4. คำที่ครอบคลุมคำได้หลายอย่าง หมายถึง คำที่สามารถครอบคลุมความหมายได้หลายอย่างหรือสามารถใช้คำอื่นแทนได้

5. คำที่เรียนรู้ได้ง่าย หมายถึง คำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย เช่น คำที่คล้ายกับภาษาเดิมมีความหมายชัดเจน สั้น จำง่าย

Lado (1996: 119-120) เสนอแนวคิดสอดคล้องกับ Mackey (1997: 176-190) ไว้เป็นส่วนใหญ่ เว้นบางข้อที่ลาโดได้เสนอไว้ที่แตกต่าง ดังนี้

1. ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน
2. ควรมีปริมาณของตัวอักษรในคำศัพท์เหมาะสมกับระดับอายุ และสติปัญญาของผู้เรียน เช่น ในระดับประถมศึกษาตอนต้น ก็ควรนำคำศัพท์สั้น ๆ มาสอน
3. ไม่ควรมีคำศัพท์มากเกินไปหรือน้อยเกินไปในบทเรียนหนึ่ง ๆ แต่ควรเหมาะสมกับวุฒิภาวะทางสติปัญญาของผู้เรียน
4. ควรเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น นำไปพูดสนทนาหรือพบเห็นคำศัพท์นั้นตามป้ายโฆษณา เป็นต้น

จากหลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน สามารถสรุปได้ว่า ควรเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาใช้ให้เริ่มจากง่ายไปหายากเพื่อให้นักเรียนไม่รู้สึกลัวว่ายากจนเกินไป เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยในหนังสือเรียน หรือใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน คำศัพท์ที่เลือกมาสอนในแต่ละชั่วโมงไม่ควรจะมีปริมาณมากควรพิจารณาจากช่วงวัยของนักเรียนเพื่อให้ปริมาณของคำศัพท์เหมาะสมกับนักเรียน ควรเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนจะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำต่อไปได้

2.6 วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

วิธีการสอนคำศัพท์มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ ซึ่งวิธีการสอนคำศัพท์มีวิธีการสอนที่หลากหลายดังนี้

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 199) การสอนศัพท์ใหม่สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ครูผู้สอนไม่ควรเน้นการเขียนหรืออ่านสะกดคำ แต่ควรให้นักเรียนได้รู้จักและเข้าใจความหมายของคำก่อน แล้วจึงสอนโครงสร้างของคำและการใช้คำในบริบทต่าง ๆ การแสดงความหมายของคำศัพท์นั้นครูอาจสอนโดยวิธีดังต่อไปนี้

1. ให้อุปกรณ์ของจริงซึ่งครูสามารถนำมาในห้องเรียนได้สะดวก สำหรับการสอนคำศัพท์พื้นฐานใกล้ตัว (ให้ดูอะไร อะไรคือของจริง รูปประโยคไม่เคลือบ ถ้าจะบอกว่าให้ดูการสนทนาจริง ต้องใช้คำว่า ให้นักเรียนฟังการสนทนาจากสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง สำหรับการสอนคำศัพท์พื้นฐานใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน

2. ให้นักเรียนศึกษาคำจากบัตรภาพและบัตรคำ

3. ครูใช้วิธีการวาดภาพบนกระดาน

4. ครูแสดงท่าทางไปคำ สำหรับการสอนความหมายของคำศัพท์ที่แสดงกริยาท่าทาง

5. ครูบอกลักษณะหรือคำจำกัดความของคำนั้น ๆ

6. ครูสอนความหมายโดยใช้คำศัพท์ในบริบท (ในบริบทอะไร ประโยคขาดกรรม) ครูสอนความหมายโดยพิจารณาคำศัพท์จากบริบทในประโยคที่ใช้เป็นคำถาม (ใช้อันนี้ใหม่) เช่น Full from tree in autumn. (leaves)

7. ครูสอนความหมายของคำศัพท์ที่เป็นนามธรรมโดยสร้างบริบทหรือสถานการณ์ขึ้น เช่น There was a house on fire and he saved the girl. (brave)

8. ครูนำนักเรียนไปศึกษาเรียนรู้นอกสถานที่เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายจากบริบทหรือสถานการณ์จริง

9. ใช้คำตรงข้าม เช่น An ugly girl isn't pretty.

10. การใช้คำเหมือน

11. การแปลความหมาย ครูสามารถใช้ภาษาท้องถิ่นของตนแปลความหมายของคำที่สอน แต่วิธีการสอนนี้ไม่เป็นที่นิยมในการสอนภาษาต่างประเทศ เพราะไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้วิธีการนี้อาจทำให้ผู้เรียนเข้าใจบริบทของการใช้ความหมายที่มากขึ้นด้วยการเปรียบเทียบความหมายจากภาษาถิ่น

12. การใช้แผนภูมิสิ่งของอยู่ไม่เกิน 10 ชนิด แล้วให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์นั้นทีละคำตามครูระบุ ถ้านักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ครูจึงเขียนคำศัพท์กำกับสิ่งของนั้น ๆ และให้นักเรียนสะกดคำตามลำดับ

13. เกมคำศัพท์ เช่น เกม Scrabble และ crossword Puzzle

บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (2549: 46-49) กล่าวว่า การสอนคำศัพท์สามารถแบ่งออกได้ดังนี้

1. การให้คำจำกัดความ เป็นวิธีสอนศัพท์ที่นิยมกันมาอย่างแพร่หลาย คือ การที่ครูให้คำแปลหรือจำกัดความที่ต้องการสอน

2. การเดาคำศัพท์ตามบริบท การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทเป็นวิธีที่นิยมใช้เพื่อพัฒนาคำศัพท์

อิสรา สารงาม (2530: 78-82) กล่าวว่า การสอนให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้น ครูสามารถใช้กลวิธีให้ได้อย่างดังนี้

1. ใช้ของจริง (Real objects) กลวิธีการสอนนี้เหมาะสำหรับใช้สอนคำศัพท์ประเภทที่เป็นรูปธรรม (Concrete noun) ซึ่งเป็นสื่อการสอนจริงหรือเสมือนจริงที่ใช้สอน สื่อประเภทนี้จะไม่สร้างความลำบากให้กับครูในการนำมาใช้จัดการเรียนการสอน เช่น ของจริงที่ปรากฏในห้องเรียนได้แก่ table, chair, ruler, rubber, desk, window, door, blackboard, chalk, student, teacher, boy, girl, etc. หรือของจริงที่ปรากฏในตัวนักเรียนหรือครู ได้แก่ shirt, blouse, skirt, trousers, slacks, shorts, shoes, socks, stockings, necktie, belt, etc. หรืออวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ear, eye, hand, leg, finger, knee, hair, head, etc.

2. ใช้หุ่นจำลอง (Models) ในกรณีที่ของจริงนั้นไม่สามารถนำมาจัดการเรียนการสอนได้ เกิดความไม่สะดวกในการจัดหาหรือขนย้ายเพื่อนำมาจัดการเรียนการสอน หรือไม่ปรากฏในห้องเรียนนั้น หรือทำให้เกิดความสับสนเปลืองค่าใช้จ่าย หรือของจริงนั้นหาไม่ได้ตามฤดูกาล เช่น การสอนศัพท์ที่เป็นศัพท์ที่เป็นสัตว์หรือผลไม้ หรืออาหารต่าง ๆ

3. ใช้รูปภาพ (Picture) แทนของจริงหรือของจำลอง รูปภาพเป็นสื่อการสอนที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในการเรียนการสอนศัพท์มากที่สุด ทั้งคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม (Concrete nouns) และที่เป็นนามธรรม (Abstract nouns) รูปภาพที่นำมาประกอบการสอนศัพท์นั้นอาจเป็นภาพที่ครูวาดเอง ภาพวาดฝีมือนักเรียน ภาพโฆษณา หรือภาพจากหนังสือพิมพ์และวารสาร สิ่งที่ควรคำนึงในการเลือกภาพมาใช้คือ ขนาดจะต้องใหญ่พอที่นักเรียนทั้งชั้นจะมองเห็นได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ตรงตามศัพท์ที่จะสอน นอกจากนั้นถ้าเป็นไปได้ สีสรรค์เป็นส่วนที่ควรพิจารณาด้วย

4. ใช้กริยาท่าทาง (Actions) ในกรณีที่คำศัพท์ที่จะสอนนั้นสามารถแสดงกริยาท่าทางให้นักเรียนเห็นได้เด่นชัด ครูควรแสดงท่าทางประกอบการสอน คำศัพท์ที่ใช้กริยาท่าทางแสดงประกอบ ได้แก่

4.1 คำกริยา (Verbs) เช่น walk, run, laugh, smile, clean, write, read, point, push, pull, shout, hit, stand, sit, tear, put on, take off, turn on, blow out, etc.

4.2 คำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs) เช่น slowly, quickly, loudly, softly, carefully, heavily, etc.

4.3 คำบุพบท (Prepositions) เช่น on, in, at, under, over, above, near, by, beside, between, among, past, etc.

4.4 คำคุณศัพท์ (Adjectives) เช่น sad, happy, angry, glad, etc.

5. ใช้คำนิยาม (Definition) ในกรณีที่คำศัพท์นั้นสามารถใช้ประโยคง่าย ๆ นิยามความหมายได้ชัดเจน

- A foreigner is a person who comes from another country.
- A sack is a small meal between breakfast and lunch, or lunch and dinner.

- A self-confident person is a person who believes in himself.

- A quadruped is an animal with four feet.

- A carnivore is a meat-eating animal.

- A teetotaler is a person who never drinks alcohol.

6. ใช้บริบท (Context) ในกรณีที่คำศัพท์คำนั้นไม่สามารถนิยามความหมายโดยใช้ประโยคเพียงประโยคเดียวได้ แต่ต้องอาศัยประโยคหลาย ๆ ประโยคช่วยบอกความหมายได้ เช่น

- He is stingy. He never spends any money. He won't give any money to anyone.

จะเห็นได้ว่าข้อความ 2 ประโยคแรกช่วยความหมายของคำว่า “stingy”

- She is old. She never married. She is spinster.

จะเห็นได้ว่าข้อความ 2 ประโยคแรกช่วยความหมายของคำว่า “spinster”

- The overworked teacher needs a tranquilizer. After he takes the pill, he will be able to relax and go to sleep.

จะเห็นว่าข้อความในทุกประโยคช่วยบอกความหมายของคำว่า “tranquilizer”

-He is a really good athlete. He plays all kinds of sports well.

จะเห็นได้ว่าข้อความในประโยคหลังช่วยบอกความหมายคำว่า “athlete”

7. ใช้คำพ้องความหมาย (Synonym) กำหนดความหมายในกรณีนี้นักเรียนจะต้องรู้จักศัพท์ที่จะเอามาเปรียบเทียบความหมายกับคำศัพท์ใหม่ที่ครูจะสอน เช่น

-A svelte or very thin woman entered the room. (นักเรียนรู้ความหมายของคำว่า “thin” แล้ว)

-This glass is easily broken. It is fragile. (นักเรียนรู้ความหมายของคำว่า “easily broken” แล้ว)

-Quick is the same as fast.

-Ancient means very old.

-His handwriting cannot be read. It is illegible.

8. ใช้คำตรงข้าม (Antonym) บอกความหมายของคำศัพท์ใหม่ ในกรณีนี้ก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือ นักเรียนจะต้องรู้ความหมายของคำศัพท์ที่จะเอามาเปรียบเทียบกับคำศัพท์ใหม่ที่ครูจะสอน เช่น

-The colors on the TV screen were blurred and cloudy. But through the window he saw vivid color. (นักเรียนรู้ความหมายของคำว่า “blurred and cloudy”)

-This loaf of bread is stale. It is not fresh. (นักเรียนรู้ความหมายของคำว่า “fresh”)

-The old man is weak but the young man is strong. (นักเรียนรู้ความหมายของคำว่า “strong”)

-This book is boring but that one is interesting. (นักเรียนรู้ความหมายของคำว่า “strong”)

9. ใช้วิธีการแปล (Translation) ในกรณีที่คำศัพท์คำนั้นไม่สามารถใช้กลวิธีอื่น ๆ ดังกล่าวข้างต้น หรือถ้าใช้กลวิธีอื่น ๆ แล้วจะเป็นการเสียเวลามากขึ้น และไม่แน่ใจว่านักเรียนจะรู้ความหมายจริงหรือไม่ ข้อคำนึงของครูในการใช้กลวิธีการสอนโดยการแปลก็คือ หลีกเลี่ยงการอธิบายด้วยถ้อยคำยืดยาว อย่างไรก็ตามครูผู้สอนควรตระหนักว่า คำศัพท์บางคำต้องอาศัยกลวิธีการสอนหลากหลายกลวิธีผสมผสานกัน จึงจะทำให้ให้นักเรียนเข้าใจความหมายได้เร็วและชัดเจน

พัชรประภา อุดลยวิทย์ (2527: 38-40) กล่าวว่า วิธีสอนคำศัพท์มีหลายวิธี ดังต่อไปนี้

1. ใช้ภาพหรือสิ่งของประกอบในการสอน เป็นวิธีง่าย ๆ และประหยัดเวลา อาจจะใช้ของจริงหรือของเล่นประกอบในขณะที่ครูพูดคำนั้น ๆ นักเรียนจะเรียนรู้ความหมายโดยตรงเหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก ๆ แต่เป็นวิธีที่ใช้เงินมาก และมีปัญหาในการเก็บรวบรวมสิ่งของเนื่องจากของจริงบางอย่างไม่สามารถเก็บไว้ได้นาน เช่น น้ำแข็ง นม ผลไม้ ครูต้องหาสิ่งเหล่านี้มาทุกครั้งที่สอน เพื่อตัดปัญหายุ่งยากในการเก็บรักษาสิ่งของเหล่านี้ ครูส่วนมากนิยมใช้รูปแทน หรือใช้วิธีวาดคร่าว ๆ บนกระดาน

2. ใช้วิธีเล่นละคร (Dramatization) มีประโยชน์ในการสอนความหมายของคำที่แสดงความรู้สึก หรือการกระทำ เช่น love, hate, headache, smile, walk, talk, close the door,

open the window ครูจะแสดงท่าทางโดยการสาธิตให้ดู แต่ควรระวังกรณีที่ครูแสดง ความหมายไม่ชัดเจนพอ ทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายผิด เช่น ครูต้องการสอนคำว่า think โดยใช้มือกุมไปที่ศีรษะ และนั่งหน้า ทำท่าคิด แต่นักเรียนอาจเข้าใจว่าครูสอนคำว่า headache การแสดงท่าทางจึงต้องการความชัดเจนและครูควรจะทดสอบทุกครั้งว่านักเรียนตีความหมายการ แสดงนั้น ๆ ได้ถูกต้องหรือไม่

3. ใช้บทความเนื่องจากคำศัพท์หนึ่ง ๆ อาจมีความหมายได้หลายความหมายแล้วแต่ บทความ ดังนั้นการสอนคำศัพท์ควรจะสอนโดยให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์จากบทความ ที่ใช้ แต่ถึงบทความจะมีประโยชน์มากในการสอนคำศัพท์ ครูก็ควรระวังและตรวจสอบทุกครั้งว่า เด็กเข้าใจถูกต้องหรือไม่ เพราะนักเรียนอาจจะสรุปความหมายจากบทความผิดไปได้ ครูควร คำนึงถึงว่าไม่ควรเสียเวลามากเกินไปในการที่จะใช้บทความแสดงความหมายของคำถ้ามีวิธีที่ง่าย กว่า วิธีการนี้เหมาะสำหรับนักเรียนที่ศึกษาและรู้จักคำศัพท์มามากพอสมควร นิยมใช้ในนักเรียน ระดับประถมศึกษาตอนปลายหรือชั้นมัธยมศึกษา

4. การสอนโดยการให้คำแปลภาษาอังกฤษ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ครูใช้สอนคำศัพท์ แต่ครูต้อง ไม่ใช้คำอธิบายที่เด็กยังไม่เคยเรียนมาก่อน และมักจะมีปัญหาว่าหลังจากที่เด็กฟังคำจำกัดความ เป็นภาษาอังกฤษแล้ว เด็กมักจะบอกตนเองหรือคำแปลภาษาไทยในบางกรณี คำภาษาอังกฤษ บางคำไม่สามารถใช้คำไทยเพียง 2-3 คำ อธิบายได้

5. การสอนโดยใช้ภาษาแม่หรือภาษาที่นักเรียนใช้เป็นภาษาที่หนึ่ง นักทฤษฎีบางท่าน คัดค้านการใช้ภาษาแม่ในการสอนภาษาต่างประเทศ แต่ผลของการสอนโดยไม่ใช้ภาษาแม่ยังเป็น ปัญหาอยู่ เพราะนักเรียนก็ก้าวหน้าไปได้ช้ามาก ครูผู้สอนภาษาเผชิญปัญหาในการใช้เวลา มาก อย่างไรก็ตามประโยชน์ที่จะสอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายบางคำบางคำโดยวิธีให้คำจำกัดความเป็น ภาษาต่างประเทศ

6. การสอนโดยวิธี Cognates คือให้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันในสอง ภาษาแต่ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมีคำใกล้เคียงกันน้อย และมักจะปรากฏในบางสาขาวิชา จึงเหมาะกับระดับสูงขึ้นไป

7. การสอนคำศัพท์โดยวิธี Derivation ซึ่งมีประโยชน์ในการสอนศัพท์หลังจากที่นักเรียน ได้เรียนรู้ภาษาพอสมควร นักเรียนจะเรียนรู้การสร้างศัพท์ใหม่ ๆ จากการรวมคำ เช่น bookcase, playhouse, kingdom หรือจากการเติมอุปสรรค ปัจจัย (Affix) เข้ากับรากศัพท์ (Root) เช่น girlhood เป็นต้น เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ความหมายคำเหล่านี้เพียงครั้งเดียวก็จะ สามารถใช้คำเหล่านี้ได้ถูกต้องและมั่นใจ

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526: 151-152) กล่าวว่า เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการสอนนั้น มีวิธีการหลายแบบที่ครูควรช่วยให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจความหมายของคำจากภาษาอังกฤษโดยตรง ดังต่อไปนี้

1. ใช้คำที่นักเรียนรู้จัก หรือจากสิ่งแวดล้อมของนักเรียนมาผูกประโยคเชื่อมโยงสู่ความหมายของคำศัพท์ เช่น ประโยคสนทนาในชีวิตประจำวัน การเดินทาง การรับประทานอาหาร

2. ใช้ประโยคของคำศัพท์เก่าเมื่อมีความหมายเหมือนกัน หรือตรงกันข้ามกับคำศัพท์ใหม่ ตัวอย่างคำศัพท์ใหม่ คือ shallow แต่นักเรียนเคยรู้จักคำว่า deep มาแล้ว ครูอาจจะเชื่อมโยงถึงคำศัพท์ใหม่ได้ เช่น The water in the ocean is deep, but the water in a small pool is shallow.

3. สอนคำศัพท์ใหม่โดยการใช้คำจำกัดความง่าย ๆ ตัวอย่างการสอนคำ a foreigner และ a barber

A foreigner is a person who comes from another country. A barber is a person who cuts hair for men.

4. ใช้รูปภาพหรือของจริงประกอบการอธิบายความหมาย อุปกรณ์ประเภทที่หาได้ง่าย ๆ เช่น สิ่งของที่อยู่ในห้องเรียน เครื่องแต่งตัว หรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เป็นต้น นอกจากนั้นครูคนใดที่มีฝีมือในการวาดภาพบนกระดาน โดยใช้ภาพลายเส้น การสอนด้วยวิธีนี้จะทำให้การแสดงความหมายของคำศัพท์ชัดเจนโดยไม่ต้องใช้คำแปล

5. การแสดงท่าทางประกอบคำศัพท์ คำศัพท์บางคำครูอาจจะสอนความหมายโดยการใช้การแสดงท่าทางประกอบ เช่น คำศัพท์ big ครูสามารถใช้ท่าทางโดยการกางมือทั้งสองข้างทำเป็นรูปวงกลมใหญ่ๆ

6. การใช้บริบท สอนให้เดาความหมายจากประโยคที่กำหนดให้

บารุง โตรัตน์ (2524: 77-81) กล่าวว่า การสอนความหมายของคำศัพท์ใหม่มีวิธีการสอนดังนี้

1. การสอนความหมายของคำศัพท์โดยใช้โสตทัศนวัสดุ (Visual Aids) การสอนความหมายของคำศัพท์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเริ่มต้น ครูควรใช้อุปกรณ์การสอนที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น เพราะการที่ผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศใหม่ยังไม่มีประสบการณ์ด้านภาษามากพอที่จะฟังคำอธิบายความหมายของคำศัพท์เข้าใจได้ในทันทีหรืออาจฟังเข้าใจแต่อาจไม่เข้าใจทั้งหมด ดังนั้นอุปกรณ์การสอนประเภทโสตทัศนวัสดุเป็นสื่อที่ประกอบด้วยทั้งภาพ เสียง และสัมผัสได้ จึงเป็นอุปกรณ์ที่อำนวยความสะดวกและมีประโยชน์มากที่สุดต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระยะเริ่มต้น

1.1 ภาพวาด (Drawing) ครูสามารถวาดภาพลายเส้นง่าย ๆ เกี่ยวกับคำศัพท์ที่นำมาสอนได้ด้วยตนเอง จัดเป็นอุปกรณ์เบื้องต้นที่ครูสามารถทำได้ด้วยตนเอง อีกทั้งประหยัดค่าใช้จ่ายในการจัดทำสื่อการสอน ข้อควรระวังคือครูต้องวาดภาพที่ตรงกับคำศัพท์ที่ต้องการสื่อความหมายมากที่สุด หลีกเลี่ยงรูปภาพที่ต้องตีความเป็นหลายความหมาย วิธีการนี้สามารถใช้ได้ทั้งคำศัพท์ที่เป็นคำนามและคำกริยา

1.2 ภาพจากนิตยสารและหนังสือพิมพ์ ภาพประกอบจากนิตยสารส่วนใหญ่จะจัดพิมพ์เป็นสีสวยงามทำให้ดึงดูดความสนใจผู้เรียนได้ดี ครูอาจใช้วิธีตัดมาประกอบเป็นสื่อการสอน หรือใช้วิธีถ่ายภาพสี (Scan) ขยายให้ใหญ่ขึ้นเพื่อนำมาประกอบการอธิบายคำศัพท์ก็ได้

1.3 วัสดุสิ่งของในห้องเรียน (Classroom objects) เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ปะตุน หน้าต่าง กระดานดำ ขอลูก ฝาผนัง ไม้บรรทัด ปฏิทิน พัดลม ไม้กวาด ฯลฯ ถือเป็นอุปกรณ์ที่มีอยู่ใกล้ตัวสามารถช่วยในการสอนความหมายของคำศัพท์ได้ง่ายที่สุด

1.4 หุ่นจำลอง (Model) เป็นอุปกรณ์ที่นักเรียนสามารถมองเห็นการเคลื่อนไหว และสามารถสัมผัสได้ ครูสามารถเป็นผู้ขีดหุ่นหรือให้ผู้เรียนเป็นผู้ขีดประกอบการเรียนคำศัพท์ก็ได้ วิธีการสอนนี้จะช่วยให้นักเรียนสนใจการเรียนมากยิ่งขึ้นและสนุกสนานกับการขีดหุ่น การใช้หุ่นจำลองประกอบการสอนเรื่องคำศัพท์ส่วนใหญ่มักเป็นคำศัพท์ประเภทสัตว์และสิ่งของที่ไม่สามารถนำเข้ามาในห้องเรียนได้โดยตรง

1.5 สไลด์ (Slide) เป็นอุปกรณ์การสอนที่สามารถอธิบายความหมายของคำศัพท์ได้ง่ายแล้วยังเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่กำลังศึกษาได้อีกด้วย เช่น เช่นคำว่า House ในทัศนะของชาวอเมริกันกับอังกฤษย่อมแตกต่างจากบ้านในความคิดของนักเรียนไทย ครูไม่จำเป็นต้องใช้สไลด์ที่มีราคาแพงมาใช้สอน แต่ครูอาจหาได้โดยขอยืมจากเพื่อนครูหรือคนที่เคยไปท่องเที่ยวต่างประเทศมาเช่นประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษหรือออสเตรเลียซึ่งสไลด์ท่องเที่ยวเหล่านี้ช่วยครูในการสอนความหมายของคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี

2. การสอนความหมายของคำศัพท์โดยการแสดงท่าทางและการเคลื่อนไหว

การแสดงท่าทางและการเคลื่อนไหวสามารถอธิบายความหมายของคำศัพท์ เช่น คำคุณศัพท์แบบพรรณนา (descriptive Adjectives) เช่น tall, thin, fat, happy ครูสามารถอธิบายความหมายได้โดยการแสดงท่าทางประกอบและอาศัยการเคลื่อนไหวของร่างกาย (Gestures) เช่น ใช้มือเข้าช่วยคำบุพบทที่แสดงสถานที่ก็อธิบายได้โดยการเคลื่อนไหวเช่น The book is on the table. The pencil is on the book. The book is under the pencil. The pencil is behind the book. เป็นต้น นอกจากนี้คำกริยาที่แสดงอาการ (Action words) ก็สามารถสอนได้โดยแสดงท่าทาง เช่น eat, read, และ drink เป็นต้น

3. การสอนความหมายคำศัพท์โดยการใช้บริบท (Context)

คำหรือวลีต่าง ๆ ในประโยคที่อยู่ล้อมรอบคำศัพท์ใหม่ที่นักเรียนยังไม่รู้ความหมายจะสามารถช่วยอธิบายความหมายคำศัพท์นั้นได้ ทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ครูควรให้นักเรียนฝึกใช้อยู่เสมอคือการฝึกเดาคำศัพท์ (Guess) ความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Context) โดยอาศัยคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน (Synonym) หรือคำที่มีความหมายตรงข้าม (Antonym) ซึ่งคำเหล่านี้สามารถช่วยให้นักเรียนเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทได้เป็นอย่างดี

ตัวอย่าง

This meat is tough. I can only eat tender meat.

Mark was lazy while his brother John was industrious. John worked all the time.

จะเห็นได้ว่าประโยคที่ 1 คำที่ช่วยอธิบายความหมายของ tough คือ tender ในลักษณะของคำที่มีความหมายตรงข้ามและในประโยคที่ 2 คำที่ช่วยอธิบายความหมายของ industrious คือ lazy ส่วน ประโยคสุดท้ายคือ John worked all the time. ก็สามารถอธิบายความหมายของ industrious ได้เช่นเดียวกัน

4. การสอนความหมายของคำศัพท์โดยการแปล การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการแปลความหมายเป็นภาษาไทยช่วยลดระยะเวลาการอธิบายคำศัพท์ที่ครูไม่สามารถอธิบายได้ตามวิธีในข้อ 1 2 และ 3 ถ้าหากใช้วิธีการตามข้อดังกล่าวแล้วทำให้ต้องใช้ระยะเวลามากเกินไป หรือเสียเวลาไปโดยที่นักเรียนไม่เข้าใจคำศัพท์ หรือนักเรียนอาจไม่เข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง คำศัพท์เหล่านี้ได้แก่คำศัพท์ประเภทนามธรรม (Abstract) เช่น good, truthful, sin, knowledge เป็นต้น

5. การสอนความหมายของคำศัพท์โดยการใช้คำที่นักเรียนรู้ความหมายแล้ว

5.1 โดยการใช้คำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน (Synonym)

5.2 โดยการใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (Antonym)

6. การสอนความหมายของคำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ คำศัพท์ในภาษาแม่หรือภาษาที่นักเรียนใช้เป็นภาษาที่หนึ่ง เป็นคำยืมมาจากภาษาต่างประเทศหรือเรียกว่าคำทับศัพท์ สามารถนำมาจัดการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น เพราะคำในภาษาไทยจำนวนมากที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษโดยตรงและความหมายไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่จะเป็นคำเทคนิคทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นใหม่ เช่น football, technology, buffet, bus-lane, gear, contact lenses, neon, oxygen, programmer, term เป็นต้น

Dale and et. al. (1999: 46-52) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ Dale and et. al. (1999: 46-52) ในระยะเริ่มเรียน ควรเรียนรู้การฝึกออกเสียงคำศัพท์อย่างถูกต้อง สามารถออกเสียงเรียงคำเป็นประโยคหรือข้อความได้อย่างมั่นใจและถูกต้องชัดเจนตามเจตนาการสื่อสารสำหรับคำที่ไม่มี ความหมายในตนเอง (Function Word) เช่น คำบุพบท to for และอื่น ๆ ควรให้ฝึกในโครงสร้างประโยคอย่างคล่องแคล่ว

2. ทบทวนคำศัพท์เดิมที่เคยเรียนแล้วเมื่อพบโครงสร้างประโยคใหม่ แต่สิ่งที่จำเป็น คือ การสอนออกเสียงใหม่ในโครงสร้างของประโยคใหม่

3. คำศัพท์ที่นักเรียนสนใจหรือคำศัพท์ปรากฏในหัวข้อที่จะเรียนไม่จำเป็นต้องเรียนหมดในครั้งเดียว

4. คำศัพท์ที่เรียนควรจะเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนต้องการเพื่อใช้ในการชีวิตประจำวัน

5. โดยทั่วไปในระยะเริ่มแรก ควรเรียนคำศัพท์ใหม่ 3 – 5 คำ และควรเพิ่มขึ้นในระดับชั้นสูงต่อไป

6. คำศัพท์ใหม่ 3 – 5 คำ หมายถึง การฝึกในแบบฝึกหัดหรือกิจกรรม และใช้ในการสร้างประโยคใหม่ในโครงสร้างเดิมที่เรียนมา เช่น คำว่า Hospital ถ้านักเรียนรู้จักประโยค I went to the store. ก็สามารถใช้สร้างประโยคใหม่ I went to the hospital. และนักเรียนควรจะได้ใช้คำใหม่ในทักษะอื่น ๆ เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน หรือในกิจกรรมอื่น ๆ

7. ในการเลือกคำศัพท์ที่สำคัญประการหนึ่ง คือ เป็นคำที่เจ้าของภาษาใช้สื่อสารกันอย่างไร้ที่ติและควรตั้งคำถามอยู่เสมอว่านักเรียนจะใช้สื่อสารอย่างไร

8. สิ่งที่สำคัญในการเลือกคำศัพท์ คือ คำศัพท์ใหม่ที่อยู่ใกล้ตัวสามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้

9. ในระยะเริ่มแรก คำที่สอนควรมีภาพประกอบหรือสื่อการสอนอื่น ๆ ซึ่งนักเรียนจะใช้คำเหล่านี้ในการเรียนสิ่งที่ยากต่อไป

จากวิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สามารถสรุปได้ว่า การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ควรพิจารณาความยากง่ายของคำศัพท์เพื่อให้สอดคล้องตามช่วงวัยของผู้เรียน การสอน ความหมายของคำศัพท์ควรหลีกเลี่ยงการแปลความหมายภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ควรใช้วิธีการต่าง ๆ ที่สื่อความหมายแทนการแปล อาจเป็นอุปกรณ์ของจริงหรือเสมือนจริงที่สามารถ จัดหาได้ง่ายในห้องเรียนหรือมีอยู่ในโรงเรียนหรือในท้องถิ่น และเป็นอุปกรณ์ที่ประหยัดค่าใช้จ่าย เช่น รูปภาพประกอบ สื่อโสตทัศนวัสดุ การบอกคำจำกัดความสั้น ๆ การแสดงกิริยาท่าทางการใช้หุ่นจำลอง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดหาความหมายของคำศัพท์ตามความคิดของเด็กแต่ละคน การฝึกออกเสียงคำศัพท์ ครูควรออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้องและชัดเจนเพื่อให้ นักเรียนคุ้นชินกับสำเนียงและกล่าที่จะออกเสียงตาม

2.7 ขั้นตอนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

พรสวรรค์ สิป้อ (2550: 131-133) กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์สามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ชี้นำเสนอ ชี้นำฝึก และชี้นำไปใช้

1. ชี้นำเสนอ ในขั้นการนำเสนอนี้สิ่งที่สำคัญในการเสนอคำศัพท์ คือ ผู้สอนควรนำคำศัพท์ประกอบกับเสนอในบริบทของการใช้คำศัพท์นั้น ๆ ควบคู่ไปด้วย ไม่ควรนำเสนอคำศัพท์เพียงอย่างเดียว เพราะการสอนคำศัพท์เพียงอย่างเดียวอาจทำให้ไม่ได้ผลจริงในทางภาษาศาสตร์ เนื่องจากความหมายของคำศัพท์ส่วนใหญ่จะกำหนดโดยบริบทของประโยคหรือข้อความการสื่อสาร เทคนิคการนำเสนอความหมายของคำศัพท์มีหลายวิธี เทคนิคดังกล่าวประกอบด้วย การให้ตัวอย่าง การสอนด้วยเทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง การแสดงละครใบ้และการใช้ท่าทางการให้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน การให้คำจำกัดความ การให้ผู้เรียนเดาความหมายจากบริบท การแปล กิจกรรมที่กล่าวมานี้ผู้สอนควรเลือกตามความเหมาะสมกับระดับของนักเรียนและเรื่องที่สอน

2. ชี้นำฝึก ในขั้นการฝึกเรียนรู้คำศัพท์ควรเริ่มฝึกจากคำโดดหรือคำเดี่ยวที่มีความหมายในตัวเอง ต่อจากนั้นฝึกนำคำมาประกอบสร้างเป็นประโยคหรือข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้สมบูรณ์ และขั้นสุดท้ายฝึกเป็นข้อความที่เกี่ยวข้องกัน (Connected discourse) ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง การฝึกคำศัพท์ในการบรรยายห้อง

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนดูภาพในห้องของ Mike และให้บรรยาย โดยตอบคำถาม

Describe Mike's room. What is there....

1. on Mike's desk?
2. on Mike's bed?
3. next to Mike's bed?

ขั้นที่ 2 ให้ผู้เรียนตอบคำถาม

Name the items that are on the floor in Mike's room.

Name the items that are on the chair.

Do you think Mike's room is neat?

ขั้นที่ 3 ให้ผู้เรียนบรรยายห้องของ Mike ดังนี้

What is in the room?

What adjectives and words describe the room the best?

Give as many details as you can.

ขั้นที่ 4 ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบห้องของตนเองกับของ Mike และพูดรายงานหน้าชั้นเรียน เช่น I never leave..... หรือ I always put away เป็นต้น

กิจกรรมการฝึกคำศัพท์อื่น ๆ ผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้มีดังนี้ การทำแบบฝึกหัด การร้องเพลงและเล่นเกม การนำคำศัพท์ไปใช้ในบทสนทนา

3. ขั้นนำไปใช้ ในขั้นการนำคำศัพท์ไปใช้นั้นมักจะสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ หรือสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของนักเรียน การนำคำศัพท์ไปใช้นอกจากจะใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้แล้ว ควรฝึกให้นักเรียนได้นำสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างสม่ำเสมอ ครูอาจสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษอยู่บ่อยครั้ง เช่น การทักทาย การสอบถาม หรือการใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนตลอดทั้งคาบเรียนโดยใช้ภาษาไทยให้น้อยที่สุด การนำคำศัพท์ไปใช้นี้ควรวางแผนใจให้นักเรียนเป็นลักษณะของการสื่อสาร เช่น ให้นำคำศัพท์ไปแต่งเป็นเรื่องสั้น ๆ นำไปใช้สนทนา การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร เป็นต้น

อิสรา สารงาม (2530: 82-84) กล่าวว่า ขั้นตอนในการการสอนคำศัพท์ มี 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นนำ ครูอาจจะปฏิบัติดังนี้

1.1 ครูควรสอนความหมายของคำศัพท์ใหม่โดยใช้กลวิธีต่าง ๆ เช่น ของจริง รูปภาพ กริยาท่าทาง บริบท การให้คำนิยาม

1.2 ครูออกเสียงคำศัพท์ใหม่ให้นักเรียนฟังหลาย ๆ ครั้ง

1.3 ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่ตามครูหลาย ๆ ครั้ง โดยเริ่มต้นจากการฝึกออกเสียงทั้งห้องเรียนก่อนแล้วค่อยฝึกเป็นกลุ่มและทีละคนตามลำดับ ทั้งนี้เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการออกเสียง

1.4 ครูให้นักเรียนสะกดคำศัพท์ใหม่หลาย ๆ ครั้ง โดยครั้งแรกอาจจะให้ดูบัตรคำก่อน แล้วค่อย ๆ ฝึกแบบไม่ดูบัตรคำ

2. ขั้นให้ตัวอย่าง หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่และออกเสียงได้ถูกต้อง ตลอดจนสามารถสะกดคำศัพท์ใหม่นั้นได้ ครูควรให้นักเรียนเรียนรู้ประโยคใหม่หลาย ๆ ประโยค และให้นักเรียนได้อ่านประโยคเหล่านั้น ด้วยคำศัพท์เดิมในบริบทใหม่ และคำศัพท์ใหม่ที่เพิ่มขึ้นมา

3. ขั้นการฝึก ในกรณีที่ครูให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ คำที่เป็น active vocabulary ครูควรให้นักเรียนฝึกรูปแบบประโยคการใช้คำศัพท์ใหม่นั้นด้วย

4. ขั้นทดสอบ ในขั้นนี้เป็นการทดสอบนักเรียนว่าทราบความหมายของคำศัพท์นั้นจริงหรือไม่ ซึ่งอาจทดสอบได้หลายวิธีดังนี้

4.1 ให้นักเรียนแต่งประโยคโดยใช้คำศัพท์ใหม่

4.2 ใช้คำถามถามความหมายในกรณีที่คำศัพท์เป็นนามธรรม (Abstract nouns) คำถามอาจจะถามเป็นลักษณะดังนี้

-What is the meaning of the word “.....”

-What does it mean?

-Can you tell me what it means?

4.3 ใช้เกมในการทดสอบ อาจเป็นเกมการแข่งขันกันระหว่างนักเรียน 2 กลุ่ม โดยที่ครูเป็นผู้บรรยายความหมายของคำศัพท์ แล้วให้นักเรียนเป็นผู้ตอบว่าคำศัพท์ที่ครูบรรยายเป็นคำศัพท์อะไร กลุ่มไหนตอบถูกก่อน รวมทั้งการออกเสียงและสะกดถูกต้องด้วย จะได้คะแนน ตัวอย่างเช่น

Teacher: We put it on our head.

Students: hat

Teacher: It is used to cut paper or cloth

Students: scissors

Teacher: They teach students.

Students: teacher

Teacher: They can cure sick people.

Students: doctors

Teacher: People carry it when it rains.

Students: umbrella

4.4 ให้นักเรียนบอกตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ใหม่คำนั้น เช่น คำศัพท์ คำว่า carnivore ซึ่งหมายถึง สัตว์กินเนื้อ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่คำนั้น วิธีการนี้ครูอาจใช้คำสั่งดังนี้ Please, give me the names of animal which are carnivore. หรือครูอาจจะให้นักเรียนดูภาพสัตว์ว่าสัตว์แล้วตอบว่าสัตว์ในรูปที่ครูถือไว้ให้นักเรียนดูเป็น carnivore หรือไม่ก็ได้ เช่น

I will show you some pictures of animals. If the picture that I show you is a carnivore, you say a carnivore, and if it is not a carnivore, you say not a carnivore.

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526: 150-151) เสนอแนวคิดไว้ว่า ขั้นตอนในการการสอนคำศัพท์ ภาษาต่างประเทศ มี 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. พิจารณาความยากง่ายของคำศัพท์ เมื่อครูพบคำศัพท์ใหม่ จะต้องพิจารณาว่าคำนั้นเป็นคำศัพท์ยาก (ระดับสูงกว่าชั้นของผู้เรียน) หรือเป็นคำศัพท์ง่าย (เป็นคำที่นักเรียนในระดับนั้น

ควรจรรู้และใช้ได้ทั้งในการพูดและการเขียน) หรือเป็นคำศัพท์ที่เป็นปัญหาในการเรียนรู้ (ได้แก่ ความหมายหรือวิธีใช้คำนั้นแตกต่างกันในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) ทั้งนี้เพื่อจะได้ค้นหาวิธีการในการสอนและการฝึกฝนให้เหมาะสมกับการสอนคำศัพท์นั้น ๆ

2. ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ครูเขียนคำศัพท์ใหม่บนกระดาน พร้อมทั้ง word stress ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังหนึ่งครั้ง จากนั้นให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงตาม หากผิดให้แก้ไขให้ถูกต้อง

3. การสอนความหมาย ในการสอนความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษควรให้นักเรียนฝึกเรียนรู้ทีละคำ พยายามให้นักเรียนตีความความหมายออกจากภาษาอังกฤษโดยตรง ครูพยายามหลีกเลี่ยงการสอนความหมายโดยการใช้ภาษาไทยให้ได้มากที่สุด ยกเว้นคำที่ไม่สามารถอธิบายเป็นภาษาอังกฤษให้เข้าใจในบริบทความหมายได้ไม่ชัดเจน จึงสามารถใช้ภาษาไทยอธิบายช่วยได้ เพื่อส่งเสริมการเข้าใจของผู้เรียน นอกจากจากการอธิบายแล้วครูสามารถใช้อุปกรณ์การสอนเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียนได้ ส่วนมากมักจะใช้อุปกรณ์ เช่น รูปภาพ แผนภูมิ ของจริง ของสมจริง ของเสมือนจริง หรือแสดงกิริยาท่าทางประกอบเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจง่ายขึ้น เพื่อสื่อความหมายให้เด่นชัดมากยิ่งขึ้น เสร็จแล้วเขียนประโยคต่าง ๆ ซึ่งแสดงวิธีการใช้คำเป็นภาษาไทย เพื่อทดสอบว่านักเรียนเข้าใจได้ถูกต้องหรือไม่

ตัวอย่าง ถ้าสอนคำว่า library

เขียนคำว่า li-bra-ry ลงในกระดาน จากนั้นอ่านให้นักเรียนฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกับครู ให้นักเรียนฝึกฟังการออกเสียง จากนั้นให้ฝึกอ่านออกเสียงทั้งห้อง แบบกลุ่ม และบุคคลตามลำดับ ในการสอนความหมายของคำด้วยวิธีนี้ อาจทำได้ง่ายถ้าโรงเรียนมีห้องสมุด สมมุติว่าหมายเลขของห้องสมุดเป็นเลขที่ 5 ครูอาจจะพูดว่า

Our library is in room 5. There are many kinds of books in our library. I always read books in the library.

เมื่อครูพิจารณาแล้วว่านักเรียนเข้าใจความหมายแล้ว ครูให้นักเรียนพูดเป็นภาษาไทยว่า library นั่นคืออะไร ต่อจากนั้นครูอาจจะให้นักเรียนลองให้ความหมายคำว่า library เป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ เช่น A library is a room or a building that contains many kinds of books. หรือแสดงรูปของห้องสมุดและประโยคต่าง ๆ เพื่อให้ความหมายของคำนั้น ๆ ชัดเจนขึ้น แล้วครูทดสอบดูว่านักเรียนเข้าใจความหมายของคำว่า library เป็นภาษาไทยว่าอะไร เมื่อครูเห็นว่าทราบความหมายแล้ว ครูให้นักเรียนได้พูดประโยคนั้น ๆ ด้วย แล้วสอนคำอื่น ๆ ต่อไป

บาร์จ โตรัตน์ (2524: 76-77) กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนคำศัพท์มี 2 ประเภท คือ ขั้นตอนการสอน Active Vocabulary มีขั้นตอนการสอน 6 ขั้นตอน และขั้นตอนการสอน Passive Vocabulary มีขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน

1. ขั้นตอนการสอน Active Vocabulary ขั้นตอนการสอนคำศัพท์ใหม่ประเภท Active Vocabulary แก่ผู้เริ่มเรียน ครูควรปฏิบัติตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูอ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่ให้นักเรียนฟัง 2-3 ครั้ง

ขั้นที่ 2 ครูอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้นแล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม 2-3 ครั้ง

ขั้นที่ 3 ขั้นอธิบายความหมายของคำศัพท์

ขั้นที่ 4 ครูให้ตัวอย่างประโยคในการใช้คำศัพท์นั้น

ขั้นที่ 5 ขั้นทดสอบความเข้าใจและขั้นฝึกให้นักเรียนใช้คำนั้นในประโยค

ขั้นที่ 6 ครูให้นักเรียนจดคำศัพท์นั้นพร้อมความหมาย และตัวอย่างประโยคการใช้ลงในสมุด

ใช้ลงในสมุด

2. ขั้นตอนการสอน Passive Vocabulary ลำดับขั้นในการสอนคำศัพท์ Passive Vocabulary สามารถใช้วิธีการเช่นเดียวกับ ขั้นตอนการสอน Active Vocabulary เพียงแต่ตัดขั้นที่ 5 และ 6 ออก ลำดับขั้นตอนในการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูออกเสียงคำศัพท์ใหม่ให้นักเรียนฟัง 2-3 ครั้ง

ขั้นที่ 2 ครูออกเสียงคำศัพท์นั้นแล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม 2-3 ครั้ง

ขั้นที่ 3 ขั้นอธิบายความหมายของคำศัพท์

ขั้นที่ 4 ครูให้ตัวอย่างประโยคในการใช้คำศัพท์นั้น

ศิธร แสงธนู และคิด พงศ์ทัต (2541: 42) กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนคำศัพท์มี 6 ขั้นตอนดังนี้

1. ครูอ่านออกเสียงคำศัพท์หนึ่งคำ 2-3 ครั้ง ให้นักเรียนฟัง

2. ครูให้ความหมายของคำด้วยการใช้อุปกรณ์ส่งเสริมการสอน หรือแสดงท่าทางประกอบให้นักเรียนตีความหมาย

3. ครูพูดตัวอย่างประโยคประกอบด้วยคำศัพท์นั้นซ้ำ 2-3 ครั้ง นักเรียนฟังและพูดตาม

4. ครูตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ เพื่อทดสอบความเข้าใจของนักเรียน (ไม่ใช่คำถามที่ถามคำตอบ) นักเรียนคนใดคนหนึ่งหรือทั้งชั้นตอบ

5. ครูเขียนประโยคตัวอย่าง 2-3 ประโยค ที่ช่วยแสดงความหมายและการใช้ของคำนั้นได้ชัดเจน กระดาน นักเรียนจดลงสมุดเพื่อเอาไว้ทบทวน

6. ครูให้นักเรียนฝึกการใช้คำใหม่ โดยการใช้แบบประโยคที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว Doff (1988: 1) กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนคำศัพท์ดังนี้

1. ออกเสียงคำให้ชัดเจนและเขียนคำศัพท์บนกระดาน

2. ให้นักเรียนออกเสียงตามครูพร้อมกัน

3. แปลความหมายของคำศัพท์ให้เป็นภาษาแม่ของนักเรียน

4. ให้นักเรียนแปลคำศัพท์
5. วาดภาพเพื่อบอกความหมายของคำศัพท์
6. ให้ตัวอย่างการใช้คำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ
7. ถามคำถามโดยใช้คำศัพท์ใหม่

จากขั้นตอนการสอนคำศัพท์ สามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนคำศัพท์มีหลากหลายวิธีโดยจะเริ่มจากการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ แล้วอ่านออกเสียง การบอกความหมาย มีนักวิชาการสองท่านได้แบ่งขั้นตอนการสอนออกเป็นลักษณะคล้าย ๆ กัน คือแบ่งออกเป็น 3 ชั้น ชั้นที่ 1 ชั้นนำเสนอ ชั้นที่ 2 ชั้นฝึก ชั้นที่ 3 ชั้นนำไปใช้ งานวิจัยชิ้นนี้ใช้ขั้นตอนการสอนคำศัพท์ของพรสวรรค์ สี่ป้อ

2.8 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์ได้มีผู้กล่าวถึงการวัดประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์ไว้ดังนี้

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 203-204) การสอนและการทดสอบเป็นสิ่งควบคู่กันในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ จนถือได้ว่าการทดสอบเป็นทักษะอย่างหนึ่งของการสอน ดังนั้นรูปแบบของการทดสอบจึงต้องสอดคล้องกับรูปแบบการสอน ลักษณะการออกข้อสอบเพื่อทดสอบคำศัพท์ในระดับต้น สรุปได้ดังนี้

1. เลือกคำศัพท์ให้ตรงกับความหมายที่กำหนดให้
2. ฟังคำศัพท์แล้ววงกลมล้อมรอบคำที่ถูกต้อง
3. ดูภาพแล้วอ่านออกเสียงคำศัพท์
4. ครูอ่านคำศัพท์เป็นคู่ ถ้าคู่ใดเป็นคำเดียวกัน ให้เขียนเครื่องหมายถูกและถ้าคู่ใดเป็นคนละคำให้เขียนเครื่องหมายผิด
5. ฟังครูออกเสียงคำศัพท์แล้วเลือกภาพที่ถูกต้อง
6. วาดภาพแสดงความหมายของคำศัพท์ที่ครูบอก
7. ระบายสีภาพตามคำศัพท์ที่ครูบอก

Nation (1990: 29) กล่าวไว้ว่า การประเมินความรู้คำศัพท์เป็นการวัดและประเมินนักเรียนว่าได้เรียนรู้คำศัพท์แล้วเข้าใจมากน้อยเพียงใด หรือสามารถนำคำศัพท์ที่ที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้หรือไม่ ซึ่งได้แบ่งตามชนิดของแบบทดสอบตามวัตถุประสงค์ของการวัดไว้ดังต่อไปนี้

1. การทดสอบความสามารถด้านคำศัพท์ (Proficiency Test) เป็นการวัดความรู้ของนักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์อยู่ในระดับใด สามารถใช้ในการสื่อสารในแต่ละทักษะได้หรือไม่ การทดสอบลักษณะนี้จำแนกได้เป็น 2 ชนิด ได้แก่

1.1 การวัดวงความรู้คำศัพท์ (Measuring Vocabulary Size) เป็นการวัดความรู้ผู้เรียนว่ามีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ที่เรียนแล้วอยู่ในระดับใด ข้อสอบจะมาจากการสุ่มคำศัพท์ที่ปรากฏในพจนานุกรมหรือคำศัพท์ในบัญชีคำศัพท์ และหลังการทดสอบจะนำคะแนนที่ได้มาคำนวณด้วยสูตร ดังนี้

วงความรู้คำศัพท์ = จำนวนคำที่ถูกต้อง \times จำนวนคำศัพท์ในพจนานุกรมจำนวนข้อสอบทั้งหมด

1.2 การวัดวงความรู้คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม (Measuring Knowledge of Particular Group of Words) เป็นการวัดผลเพื่อให้ทราบว่า นักเรียนรู้คำศัพท์ในระดับใด เพียงพอหรือเหมาะสมกับระดับที่จะเรียนหรือไม่ เช่น ผลจากการวัดพบว่านักเรียนมีความรู้คำศัพท์ระดับที่ 2 ของหนังสือ Longman Structure Reader จำนวน 500 คำ หมายความว่านักเรียนจะมีความสามารถที่จะอ่านหนังสือฉบับนั้นได้ในระดับที่สองหรือต่ำกว่า

2. การทดสอบ (Testing) เป็นการทดสอบที่มักพบในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ แบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 การทดสอบการจำคำศัพท์ (Recognition) เป็นการวัดนักเรียนว่าสามารถจำคำที่เรียนไปได้มากน้อยเพียงใด การทดสอบแบบนี้จะง่ายกว่าการทดสอบการระลึกได้ เพราะในการสอบจะมีคำตอบที่นักเรียนนี้อยู่ปรากฏให้เห็น เช่น ให้นักเรียนเขียนคำแปลหรือเลือกคำแปล คำคล้องจองความหมาย หรือรูปภาพให้ตรงกับคำศัพท์ที่ปรากฏ

2.2 การทดสอบการระลึกได้ (Recall Test) เป็นการวัดนักเรียนว่าสามารถจำคำศัพท์ที่เรียนไปได้มากน้อยเพียงใด นักเรียนจะต้องเขียนหรือพูดคำตอบเองโดยไม่มีตัวเลือกให้เห็น เช่น การให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปตอนท้ายชั่วโมง

3. การวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Achievement Test) เป็นการวัดความรู้จากการเรียนคำศัพท์ ซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งของการสอนภาษาในรายวิชาที่นักเรียนได้เรียน โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อเป็นการประเมินผลว่านักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่เรียนไปแล้วหรือไม่ และเป็นส่วนที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ก้าวหน้าขึ้น แบบทดสอบที่จะใช้ควรมีลักษณะ ดังนี้

3.1 ต้องไม่เป็นการทดสอบคำโดดหรือคำเพียงคำเดียว เนื่องจากผลการเรียนแต่ ละรายวิชา นักเรียนมักจะมีโอกาสได้พบ และใช้คำศัพท์ในบริบทที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน เป็นประจำ

3.2 สามารถให้คะแนนได้ง่าย เช่น แบบทดสอบแบบโคลซ (Cloze Test) หรือ จับคู่

3.3 ถ้าเป็นแบบเติมหรือเลือกคำตอบ คำตอบต้องเหมาะสมกับความรู้ที่ผู้เรียนได้ เรียนไปแล้ว

3.4 เป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนสามารถสร้างได้ ไม่ควรยากหรือมีกระบวนการ สร้างที่ซับซ้อนเกินไป

3.5 จำนวนข้อในแต่ละแบบทดสอบต้องเหมาะสมกับเวลา

จากการวัดประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์ สามารถสรุปได้ว่า เป็นการวัดนักเรียนว่า หลังจากทีนักเรียนได้เรียนคำศัพท์ไปแล้วนั้น มีความสามารถด้านการรู้จำ เข้าใจ นำไปใช้ได้มาก น้อยเพียงใด และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้หรือไม่ จึงวัดและประเมินผลการ เรียนรู้คำศัพท์ด้วยการวัดที่หลากหลาย เช่น การทดสอบ เช่น การทดสอบความสามารถด้าน คำศัพท์ (Proficiency Test) การทดสอบ (Testing) และการวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Achievement Test) จากการวัดและประเมินนี้สามารถนำไปปรับปรุงและพัฒนาเพื่อให้เกิด ประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนการสอนได้ งานวิจัยชิ้นนี้ใช้การวัดประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์ ตาม แสงระวี ดอนแก้วบัว

3. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

3.1 ความหมายของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนการสอนตาม แนวคิดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม (Activity-Based Learning : ABL) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิด การเรียนรู้ ด้วยการลงมือทำ (Learning by doing) ของ John dewey ซึ่งมีนักวิชาการและ นักการศึกษาส่วนใหญ่ให้คำนิยามไว้สอดคล้องกัน คือ เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนลงมือทำ ผ่าน ประสบการณ์สัมผัสของร่างกายทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น รายละเอียด ดังนี้

Bonwell and Eison (1991) ได้อธิบายว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้หรือประสบการณ์ เรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและได้ใช้กระบวนการคิดสัมพันธ์กับการลงมือกระทำ

Horsburgh (1994) ได้อธิบายว่าการเรียนรู้หรือประสบการณ์เรียนรู้จากกิจกรรมที่เป็น แนวทางการเรียนการสอนที่หลากหลาย ความต้องการที่การเรียนรู้ของผู้เรียนจะขึ้นอยู่กับ การ

กระทำบางอย่างในการทดลองและกิจกรรม ความคิดในการเรียนรู้ตามกิจกรรมนั้นมีพื้นฐานมาจากแนวคิดว่านักเรียนคือผู้เรียนที่ใช้กระบวนการคิดมากกว่าผู้ที่ได้รับข้อมูลแบบถูกกระทำ passive หากนักเรียนได้รับโอกาสในการสำรวจหรือลงมือกระทำด้วยตัวเองและมีสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมมากที่สุด การเรียนรู้จะเกิดความสุขสนุกสนานและยั่งยืนยาวนาน

Buehl (2001) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่เปลี่ยนรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปจากเดิม คือ การนำนักเรียนออกมาจากตารางเรียน เปลี่ยนจากการให้นักเรียนนั่งเรียนเพียงอย่างเดียวเป็นกิจกรรมที่ปฏิสัมพันธ์หรือกิจกรรมเชิงรุก บางกิจกรรมนำนักเรียนไปจัดประสบการณ์เรียนรู้นอกชั้นเรียน บางกิจกรรมเป็นการนำผู้เรียนออกจากกฎ ทฤษฎี หรือเนื้อหาในบทเรียนนอกเหนือจากสิ่งที่คิดไว้หรือข้อมูลสำเร็จรูป โดยการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมและทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำให้เกิดการเรียนรู้ของทุกคนในชั้นเรียน โดยสองประเด็นหลักที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน คือ (1) กลยุทธ์ในการจัดการเรียนการสอน ไม่ว่าจะจะเป็นระบบการสอน โครงสร้างของเนื้อหา เทคนิคและกระบวนการต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนใช้ในการสอนผู้เรียน โดยการสอนด้วยวิธีนี้ครูมีหน้าที่ช่วยเหลือให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ (2) กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งครูเป็นผู้ดำเนินการช่วยเหลือให้คำแนะนำและมอบหมายให้นักเรียนปฏิบัติและให้นักเรียนดำเนินกิจกรรม

Ayotola and Ishola (2013) ได้อธิบายว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน มีพื้นฐานมาจากการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivist Theory) ซึ่งเชื่อว่าการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจะทำให้การเรียนรู้มีความหมายและมีประสิทธิภาพมากกว่าการป้อนความรู้ให้กับผู้เรียน การเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานจะช่วยให้ผู้เรียนกล้าลงมือปฏิบัติ กล้าคิดและกล้าแสดงออก สามารถค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ผ่านการสังเกต การทดลองและการลงมือทำ โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

Awasthi (2014) ได้อธิบายการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้และทักษะต่าง ๆ จากการเข้าร่วมกิจกรรมและการลงมือทำ ซึ่งกิจกรรมที่จัดขึ้นมีทั้งเกมการเรียนรู้แบบปกติ เกมการเรียนรู้แบบแข่งขัน แสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การร้องเพลง การวาดภาพ โดยผู้เรียนจะไม่ได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์การลงมือปฏิบัติของตนเองแต่ยังเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ของเพื่อน ๆ ในกลุ่ม ในห้องเรียน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดนี้สามารถใช้ได้กับทุกวิชาเพราะมีส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่ดีขึ้น

มาก โดยควรระมัดระวังในการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน คือ (1) ครูควรวางแผนการจัดกิจกรรมทุกครั้งก่อนเริ่มจัดกิจกรรม (2) ครูควรเน้นให้เกิดการเรียนรู้ (3) ครูผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานควบคู่ไปกับการจัดการเรียนการสอนแบบดั้งเดิม (4) ควรมีการประเมินการเรียนรู้ (5) ก่อนและหลังการเริ่มทำกิจกรรมครูต้องแนะแนวทางถึงความสัมพันธ์ของกิจกรรมกับวิชาที่เรียนด้วย (6) การจัดการเรียนการสอนทุกแบบมีข้อจำกัด ดังนั้นควรจัดตามความเหมาะสมเท่านั้น

ศศิธร ลิจันทร์พร (2556) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่า เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ค้นคว้า ทำความเข้าใจ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าในเนื้อหาบทเรียนผ่านการจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำหรือปฏิบัติด้วยตนเอง จากการทดลอง การเล่นเกม การสร้างสรรค์ผลงาน และการทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสม และมีการวางแผนในการใช้สื่อที่ดี จะนำไปสู่การพัฒนาความรู้ในตัวบุคคลได้อย่างเต็มความสามารถ

วิโรจน์ ลักษณะอดิสร (2550) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับวิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่า เป็นการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้ผู้เรียนตามแนวคิดแบบการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม (Activity-Based Learning) ซึ่งเป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจและทักษะต่าง ๆ ผ่านการเล่นเกม กิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเน้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบเนื้อหาสาระในระหว่างทำกิจกรรม ซึ่งสามารถพัฒนาองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะกิจกรรมกลุ่มที่สามารถทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในห้อง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีภาวะความเป็นผู้นำมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ได้ฝึกการทำงานเป็นทีมและสามารถเรียนรู้การอยู่ในสังคมได้

จากความหมายของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สามารถสรุปได้ว่า การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ สืบค้นแสวงหาสร้างองค์ความรู้และทักษะด้วยตนเองจากการทำกิจกรรมเป็นหลัก เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง บทบาทสมมติ กิจกรรมกลุ่ม การแสดงละคร เป็นต้นโดยผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง แต่ในการทำกิจกรรมยังมีข้อจำกัดโดยที่ครูต้องคำนึงถึงเพื่อไม่ให้เรียนเนื้อหาบ่อยเกินไปส่วนใหญ่ทำแต่กิจกรรม ควรต้องปรับให้เหมาะสมและสอดคล้องกับตัวชีวิตหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2561

3.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน เป็นการจัดประสบการณ์สอนที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้และการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งนักวิชาการได้ให้ความสำคัญไว้ดังนี้ Limbu (2012) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานนี้มีความสำคัญต่อผู้เรียนในด้านการอาศัยประสบการณ์ตรงทางการเรียนรู้ เพราะช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวในชีวิตประจำวัน ว่าสามารถนำมาเชื่อมโยงกับความรู้จากกระบวนการจัดการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ ค้นคว้า วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าด้วยตนเอง จดจำและเข้าใจเนื้อหาความรู้จากการตกลึกทางความคิด นอกจากนี้ยังฝึกให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ Limbu ยังกล่าวต่อไปอีกว่าผู้เรียนเกิดทักษะจากการทำกิจกรรมและช่วยส่งเสริมในหลายประเด็น เช่น

- 1) ช่วยเพิ่มมุมมองความคิดสร้างสรรค์จากประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน
- 2) ช่วยทำให้ประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนแตกต่างจากเดิม ทำให้นักเรียนให้ความสำคัญในการเรียนและเห็นคุณค่าของการลงมือปฏิบัติ
- 3) ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนด้วยการแสวงหาคำรู้ด้วยตนเอง และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในกระบวนการกลุ่ม
- 4) ช่วยเพิ่มความสุขในการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนกับเพื่อนในชั้นเรียน และผู้เรียนกับครูผู้สอน
- 5) ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนที่ไม่แสดงออกทางวาจา สามารถแสดงออกทางความคิดได้ผ่านกิจกรรม

McGrath and MacEwan (2011) ได้กล่าวว่า กระบวนการจัดการเรียนการสอนตามหลักการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน มีความสำคัญกับการเรียนรู้ของผู้เรียนเพราะสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในกระบวนการเรียนรู้ (Active) ผ่านการทำกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้และทักษะที่คงทนยั่งยืนยาวนาน รวมถึงการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานยังสามารถฝึกให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างมีวิจารณญาณจากการทำกิจกรรม จึงทำให้การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมมีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง

จากความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานสามารถสรุปได้ว่า เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ด้วยตัวเอง โดยใช้ประสบการณ์ตรงที่นักเรียนได้รับจากการทำกิจกรรม ในระหว่างจัดกระบวนการเรียนรู้นักเรียนจะได้ฝึกการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น เมื่อพบปัญหาในระหว่างเรียนนักเรียนจะได้ฝึกแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ทำให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและคงทน ไม่ใช่เป็นการเรียนรู้แบบเดิมโดย

การเรียนแบบนักเรียนมีหน้าที่รับฟังคำบรรยายแล้วทำแบบฝึกหัดการเรียนแบบเดิมอาจจะเป็นจำจกระยะสั้นเมื่อเวลาผ่านไปนักเรียนอาจจะลืมบทเรียน

3.3 ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เป็นกระบวนการจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่มีความแตกต่างจากการจัดการเรียนรู้แบบบรรยายปกติทั่วไป โดยมีลักษณะสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานตามที่นักวิชาการและนักการศึกษาให้ไว้ ดังนี้

Bonwell and Eison (1991) ได้อธิบายลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติบางสิ่งบางอย่างและเรียนรู้จากการกระทำบางสิ่งบางอย่างนั้น

Okwudishu (2011) ได้อธิบายลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานไว้ว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้แนะนำและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Facilitator) คือครูผู้สอนมีหน้าที่กำกับดูแลชั้นเรียนและควบคุมการจัดกิจกรรมให้นักเรียนในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแนะแนวทางการเรียนรู้ของนักเรียนไปยังจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้นั้น ๆ ได้โดยมีลักษณะสำคัญคือ

- 1) การเรียนรู้ที่สำคัญจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับรู้จุดมุ่งหมายที่ครุวางไว้
- 2) การเรียนรู้ได้มาจากการลงมือทำ
- 3) การเรียนรู้โดยผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อกระบวนการเรียนรู้
- 4) การเรียนรู้ที่เริ่มจากตนเองโดยเกี่ยวข้องกับความรู้และอารมณ์โดยตรง

Festus (2013) ได้อธิบายลักษณะและหลักการของการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานไว้ 3 ประการ คือ

- 1) ครูและผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการสอนและกระบวนการเรียนรู้
- 2) ผู้เรียนจะต้องค้นพบความรู้ ภายใต้คำแนะนำจากครูผู้สอน
- 3) จุดจำสิ่งที่ได้รับจากการพบเจอ โดยผู้เรียนจะต้องนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ ไปใช้

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2553) ได้อธิบายถึงลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิด Active Learning โดยมีลักษณะสำคัญดังนี้

- 1) เป็นการเรียนการสอนที่พัฒนาศักยภาพทางสมอง ได้แก่ การแก้ปัญหา การคิด และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้
- 2) เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้มากที่สุด
- 3) ผู้เรียนสร้างและจัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

- 4) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
- 5) ผู้เรียนได้เรียนรู้ความรับผิดชอบร่วมกัน
- 6) เป็นกระบวนการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนฟัง พูด อ่าน เขียนและคิด ผู้เรียนจะเป็นผู้จัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- 7) เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการคิดขั้นสูง
- 8) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนบูรณาการข้อมูล ข่าวสารสู่การสร้างความคิดรวบยอด
- 9) ผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้
- 10) ความรู้เกิดจากประสบการณ์ การสร้างองค์ความรู้ และการสรุปบทวนของผู้เรียน จากลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนการสอนโดยผ่านกิจกรรมที่มีลักษณะสำคัญ คือ ครูจัดประสบการณ์การเรียนรู้และนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ เป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนมีบทบาทในกระบวนการเรียนรู้มากที่สุด ครูผู้สอนมีหน้าที่แนะนำและช่วยเหลือเมื่อนักเรียนเกิดปัญหาขึ้นระหว่างเรียน และหาทางแก้ไขร่วมกัน นักเรียนจะเกิดทักษะและกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านประสบการณ์ในการทำกิจกรรม และสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง

3.4 กลยุทธ์ของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน

กลยุทธ์การสอน คือ กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่นำเทคนิคหรือวิธีการสอนมาช่วยในการจัดการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพ ได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

Festus (2013) ได้อธิบายว่าการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน จะมีจุดที่ต้องการเน้นคือการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียนเพื่อให้กระบวนการการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างต่อเนื่อง โดยมีกลยุทธ์ในการจัดกิจกรรมดังนี้ คือ

- 1) เกิดกระบวนการทางแนวคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม เป็นการค้นพบข้อเท็จจริงหรือเกิดแผนผังมโนทัศน์โดยที่ผู้เรียนได้รับการแนะนำจากครูผู้สอนจากการเรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนการสอน
- 2) ภาระงานที่นักเรียนได้รับมอบหมายต้องมีความเหมาะสมกับระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนและสอดคล้องกับระยะเวลาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักเป้าหมายและเข้าใจกระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมาย โดยใช้หลักการของ Ukeje (1979) ที่ว่าลงมือกระทำแล้วความคิดและใช้ความคิดสร้างความรู้ออกมา

ซึ่งการสอนให้ผู้เรียนรู้จักเป้าหมายจะช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้สนใจและมีพฤติกรรมในการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

4) การเรียนรู้แบบร่วมมือหรือการเรียนรู้แบบกลุ่ม (Cooperative Learning or Small Group Learning) การเรียนรู้แบบร่วมมือหรือแบบกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนช่วยเหลือกันเอง และทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ละเอียดอ่อนมีความหมายและมีผลต่อกระบวนการเรียนรู้

5) มีการอภิปรายในชั้นเรียนหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว เป็นการส่งเสริมและต่อยอดกระบวนการเรียนรู้จากสิ่งที่ได้เรียนรู้ ช่วยสร้างแรงจูงใจที่มีต่อการเรียนรู้ และนักเรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์

จากกลยุทธ์ของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน สามารถสรุปได้ว่าเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนค้นพบข้อเท็จจริงและเกิดองค์ความรู้ด้วยตนเอง จากกระบวนการที่ใช้ครูเป็นผู้แนะนำผ่านการลงมือทำกิจกรรม ซึ่งกิจกรรมควรเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับช่วงวัยและระดับความรู้ของนักเรียน และส่งเสริมให้นักเรียนมีจุดมุ่งหมายในการเรียน และได้เรียนรู้แบบร่วมมือกิจกรรมกลุ่มต่าง ๆ

3.5 ประเภทของกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน

การจัดกิจกรรมตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานสามารถจัดกิจกรรมได้หลายรูปแบบ นักวิชาการสองท่านได้ให้ความหมายที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

Awasthi (2014) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมออกเป็น 3 หมวดหมู่ คือ

- 1) กิจกรรมที่เน้นการค้นพบ (Exploratory) ทั้งในด้านความรู้ ความคิดและทักษะ
- 2) กิจกรรมที่เน้นการสร้างความรู้ (Constructive) เป็นการได้รับประสบการณ์ผ่านการสร้างผลงาน
- 3) กิจกรรมที่เน้นการแสดงออกทางความคิด (Expressive) โดยจะเน้นไปที่การนำเสนอ

ทิสนา แคมมณี (2536) ได้อธิบายการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้และการจัดกิจกรรมกลุ่ม สามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

- 1) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play)
- 2) การสอนโดยใช้เกม (Game)
- 3) การสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง (Case)
- 4) การใช้กลุ่มย่อยในการสอนหรือการเรียนรู้แบบกลุ่มย่อย (Small Group)
- 5) การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation)

จากประเภทของกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน สามารถสรุปได้ว่า การเรียนการสอนโดยผ่านกิจกรรมซึ่งมีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การสอนโดยใช้เกม การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ การสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง การสอนโดยการแสดงละคร การสอนสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม

3.6 ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน

โดยทั่วไปขั้นตอนหรือวิธีจัดการประกอบด้วย วิธีการเป็นขั้น ๆ และมีส่วนที่ต้องทำแบบวนซ้ำในขั้นตอนต่าง ๆ จนกระทั่งเสร็จสิ้นการทำงาน ส่วนขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน มีนักวิชาการหลายท่านมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันและได้กล่าวไว้ดังนี้

Lakshmi (2007) ได้เสนอแนวคิดเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ซึ่ง มี 6 ขั้นตอนดังนี้

- 1) ขั้นนำ ครูให้โอกาสการเรียนรู้และชี้แนะการเรียนรู้ให้กับนักเรียน
- 2) ขั้นประสบการณ์ ครูให้สถานการณ์การเรียนรู้ โดยให้นักเรียนมีโอกาสที่จะสังเกตสำรวจให้ประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจของตนเอง
- 3) ขั้นกิจกรรม นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกิจกรรมที่แตกต่างกัน
- 4) ขั้นสร้างความรู้ นักเรียนทุกคนสร้างความรู้ของตัวเองโดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์
- 5) ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นักเรียนในกลุ่มพูดคุยร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิด
- 6) ขั้นประเมินผล เป็นการประเมินตนเอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และการจัดการเรียนการสอน

NCSALL (2006) ได้เสนอโครงสร้างการจัดกิจกรรมเป็นฐาน โดยมีขั้นตอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ขั้นนำ คือ การบอกบทบาทหน้าที่ของผู้เรียน กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้และสนับสนุนความสะดวกในการเรียน
- 2) ขั้นศึกษาและอภิปราย โดยให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาบทเรียนที่ผู้สอนได้จัดเตรียมให้และนำมาอภิปรายร่วมกันเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
- 3) ขั้นกิจกรรม ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและทำงานร่วมกันตามกิจกรรมที่จัดไว้
- 4) ขั้นผลสะท้อนจากกิจกรรม ให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรม
- 5) ขั้นประเมินผล ประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนและทำกิจกรรมมา

วิชา วโรตมะวิชญ (2530) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ไว้ดังนี้

- 1) ขั้นลงมือปฏิบัติ เป็นขั้นที่ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
- 2) ขั้นค้นพบ เมื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมโดยมีการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองแล้วเขา จะเกิดความรู้สึกและเกิดความเข้าใจตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การค้นพบสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเอง
- 3) ขั้นวิเคราะห์ เป็นขั้นที่สำคัญที่สุดคือเป็นการให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ถึงสิ่งที่ได้ กระทบลงไปโดยครูผู้สอนเป็นผู้ตั้งคำถามว่าเกิดอะไรขึ้น อย่างไรจงอธิบาย เพื่อให้
- 4) ขั้นนำไปใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเองกับสิ่งอื่น ๆ ได้
ทิตนา แชมมณี (2545) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดกิจกรรมกลุ่มให้สอดคล้องกับหลักการ เรียนรู้ไว้เป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 1) ขั้นนำ คือ การเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรม เช่น การทบทวน
 - 2) ขั้นกิจกรรม คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ลงมือทำกิจกรรมที่ได้เตรียมไว้
 - 3) ขั้นอภิปราย คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้น
 - 4) ขั้นสรุปและนำไปใช้ คือ การรวบรวมความคิดเห็นและข้อมูลต่าง ๆ จากขั้น กิจกรรมและอภิปราย ให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมนำเอาการเรียนรู้ที่ได้รับไปปฏิบัติละใช้จริงในชีวิตประจำวัน
 - 5) ขั้นประเมินผล คือ ผู้ดำเนินกิจกรรมต้องประเมินผลการบรรลุจุดหมายที่ตั้งไว้
นฤมล มณีงาม (2547) ได้เสนอการจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามหลักการเรียนรู้ด้วยการรับใช้สังคม ดังนี้
 - 1) ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ เป็นการให้ความรู้และปูพื้นฐานความรู้และ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและต้องการที่จะศึกษาเรื่องดังกล่าวโดยใช้วิธีการสนทนา การถามเพื่อชี้แนะ การอภิปรายกลุ่ม
 - 2) ขั้นเตรียมการ เป็นขั้นที่ผู้เรียนกำหนดขอบเขตของการศึกษาเพื่อเรียนรู้ แล้วทำการศึกษา สืบค้น และระบุสภาพปัญหาและความต้องการ โดยเลือกกิจกรรมที่จะรับใช้สังคม จากนั้นผู้เรียนวางแผนการรับใช้สังคมในกิจกรรมที่เลือก
 - 3) ขั้นปฏิบัติการ เป็นขั้นที่ผู้เรียนลงมือปฏิบัติการรับใช้สังคมตามแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้
 - 4) ขั้นผลสะท้อนกลับ เป็นขั้นที่ผู้เรียนคิด วิเคราะห์เหตุการณ์และสิ่งต่าง ๆ
กล่าวโดยสรุปจากการอธิบายขั้นตอนการสอนของนักวิชาการ ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์รูปแบบ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ออกมาเป็นขั้นตอน 4 ขั้นตอนคือ
 - 1) ขั้นเตรียม คือ การเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรม เช่น การทบทวนคำศัพท์
 - 2) ขั้นกิจกรรมการสอนคำศัพท์ คือ ผู้สอนเสนอคำศัพท์ใหม่ในการทำกิจกรรม

3) **ขั้นปฏิบัติกิจกรรม** คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ลงมือทำกิจกรรมที่ได้เตรียมไว้

4) **ขั้นสรุปและประเมินผล** คือ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเองกับผู้อื่นได้และประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนและทำกิจกรรมมาทั้งหมด

จากขั้นตอนในการดำเนินการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มีผู้ให้แนวคิดนั้น ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์รูปแบบขั้นตอนในการดำเนินการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานออกมาเป็นขั้นตอนดำเนินการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของผู้วิจัย ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงการสังเคราะห์ขั้นตอนของการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ขั้นที่	นฤมล มณีงาม (2547)	ทีศนา แคม มณี (2545)	วีณา วิโรตมะวิชญ์ (2530)	Lakshmi (2007)	NCSALL (2006)	ผู้วิจัย
1.	ขั้นกระตุ้นและ ให้ ประสบการณ์	ขั้นนำ	ขั้นลงมือ ปฏิบัติ	ขั้นนำ	ขั้นนำ	ขั้นเตรียม
2.	ขั้น เตรียมการ	ขั้นกิจกรรม	ขั้นค้นพบ	ขั้น ประสบการณ์	ขั้นศึกษา และ อภิปราย	ขั้นกิจกรรม การสอน คำศัพท์
3.	ขั้น ปฏิบัติการ	ขั้นอภิปราย	ขั้นวิเคราะห์	ขั้นกิจกรรม	ขั้นกิจกรรม	ขั้นปฏิบัติ กิจกรรม
4.	ขั้นผลสะท้อน กลับ	ขั้นสรุปและ นำไปใช้	ขั้นนำไปใช้	ขั้นสร้างความรู้	ขั้นผล สะท้อนจาก กิจกรรม	ขั้นสรุปและ ประเมินผล
5.		ขั้น ประเมินผล		ขั้นแลกเปลี่ยน เรียนรู้	ขั้น ประเมินผล	
6.				ขั้นประเมินผล		

4. ความคงทนในการจำ

4.1 ความหมายของความจำ

วรรณิ ลิ้มอักษร (2543: 106) กล่าวว่า การจำ หมายถึง การบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ของสมอง จากการสัมผัสด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 แล้วได้บันทึกไว้ในความทรงจำตลอดจนสามารถระลึกถึงเรื่องราวเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องโดยมีความสามารถในการจำได้ดี และสามารถจำได้อย่างถูกต้องแม่นยำ จำได้ในปริมาณมาก และจำได้อย่างยาวนาน

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2556: 268) กล่าวว่า ความจำ คือ ความสามารถของสมองที่จะเก็บสิ่งที่เรียนรู้ไว้ได้เป็นเวลานานและสามารถสืบค้นมาได้หรือระลึกได้ ความจำประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้

- (1) การเรียนรู้และประสบการณ์เพื่อจะได้รับข้อมูลข่าวสารและทักษะต่าง ๆ
- (2) การเก็บ retention การเก็บสิ่งที่เรียนรู้และประสบการณ์ไว้
- (3) การระลึกได้ซึ่งความรู้และประสบการณ์
- (4) สามารถเลือกข้อมูลข่าวสารหรือความรู้ที่มีไว้มาใช้ได้เหมาะสมกับ

สถานการณ์และเวลา

สุพล บุญทรง (2535: 229-230) กล่าวว่า ความจำ คือ ความสามารถของสมองที่ได้เก็บเรื่องราวหรือข่าวสารหรือข้อมูลต่าง ๆ ไว้ใช้ในเวลาต่อไป จากความหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ความจำไม่ได้มีเฉพาะในมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตเท่านั้น แต่สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นมาในลักษณะวัสดุอุปกรณ์เพื่อทำหน้าที่จัดเก็บและประมวลผลข้อมูล ก็อาศัยหลักความจำของมนุษย์ ทำงานคล้าย ๆ กับสมองของมนุษย์เป็นระบบไฟฟ้าและคอมพิวเตอร์ อาทิ เครื่องบันทึกเสียง วิทยุเทปและเครื่องคอมพิวเตอร์ล้วนแต่มีความจำด้วยกันทั้งนั้น แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าสิ่งมีชีวิตกับสิ่งที่ไม่มีชีวิตจะมีความจำเหมือนกันแต่ความสามารถจะแตกต่างกัน เช่น

1. ช่วงเวลาของการเก็บความจำ เครื่องบันทึกเสียงหรือวิทยุเทปจะบันทึกประมาณ 1 หรือ 2 ชั่วโมงตามขนาดของม้วนเทป เครื่องคอมพิวเตอร์เก็บได้ตามขนาดของหน่วยความจำที่มนุษย์กำหนดขึ้น แต่ความจำของมนุษย์ไม่มีขีดจำกัดเก็บไปจนตลอดชีวิต

2. การนำเอาสิ่งที่จำออกมาใช้ เครื่องบันทึกเสียงหรือวิทยุเทปต้องเสียเวลาในการค้นหาสิ่งที่เราต้องการ ช่างต้องใช้เวลาหลายนาที แต่สิ่งที่มีมนุษย์จำไว้ เช่น สถานที่เกิดหรือวันเดือนปีเกิดของท่าน เมื่อมีคำถามสามารถเรียกออกมาได้ภายในเวลาเพียงเศษส่วนของวินาทีเท่านั้น

3. เกี่ยวกับสิ่งที่จำ เครื่องบันทึกเสียงเก็บได้เฉพาะเสียง วิทยุเทปเก็บได้เฉพาะเสียงกับภาพ เครื่องคอมพิวเตอร์เก็บได้เฉพาะข้อมูลที่เป็นตัวเลขหรือเป็นตัวหนังสือเท่านั้น

แต่ความจำของมนุษย์สามารถเก็บได้ทุกอย่างที่ประสาทสัมผัสสามารถสัมผัสได้ ไม่ว่าจะเป็นเสียงหรือภาพหรือกลิ่นหรือรสก็ตาม

4. สมรรถภาพของการจำ เครื่องคิดเลขส่วนมากมี 9 หลัก เครื่องคอมพิวเตอร์มีเท่ากับความกว้างของจอภาพ แต่ของมนุษย์มีมากกว่า

สมศักดิ์ คำศรี (2525: 154) กล่าวว่า ความจำมีความหมายลักษณะดังต่อไปนี้คือ

1. ความจำ หมายถึง การสร้างองค์ความรู้ขึ้นใหม่หลังจากการเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งไปแล้วโดยอาศัยการผสมผสานกันระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ในระบบประสาทแล้วเก็บเอาไรความทรงจำ ไว้เมื่อเวลาใช้ก็สามารถนำออกมาใช้ได้ หรือเรียกว่า ความเดิมบวกกับความรู้ใหม่ เกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่

2. ความจำ เป็นกระบวนการทางจิตใจอย่างหนึ่งที่สามารถแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นได้เรียนรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปแล้ว

กระบวนการเกิดความจำ สามารถแบ่งพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความจำออกได้เป็น 4 ชั้น คือ

ชั้นที่ 1 เป็นชั้นที่บุคคลเกิดการเรียนรู้

ชั้นที่ 2 เป็นชั้นการเก็บสะสมความรู้ในชั้นที่ 1 เอาไว้

ชั้นที่ 3 เป็นชั้นระลึกได้เมื่อพบเห็น

ชั้นที่ 4 เป็นชั้นกระทำซ้ำได้

จะเห็นได้ว่า การจำได้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับรู้โดยอาศัยประสบการณ์ที่เกิดจากสิ่งเร้าผ่านทางประสาทสัมผัส เมื่อเกิดการรับรู้แล้วจัดเก็บรวบรวมเอาไว้ในสมอง พร้อมทั้งจะเรียกคืนและนำกลับออกมาใช้ได้ การสร้างความจำต้องอาศัยความสามารถในทุกกระบวนการที่ได้กล่าวมาแล้วทั้ง 4 ชั้นนั้น กล่าวคือ ประสบการณ์หรือสิ่งเร้าที่ชัดเจนนั้นจะต้องอาศัยความสามารถของครูในการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน และผู้เรียนจะต้องมีระบบประสาทที่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนสถานการณ์ที่ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เดิมก็มีส่วนสัมพันธ์กับเรื่องราวของความจำเพื่อที่จะได้นำมาประมวลผลร่วมกับประสบการณ์ใหม่

จากความหมายของความจำสามารถสรุปได้ว่าความจำ คือ สิ่งที่มีมนุษย์ได้รับจากการเรียนรู้และมีส่วนร่วมในการเรียนรู้จากการจัดประสบการณ์เรียนรู้ นั้น ๆ โดยเกิดจากประสาทสัมผัสของผู้เรียนสัมพันธ์กับประสบการณ์ทำให้เกิดการรับรู้และการเรียนรู้จัดเก็บเอาไว้ในสมองส่วนความทรงจำ โดยสามารถระลึกถึงสิ่งที่เรียนรู้เพื่อนำออกมาใช้ได้

4.2 ระบบการจำ

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2553: 268-271) กล่าวว่า Wanington เป็นคนแรกที่ใช้คำว่า Memory System ในการเสนอผลงานวิจัยต่อการประชุมของผู้เชี่ยวชาญที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับความจำในหัวข้อชื่อว่า Neuropsychological evidence for multiple memory system ซึ่งมีใจความสำคัญว่า ความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวมีระบบประสาทจิตวิทยาแตกต่างกัน เช่นเดียวกับความจำระยะยาว 2 ประเภท คือความจำ ซีแมนติก Semantic Memory และความจำเอปิปโซดิก Episodic Memory ก็มีความแตกต่างกันทางระบบประสาทจิตวิทยาด้วย ปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับความจำจากทุกแขนง ได้ยอมรับว่าความจำมีหลายระบบและได้แบ่งความจำเป็น 2 ระบบใหญ่ ๆ แต่การให้ชื่อ ระบบความจำ ยังมีความแตกต่างกันแม้ว่าความหมายจะตรงกัน

1. ระบบความจำ Explicit memory เป็นความจำที่ผู้จำรู้ตัว มีสติ หรือตระหนักรู้ ในขณะที่รำลึกถึงความจริง เหตุการณ์ ข้อเท็จจริงที่เคยเรียนรู้ หรือประสบการณ์ทดสอบด้วยการระลึก เช่น ข้อสอบประเภทความจำประเภทนี้ แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ เต็มคำและการจดจำได้ เช่น ข้อสอบประเภทแบบเลือกคำตอบ

2. ระบบความจำ Implicit memory เป็นความจำที่ผู้จำไม่รู้ตัวหรือไม่สามารถตระหนักรู้ว่าจำได้ ความจำประเภทนี้แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

2.1 ความสามารถที่จะทำงานหรือแสดงออกด้วยการกระทำเกี่ยวกับงานที่ต้องใช้ทักษะไม่ว่าจะเป็นทักษะทางการรับรู้ หรือทักษะทางการรู้ คิด หรือทักษะทางมอเตอร์

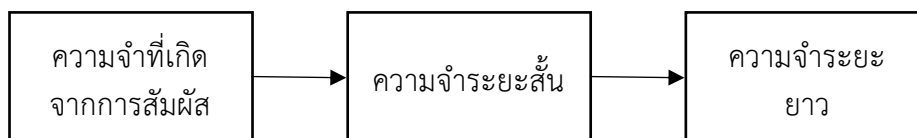
2.2 ความสามารถที่จะจำได้ถือได้รับการเอื้อ โดยการให้เครื่องชี้แนะอย่างไม่เต็มที ซึ่งทางจิตวิทยาเรียนว่า Priming ตัวอย่างเช่น ถ้าให้คนไข้ที่เป็นโรค Amnesia ดูคำ “ประตู” คนไข้จะจำไม่ได้เอง แต่ถ้าให้เครื่องชี้แนะ ประ - คนไข้จะต่อได้ว่า ประตู เป็นต้น

2.3 ความสามารถที่จะจดจำได้ โดยการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก ความคิดความจำประเภทนี้นั้นจะเป็นความจำทางด้านอารมณ์

สุพล บุญทรง (2535: 230) กล่าวว่า ถึงแม้ว่าจะมีคนเชื่อว่าความจำเป็นเรื่องกระบวนการเดียว แต่เขาสามารถแยกออกเป็น 3 ระบบย่อย คือ

1. ความจำที่เกิดจากการสัมผัส (sensory memory)
2. ความจำระยะสั้น (short term memory)
3. ความจำระยะยาว (long term memory)

ดังแสดงในแผนภาพที่ 2

จากระบบการจำสามารถสรุปได้ว่าระบบการจำ คือ ระบบที่มนุษย์มีการกระทำต่อสิ่งต่าง ๆ เพื่อที่จะจดจำได้ที่ไม่ลืม ระบบการจำแบ่งออกได้ 3 ระบบ คือ 1. ความจำที่เกิดจากการสัมผัส (sensory memory) 2. ความจำระยะสั้น (short term memory) 3. ความจำระยะยาว (long term memory)

4.3 ความหมายของเทคนิคช่วยจำ

มนุษย์พบเทคนิควิธีช่วยความจำ (Mnemonic Device) ที่ได้ผลดีมานาน ซึ่งพบว่าการสอนเทคนิคการช่วยจำให้นักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถที่จะระลึกได้ (Recall) สิ่งที่เรียนรู้แต่ละบทเรียนได้ดีกว่าการท่องจำซ้ำ ๆ (Rehearsal) โดยไม่มีความหมาย ฉะนั้นจึงมีการแนะนำไว้ในความรู้ให้ครูสอนเทคนิคช่วยความจำให้นักเรียน เพื่อนักเรียนจะได้เก็บสิ่งที่เรียนรู้ไว้ในความทรงจำได้นาน ๆ (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2553: 271)

4.4 ประเภทของเทคนิคช่วยจำ

วรรณิ ลิ้มอักษร (2555: 106-109) กล่าวว่าโดยสรุปได้ว่า ระบบความจำของมนุษย์ คือกระบวนการทำงานที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันตลอดเวลาที่มีกระบวนการจำเกิดขึ้น เป็นการทำงานความจำ 3 ส่วน ประกอบด้วย ความจำจากการสัมผัส ความจำระยะสั้น และความจำระยะยาว

1. ความจำจากการสัมผัส (sensory memory)

ในโลกนี้มีสิ่งต่าง ๆ มากมายทั้งที่มนุษย์สามารถสัมผัสด้วยสายตาได้ (มองเห็น) มีเสียงให้ได้ยิน หรือสัมผัสได้ด้วยอวัยวะสัมผัสอื่น ๆ เมื่อบุคคลรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสกับสิ่งกระตุ้นแล้ว จะทำให้เกิดเป็นความจำจากการสัมผัสและบันทึกข้อมูลทั้งหมดที่บุคคลรับสัมผัสเอาไว้โดยไม่มีเปลี่ยนแปลงไปสู่รหัสใด ๆ ทั้งสิ้น เรียกความจำจากการมองเห็นหรือสัมผัสได้ด้วยตาว่า Iconic memory จะคงความจำอยู่ได้ไม่เกิน 1 นาที และเรียกความจำจากการได้ยินเสียงหรือสัมผัสได้ด้วยหูว่า Echoic memory ซึ่งจะยังคงความจำอยู่ได้ 2-3 วินาที ความจำจากการสัมผัสนี้จะเป็ความจำที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สั้นมาก ถ้าไม่นำข้อมูลไปสู่ความจำระยะสั้น เมื่อเวลาผ่าน

ไปเล็กน้อย หรือบุคคลไม่ให้ความใส่ใจในการรับสัมผัส ข้อมูลทั้งหมดที่เป็นความจำจากการสัมผัส จะถูกลืมไป

2. ความจำระยะสั้น (short term memory หรือ STM)

นักจิตวิทยาจำนวนมากเชื่อว่า ความเอาใจใส่หรือความสนใจ (attention) ของบุคคลที่มีต่อข้อมูล ความจำจากการสัมผัสมีบทบาทต่อการนำข้อมูลดังกล่าวไปสู่ความจำระยะสั้นมาก แต่ความเอาใจใส่ของบุคคลจะมีขอบเขตจำกัด กล่าวคือ บุคคลที่ไม่เอาใจใส่ต่อหลายสิ่งหลายอย่างพร้อมกันในเวลาเดียวกัน จะเห็นได้จากขณะที่บุคคลนั่งอ่านหนังสืออยู่หน้าจอโทรทัศน์ หากใส่ใจหรือจดจ่อเฉพาะข้อความในหนังสือ ก็จะรับรู้และจดจำข้อความในหนังสือได้เท่านั้น อาจได้ยินเสียงจากโทรทัศน์บ้าง แต่ก็จะไม่รับรู้หรือจดจำข้อความจากโทรทัศน์ได้

ความจำระยะสั้นหรือบางครั้งเรียกว่าความจำขณะทำงาน (working memory) ซึ่งมีข้อจำกัดในการจำข้อมูล โดยจำจะข้อมูลได้ครั้งละ 7 หน่วยข้อความเท่านั้น แต่อาจจะจัดกลุ่มข้อความ (chunking) เป็นกลุ่ม ๆ เพื่อเพิ่มปริมาณการจำของข้อมูลของความจำระยะสั้นนั้นได้ เช่นมีตัวอักษรให้จำดังต่อไปนี้

ก พ อ ป ป ป ส ส ร อ บ ต ก ท ม จ ป ถ น ศ ท จากตัวอักษรทั้ง 21 ตัว บุคคลจะไม่สามารถจำได้ทั้งหมด เพราะมีข้อมูลให้จำมากกว่า 7 หน่วย แต่เมื่อนำตั้งอักษรทั้ง 21 ตัวมาจัดเป็นกลุ่ม (chunking) กลุ่มละ 3 ตัวอักษร กพอ ปปป สสร อบต กทม จปถ นศท จะทำให้สามารถจำได้จากการจัดข้อมูลให้เป็นหมวดหมู่

แต่ยังมีวิธีการที่จะยืดเวลาให้ข้อมูลคงอยู่ในส่วนความจำระยะสั้นได้ยาวนานขึ้นเล็กน้อยโดยบุคคลต้องคิดและจดจ่อต่อข้อมูลนั้น หรือท่องจำข้อมูลซ้ำ ๆ (rehearsal) ซึ่งสามารถจำได้ไม่นานนัก การลืมนั้นก็จะเกิดขึ้นได้อีก เช่น บุคคลเปิดหาหมายเลขในสมุดโทรศัพท์เพื่อโทรศัพท์ไปติดต่อกับบริษัทแห่งหนึ่ง ถ้าไม่กระดากหรือดินสอให้จดหมายเลข บุคคลต้องท่องหมายเลขโทรศัพท์ซ้ำหลาย ๆ ครั้งเพื่อป้องกันการลืม ถ้าโทรศัพท์ติดต่อกไปแล้วไม่มีคนรับสายหรือสายไม่ว่าง เมื่อต้องการวางโทรศัพท์ติดต่อกันอีกครั้งก็ต้องไปเปิดดูหมายเลขในสมุดโทรศัพท์ใหม่ เพราะขณะที่รอให้มีคนรับสายหรือสายไม่ว่าง บุคคลไม่ได้ท่องจำหมายเลขจึงทำให้มีการลืมนั้นขึ้นได้

3. ความจำระยะยาว (long term memory หรือ LTM)

ความจำระยะยาวเป็นส่วนหนึ่งของระบบความจำของมนุษย์ มีคุณลักษณะดังนี้

1. สามารถเก็บข้อมูลเอาไว้ได้นาน เป็นชั่วโมง เป็นวัน เป็นเดือน เป็นปี หลายปีหรือบันทึกไว้ตลอดช่วงชีวิตของเราได้

2. สามารถเก็บข้อมูลได้จำนวนมากมาประมาณ 100 ล้านล้านข้อความ

3. สามารถนำข้อมูลต่าง ๆ ที่บันทึกไว้ในส่วนของความจำระยะยาวมาสร้างสัมพันธ์เชื่อมโยงกันได้

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2553: 271-275) กล่าวว่า เทคนิคช่วยความจำมีอยู่ทั้งหมด 6 วิธี คือ

1. การสร้างเสียงสัมผัส
2. การสร้างคำเพื่อช่วยความจำจากอักษรตัวแรกของแต่ละคำ
3. การสร้างประโยคที่มีความหมายจากอักษรตัวแรกของกลุ่มของที่จะจำ
4. วิธี Pegword
5. วิธีโลไซ (Locis)
6. วิธี Keyword ซึ่งเป็นวิธีที่ใหม่ที่สุด

ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสร้างเสียงสัมผัส เป็นวิธีที่นิยมใช้และสามารถใช้ได้ผลดีมากกับผู้เรียนที่เริ่มเรียนรู้การอ่าน การเขียนในภาษาระยะฝึกหัด และเสียงสัมผัสเป็นสิ่งที่จดจำจะอยู่ในความทรงจำเป็นเวลานาน บทเรียนภาษาไทยมีผู้แต่งกลอนที่มีสัมผัสและมีความหมายเพื่อให้จำได้ง่าย เช่น การจำ การใช้ไม้ม้วนและคำที่ขึ้นต้นด้วย บัน ตัวอย่างเช่น

ยี่สิบไม้ม้วน	ผู้ใหญ่หาผ้าใหม่	ให้สะใภ้ใช้คล้องคอ
	ฝูใจเอาใส่ห่อ	มิหลงใหลใครขอ
	จำใครลงเรือใบ	ดูน้ำใสและปลาปู
	สิ่งใดอยู่ในตู้	มิใช่อยู่ใต้เตียง
	บ้าใบเถาโยบัว	หูดามัวมาใกล้เคียง
	เล่าท่องอย่าละเลียง	ยี่สิบม้วนจงจำดี

คำที่ขึ้นต้นด้วย บัน

บันดาลลงบันได	บันทึกไว้ให้จงดี
รื่นเริงบันเทิงมี	เสียงบันลือสนั่นดัง

2. การสร้างคำเพื่อช่วยความจำจากอักษรตัวแรกแต่ละคำ การสร้างเพื่อช่วยความจำวิธีนี้ทำได้โดยการนำอักษรตัวแรกของแต่ละคำที่ต้องการจำมาเน้นคำใหม่ที่มีความหมาย เช่น การจำชื่อทะเลสาบที่ใหญ่ทั้งห้าของอเมริกาเหนือ สร้างคำว่า Homes ซึ่งหมายถึงทะเลสาบ Huron, Ontario, Michigan, Erie, Superior ตามลำดับ

การท่องจำทิศทั้ง 8 ก็มีผู้คิดว่าควรท่องจำ “อุ อี บู อา ทัก หอ ประ พา” เริ่มจากทิศเหนือแล้ววนขวาตามลำดับ คือ อุดร อีสาน บูรพา อากาศ ทักษิณ หรดี ประจิม พายัพ

3. การสร้างประโยคที่มีความหมายช่วยความจำ (Acrostic) ตัวอย่างการใช้ประโยคที่มีความหมายสร้างจากอักษรตัวแรกของการจำชื่อ 9 จังหวัด ที่อยู่ภาคเหนือของประเทศไทยว่า “ซิดชัย มัลลingleเพียบบอนงค์” ซึ่ง ศาสตราจารย์ สุมน อมรวิวัฒน์ ได้คิดค้นขึ้น ถ้าวาดคำออกมาจะเป็น ชื่อ จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง แพร่ พะเยา อุดรดิตถ์ น่าน หรือการจำชื่อดาวพระเคราะห์ทั้งเก้าเป็นภาษาอังกฤษว่า “Men Very Easily Make Jugs Serve Useful New Purposes” ซึ่งมาจาก Mar, Venus, Jupiter, Saturn, Urenus, Neptune, และ Pluto

4. วิธี Pegword เป็นวิธีที่มีประโยชน์สำหรับการท่องรายชื่อสิ่งของหลาย ๆ อย่างที่จะต้องมิลำดับ 1, 2, 3, การใช้จำเป็นต้องสร้าง Pegs ขึ้นและท่องจำปกติวิธี Pegword มักจะใช้ตัวเลขที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งของให้มีเสียงสัมผัส (Rhyme) ตัวอย่างในภาษาอังกฤษ One-Bun, Two-Shoe, Three-tree, Four-Door, Five-Hive, Six-sticks, Seven-Heaven, Eight-Gate, Nine-Line, Ten-Hen

การใช้ต้องใช้จินตนาการช่วยในการจำ การไปซื้อของหลายอย่างอาจจะใช้วิธี Pegword ตัวอย่างเช่น ต้องซื้อของ 7-8 อย่าง อย่างที่หนึ่ง คือสี อย่างที่สองคือ ดอกกุหลาบ ฯลฯ อาจจะใช้คำว่า Bun ลอยอยู่บนกระป๋องสี เป็นอย่างที 1 และดอกกุหลาบไหลออกมาที่ รองเท้า ประโยชน์ของวิธี Pegword ช่วยความจำ เป็นการช่วยให้ระลึก (Recall) ใ้ง่ายทั้งในลำดับปกติ คือจากด้านหน้าไปหลัง (Forward) หรือย้อนจาก หลังไปหน้า (Backwards)

5. วิธีโลไซ (Locis Method) วิธีโลไซนับว่าเป็นวิธีช่วยความจำที่เก่าแก่ที่สุด “Locis” แปลว่าตำแหน่ง แหล่งที่มาของวิธีโลไซไม่ปรากฏแน่ชัด วิธีช่วยจำ โลไซมักจะช่วยความจำเกี่ยวกับสถานที่ เช่น ห้องต่าง ๆ ในบ้าน อาคารต่าง ๆ ของโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย หรือร้านค้าต่าง ๆ บนถนนก็ได้ กฎเกณฑ์พื้นฐานของวิธีช่วยจำของโลไซมีดังนี้

1. สถานที่หรือตำแหน่งต่าง ๆ ที่จะเลือกใช้ควรจะถูกอยู่ใกล้กัน
2. จำนวนสถานที่หรือตำแหน่งที่จะใช้ควรจะเป็นจำนวนไม่เกิน 10 แห่ง
3. ควรกำหนดหมายเลข ให้แต่ละสถานที่ตามลำดับตั้งแต่หนึ่งไปจนถึงสถานที่สุดท้าย และควรจะสามารถระลึกได้ทั้งหน้าไปหลังและหลังไปหน้า
4. สถานที่ใช้ควรจะเป็นที่ ๆ คั่นเคย และผู้ใช้สามารถนึกภาพได้อย่างชัดเจนนั้นสถานที่ จะควรมาจากประสบการณ์
5. สถานที่ที่จะใช้เครื่องช่วยจำโลไซ ควรจะมีลักษณะแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ผู้ใช้ควรจะเน้นสิ่งเด่นของแต่ละสถานที่
6. ผู้ใช้จะต้องสามารถที่จะสร้างจินตนาการภาพของลักษณะเดิมของแต่ละสถานที่ได้เป็นต้นว่าเครื่องแต่งห้องมีลักษณะพิเศษอะไรบ้าง

6. วิธี Keyword วิธีช่วยจำที่เรียกว่า Keyword เป็นวิธีใหม่ที่สุด เป็นวิธีค่อนข้างง่ายและใช้กันมากในการเรียนภาษาต่างประเทศ ขั้นตอนของวิธี Keyword มีเพียง 2 ขั้น คือ

1. พยายามแยกคำภาษาต่างประเทศที่จะเรียน ซึ่งเวลาออกเสียงคล้ายภาษาไทยนี้คือ Keyword
2. นึกถึงความหมายของคำ Keyword ในภาษาไทยแล้ว แล้วมาหาคำสัมผัสของความหมายของ Keyword ในภาษาไทยตามเสียงที่อ่านและความหมายของคำภาษาต่างประเทศที่จะเรียน

แม้วิธีช่วยความจำแบบ Keyword ใช้การเรียนคำในภาษาต่างประเทศเป็นการเชื่อมโยงกับความหมายของคำว่า Keyword โดยเสียงและเชื่อมโยงกับความหมายของคำในภาษาไทยได้โดยใช้จินตนาการ ตัวอย่างเช่น คำภาษาอังกฤษ Potato แปลว่า มันฝรั่ง อ่านว่า โปะเทโท คำ Keyword ใช้คำว่า โปะหรือโพธิ์ ฉะนั้นอาจจะจำคำ “โปะเทโท” โดยนึกวาดภาพคำว่า โพธิ์ และมันฝรั่งคือ มันฝรั่งตามมา มีใบโพธิ์โผล่ขึ้นมา

4.5 ความคงทนในการจำ

1. ความหมายของความคงทนในการจำ

สุรางค์ ไคว่ตระกูล (2553: 241) กล่าวว่า กระบวนการจดจำ (Retention Process) บันดูรา อธิบายว่า การที่ผู้เรียนหรือผู้สังเกตได้สังเกตพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งแล้วบันทึกพฤติกรรมนั้นไว้ในความทรงจำระยะยาวจะทำให้สามารถเลียนแบบพฤติกรรมนั้นได้ อาจจะเลียนแบบได้ทั้งหมดหรือพฤติกรรมบางอย่างเท่านั้น บันดูราพบว่าผู้สังเกตสามารถอธิบายพฤติกรรม หรือการกระทำของตัวแบบด้วยคำพูด หรือสามารถมีภาพพจน์สิ่งที่ตนสังเกตเห็นในใจจะเป็นผู้สามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้โดยการสังเกตได้ดีกว่าผู้ที่เพียงแต่ดูเฉย ๆ หรือทำงานอื่นในขณะที่คุณตัวแบบไปด้วย สรุปแล้วผู้สังเกตที่สามารถระลึกสิ่งที่สังเกตเห็นเป็นภาพพจน์ในใจ (Visual Imagery) และสามารถเข้ารหัสด้วยคำพูดหรือถ้อยคำ (Verbal Coding) จะเป็นผู้ที่สามารถแสดงพฤติกรรมเลียนแบบจากตัวแบบได้แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนาน ๆ และนอกจากนี้ถ้าผู้สังเกตหรือผู้เรียนมีโอกาสที่จะได้เห็นตัวแบบซ้ำก็จะเป็นการช่วยความจำได้ดียิ่งขึ้น

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำและความคงทนในการเรียนรู้

วารินทร์ รัตมีพรหม (2532: 62) ได้กล่าวถึงหลักเกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้ไว้ดังนี้

- 1) การเรียนสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเรียนได้เร็วและจำได้นานกว่าสิ่งที่เร้าที่ไม่มี ความหมาย

2) การเรียนรู้ที่จะเชื่อมโยงวัสดุ หรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกันมากกว่า 2 อย่างขึ้นไปจะเกิดขึ้นได้ ถ้านำวัสดุหรือเหตุการณ์นั้นไว้ติดกันหรือต่อเนื่องกัน หลักการนี้ มาจาก หลักความใกล้ชิด (Proximity) และหลักการต่อเนื่อง (Contiguity)

3) ความถี่ของสิ่งเร้า (Stimulus) และการตอบสนองที่เกิดขึ้นเหมือนหรือคล้ายกัน มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ตามกฎความถี่ของ ธอร์นไดค์ (Thorndike) การกระทำซ้ำ ๆ หรือ การซ้ำซ้อนนั้นจะเกิดประโยชน์อย่างดีต่อการคงทนของข้อมูลในระยะสั้นๆ แต่กระบวนการที่ รวดเร็ว เช่น การใช้รหัส การเสริมแต่ง และการถ่ายทอดเป็นอย่างดี จะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ ความ คงทนของข้อมูลความจำในระยะยาว การกระทำซ้ำ ๆ เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนรู้ที่ไร้ความหมาย

4) การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับผลการเรียน ถ้าผลการเรียนนั้นให้ความชื่นชอบลด ความตึงเครียด มีประโยชน์ เป็นการให้รางวัล หรือเป็นข้อมูลที่ต้องการเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพ มากขึ้นและคงทนมากขึ้นตามกฎของธอร์นไดค์ (Thorndike) คือ กฎของความรู้อิสึก (Law of Effect)

3. ความคงทนทางการเรียนของผู้เรียน (Retention of Learning)

มนต์ชัย เทียนทอง (2548: 314-317) หมายถึง การคงไว้ซึ่ง ผลการเรียนรู้ หรือความสามารถของผู้เรียนที่ จะระลึกถึงองค์ความรู้ที่เคยมีประสบการณ์ที่ผ่านมาหลังจากที่ได้ผ่านไปชั่วระยะหนึ่ง เช่น สัปดาห์ หรือเดือนหนึ่ง ซึ่งการที่จะจดจำองค์ความรู้ได้มากน้อยเพียงใดนั้น ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับกระบวนการ เรียนรู้ที่เป็นสิ่งเร้ากระตุ้นให้ผู้เรียนจดจำได้ระบบการจำของมนุษย์ จำแนกออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. ระบบความจำความรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory)
2. ระบบความจำระยะสั้น (Short-term Memory)
3. ระบบความจำระยะยาว (Long-term Memory)

4. วิธีช่วยจำเพื่อให้เกิดความคงทนทางการเรียนรู้มีดังนี้

1. นำเสนอสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน และพยายามทำสิ่งที่เรียนให้มีความหมาย

2. แยกแยะสิ่งที่เรียนเพื่อให้เห็นอย่างชัดเจนแต่ละส่วน มีความหมาย อย่างไร และถ้าเสนอโดยปราศจากการพิจารณาด้วยเหตุผลจะทำให้สับสน

3. พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ตลอดบทเรียน เช่น ทำกิจกรรมร่วม การปฏิสัมพันธ์ เป็นต้น

4. จัดการด้านช่วงระยะเวลาเสนอความรู้ใหม่อย่างเหมาะสม ไม่ควร นำเสนอเนื้อหาต่อเนื่องกันเป็นเวลานานจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและจำไม่ได้

5. ใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เป็นหลักในการถ่ายทอดองค์ความรู้ให้สัมพันธ์อย่างต่อเนื่องโดยเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป

6. ทบทวนสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วบ่อย ๆ จะทำให้ผู้เรียนจดจำได้แม่นยำขึ้น

5. วิธีการหาความคงทนทางการเรียนของผู้เรียนทำได้โดยการนัดหมายกลุ่ม ผู้เรียนกลุ่มเป้าหมาย เพื่อทำการทดสอบด้วยแบบทดสอบซ้ำภายหลังจากที่จบบทเรียนไปแล้ว 7 วัน และ 30 วัน สำหรับเกณฑ์การประเมินความคงทนทางการเรียนของผู้เรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนระบบมัลติมีเดียนี้มีข้อพิจารณา ดังนี้

1) หลังจากผ่านกระบวนการเรียนรู้ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (7 วัน) ความคงทนทางการเรียนจะลดลงได้ไม่เกิน 10%

2) หลังจากผ่านกระบวนการเรียนรู้ไม่เกิน 1 เดือน (30 วัน) ความคงทนทางการเรียนจะลดลงได้ไม่เกิน 30%

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

สุพิรา ดาวเรือง (2555) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบผสมผสานโดยใช้การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานและเทคนิคเพื่อนคู่คิดบนวิกิเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งได้ทดลองกับนักเรียน โรงเรียนราชินี กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 30 คน พบว่านักเรียนที่เข้าร่วมในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์หลังการทดสอบค่าเฉลี่ยคะแนนอย่างมีนัยสำคัญสูงกว่าก่อนการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ณัฐวุฒิ สกุนี (2559) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาเจตคติแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานซึ่งได้ทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 50 คนผลการวิจัยพบว่า 1) เจตคติ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนที่เน้น กิจกรรมเป็นฐานช่วงหลังเรียนสูงกว่าช่วงก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) เจตคติ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนที่เน้น กิจกรรมเป็นฐานสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในช่วงก่อน

เข้าเรียน ระหว่างเรียนและหลังเลิกเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการ จัดการเรียนการสอนที่เน้น กิจกรรมเป็นฐานที่จำแนกตามระดับของเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการ เรียนรู้วิชา คณิตศาสตร์ทั้งสองระดับมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

ศศิธร ลิจันทรพร (2556) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อยู่ด้วยกิจกรรม เป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษาบนอุปกรณ์ สื่อสารเคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมความมีวินัย ของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งได้ทดลองกับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 30 คนผลการวิจัยพบว่า รูปแบบฯ ที่พัฒนาขึ้น มี 5 องค์ประกอบ คือ 1) สื่อการสอนบนแอปพลิเคชัน เพื่อ การศึกษา 2) กิจกรรมการเรียนรู้ 3) การติดต่อสื่อสาร 4) อุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ และ 5) การประเมินผล โดยมี 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) กระตุ้นและให้ประสบการณ์ 2) ให้ความรู้ และ ลงมือปฏิบัติ 3) ผลสะท้อนกลับ และ 4) ประเมินผล ผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้อยู่ด้วย กิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษาบน อุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ เพื่อส่งเสริมความมี วินัยของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยความมีวินัย สำหรับนักเรียนประถมศึกษา หลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05

รัชนิกร ทัพชัย (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาระบบการเรียนรู้อยู่ด้วยกิจกรรมเป็น ฐาน กรณีศึกษาการแก้ปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ได้ทดลองกับนักเรียนใน นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จากการพัฒนาระบบการเรียนรู้อยู่ด้วยกิจกรรมเป็นฐาน ผู้ดำเนินการวิจัยได้ สสำรวจผลการแก้ไขพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 พบว่าผลการทำแบบประเมิน SDQ ก่อนทำกิจกรรมนักเรียนได้คะแนนมีค่าเฉลี่ย 16.20 และหลังจากทำกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้ว ได้ทำแบบประเมิน SDQ อีกครั้งหนึ่ง นักเรียนได้คะแนนมีค่าเฉลี่ย 12.80 และเมื่อเทียบกับเกณฑ์ การวิเคราะห์ผลแล้ว ถ้าได้คะแนนไม่เกิน 15 ถือว่ามีพฤติกรรมปกติ สรุปได้ว่าระบบที่พัฒนาขึ้น สามารถช่วยแก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กช่วงชั้นที่ 2 ได้

บุษริย์ ฤกษ์เมือง (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบูรารักษ์ ได้ทำการศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบูรารักษ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 32 คน ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) การ ดำเนินการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวม 16 คาบๆ ละ 60 นาที และมีการทดสอบ วัดผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมคำศัพท์ ประกอบการเรียนการสอนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าร้อยละ 70 2) นักเรียนมีความรู้สึกรอบในกิจกรรมเกมคำศัพท์ที่ใช้ประกอบการสอนในระดับชอบมากทุกเกม

วาริสา เหมกิตติวัฒน์ (2559) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้อยู่ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานและเกมคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

โรงเรียนสตรีมารดาพิทักษ์ จังหวัดจันทบุรี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ผลการศึกษาพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานและเกมคำศัพท์มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานและเกมคำศัพท์มีคะแนนเฉลี่ยหลังการสอบผ่านไป แล้ว 2 สัปดาห์เป็นร้อยละ 75 ของจำนวนคำศัพท์ที่ใช้ในการทดลองซึ่งใกล้เคียงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมเล่านิทานและเกมคำศัพท์ในระดับมาก

ณัฐวราพร เปลียนปราณ และสุทัศน์ นาคจัน (2558) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทุ่งน้อย อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้ทำการศึกษากับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทุ่งน้อย อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 30 คน ซึ่งสุ่มมาแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 70.08/95.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 70/70 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 หลังใช้วิธีสอนโดยใช้เกมประกอบ สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีร้อยละความก้าวหน้าเท่ากับ 25.08 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในสูงสุดได้แก่ นักเรียนมีความเข้าใจบทเรียนมากขึ้นเมื่อเรียนโดยใช้เกมประกอบ รองลงมาคือ นักเรียนชื่นชอบและให้ความร่วมมือกับครูสอนภาษาอังกฤษที่ให้เล่นเกมประกอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และนักเรียนในกลุ่มให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี

สุวิมล สพฤกษ์ศรี และโชคชัย เตโช (2558) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมจากห้องเรียนสู่โลกกว้าง : กรณีศึกษา โครงการเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ณ ประเทศสิงคโปร์ และมาเลเซีย การเรียนรู้ผ่านกิจกรรม เป็นวิธีการสอนแบบใหม่ที่พัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะในศตวรรษที่ 21 มีความพร้อมในการเรียนรู้ มีความพร้อมในการใช้ชีวิต บทความนี้นำเสนอกรณีศึกษาโครงการเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ณ ประเทศสิงคโปร์และมาเลเซีย ซึ่งจัดโดยโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร (ปฐมวัยและประถมศึกษา) ซึ่งได้ศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 จำนวน 15 คน โครงการดังกล่าวจัดขึ้นทั้งหมด 10 วัน การเรียนรู้ในแต่ละวันมีดังต่อไปนี้ กิจกรรมวันที่ 1: เดินทางสู่โลกกว้าง กิจกรรมวันที่ 2: Let's start @ Singapore zoo กิจกรรมวันที่ 3: เรียนรู้พฤกษศาสตร์ @ Gardens by bay กิจกรรมวันที่ 4: ฝึกกระบวนการวิเคราะห์ @ Legoland Malaysia กิจกรรมวันที่ 5:

Multi-Cultural @ Singapore City Gallery กิจกรรมวันที่ 6: Speaking @ Singapore Management University กิจกรรมวันที่ 7: เรียนรู้จากสมุนไพร @ Singapore Botanic Gardens กิจกรรมวันที่ 8: สวนสนุกให้มากกว่าความสนุก @ Universal Studios Singapore กิจกรรมวันที่ 9: Landmark @ Merlion กิจกรรมวันที่ 10 บรรลุวัตถุประสงค์ ใช้การประเมินด้วยแบบสอบถาม พบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมากขึ้น พัฒนาภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารมีการฝึกทักษะการเรียนรู้จากกิจกรรม จากกรณีศึกษา นี้ สามารถยืนยันได้ว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้จากกิจกรรมได้จริง

พรภิมล ระวังการ (2549) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้แบบฝึกความสามารถทางการเขียนกับการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่มกลุ่มละ 40 คน กลุ่มที่ 1 เรียนโดยใช้แบบฝึกความสามารถทางการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มที่ 2 เรียนโดยวิธีสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนโดยใช้แบบฝึกมีคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 40.40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.8 ของคะแนนเต็ม และคะแนนเฉลี่ยของความคงทน เท่ากับ 29.78 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 59.55 ของคะแนนเต็มและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 24.45 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 48.90 ของคะแนนเต็ม และคะแนนเฉลี่ยของความคงทนเท่ากับ 22.83 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 45.65 ของคะแนนเต็ม 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกความสามารถทางการเขียนคำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกความสามารถทางการเขียนคำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิมเนตร เทพปัญญา (2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมาย เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา ลำปาง จำนวน 33 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค (13031005) โดยทำการทดลองสอน 7 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมาย แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความรู้คำศัพท์ กลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมาย ทำแบบทดสอบความรู้คำศัพท์หลังเรียนแล้วทิ้งช่วงไป 2 สัปดาห์ และทำแบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ฉบับเดิม เพื่อหาค่าความคงทนในการจำคำศัพท์

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน T-score และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้ กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมายจากระดับที่ไม่ผ่านเป็นดีปานกลาง และผู้เรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ณภัทริน เกาพาน ลดาวัลย์ วัฒนบุตร สุณี สาธิตานันต์ และสกล สรเสนา (2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาผลของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน เน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี จังหวัดร้อยเอ็ด ได้ทำการศึกษากับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1/6 สาขาวิชาพณิชยการ โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี จังหวัดร้อยเอ็ด ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 31 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 83.64/84.43 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) ของการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอน เน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เท่ากับ 0.40 แสดงว่ารูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นร้อยละ 40 ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีค่าสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาอยู่ในระดับมาก

ฉันทวีจิรา ภูริอุดมเศรษฐ์ (2553) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ปทุมวัน ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบสัมพันธ์ขอบข่ายความหมาย กลุ่มตัวอย่างจำนวน 49 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการทดลองผ่านไปแล้วสองสัปดาห์ไม่แตกต่างกัน

พรรณนที โชติพงศ์ (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจบการทดลองเมื่อเวลาสิ้นสุดแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์

กับ 4 สัปดาห์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ศศิธร เจริญใจ (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ทำการศึกษากับนักเรียนจำนวน 2 ห้องเรียน ๆ ละ 22 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการศึกษาพบว่า 1) กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้หลังการทดลองสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง

อรวรรณ เขาวบวร (2549) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านมาบบัว สงขลา โดยใช้กิจกรรมภาษาในลักษณะบูรณาการ ประชากรจำนวน 20 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านมาบบัว มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นหลังจากได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมภาษาในลักษณะบูรณาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นทำให้เห็นถึงการนำกิจกรรมที่มีความหลากหลายเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ร่วมกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยเพิ่มความเข้าใจด้วยรูปภาพที่มีสีสันสดใสสามารถมองเห็นได้ชัดเจนและการที่นักเรียนได้เรียนรู้โดยผ่านการลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งมีการเคลื่อนไหวร่างกายจะช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียนได้ดีซึ่งทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการนำวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจะสามารถช่วยพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Alabsi (2016) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้บทบาทสมมติในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ศึกษากับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีช่วงอายุ 15-16 ปี ใน Al-Madinah จำนวน 3 ห้อง ห้องละ 20 คน ห้องที่ 1 คือกลุ่มทดลองและห้องที่ 2-3 คือกลุ่มควบคุม โดยภาษา

แม่ของนักเรียนเหล่านี้คือภาษาอาราบิก ผลการศึกษาพบว่าไม่มีค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ตามคะแนนทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม จากหลักฐานดังกล่าวสามารถอ้างอิงได้ว่าการใช้บทบาทสมมติสามารถช่วยให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

Alshammari (2013) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้เกมเป็นฐานในการเพิ่มการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งได้ศึกษากับนักศึกษาในมหาวิทยาลัย Western Illinois University จำนวน 26 คน เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ที่มาจากหลากหลายประเทศและวัฒนธรรม ผลการศึกษาพบว่าไม่มีค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างไรก็ตามผลของการใช้เกมเป็นฐานโดยใช้บัตรคำสามารถเพิ่มความสามารถในการจดจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น

Er (2012) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนโดยใช้การตอบสนองด้วยท่าทางในการสอนภาษาต่างประเทศกับนักเรียนปฐมวัย ในการศึกษาครั้งนี้ได้พูดถึงด้านดีของการใช้การตอบสนองด้วยท่าทางในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่าการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นเทคนิคที่ดีมากในการสอนภาษาต่างประเทศกับผู้เรียนปฐมวัย

Demirciogul (2010) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับนักเรียนประถมศึกษาโดยใช้ละคร ผลการศึกษาพบว่าละครไม่อาจจะช่วยให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้ดีสักเท่าไร แต่อย่างไรก็ตามละครช่วยให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลินในการเรียนรู้ภาษา และละครยังช่วยให้นักเรียนรู้สึกที่ภาษาอังกฤษไม่ได้ยากจนเกินไป การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ละครยังเป็นกิจกรรมที่ดีมาก

Ceilk (2018) แห่งมหาวิทยาลัยสิร์ท (Siirt University Turkey) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อกิจกรรมคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 78 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ และกลุ่มที่ 2 เรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของนักเรียนสูงขึ้นทั้งสองกลุ่ม ส่วนความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานลดลงอย่างมีนัยสำคัญและส่วนความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติสูงขึ้น

Hag and Bangash (2017) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยศึกษาผลของการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูด กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายจำนวน 50 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เรียนโดย

ใช้วิธีสอนแบบปกติ และกลุ่มที่ 2 เรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน จากนั้นนำผลการทดสอบ หลังเรียนมาเปรียบเทียบกับทดสอบก่อนเรียน ผลการศึกษาพบว่า การทดสอบทักษะการพูด หลังเรียนของกลุ่มที่เรียนโดยกิจกรรมเป็นฐานสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05

Haq (2016) แห่งมหาวิทยาลัยนอร์ทเทิร์น (Northern University Pakistan) ได้ศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเป็นฐานในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง วัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเป็นฐานในทักษะการฟัง เพื่อศึกษา ผลของการใช้กิจกรรมเป็นฐานในทักษะการพูด เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเป็นฐานในทักษะ การอ่าน เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเป็นฐานในทักษะการเขียน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ และกลุ่มที่ 2 เรียนโดยใช้วิธีสอน กิจกรรมเป็นฐาน ผลการศึกษาพบว่า การทดสอบหลังเรียนของกลุ่มที่เรียนโดยกิจกรรมเป็นฐานสูง กว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีแบบปกติ

Aslam and Mazher (2015) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อศึกษากิจกรรมเป็นฐานว่ามีประสิทธิภาพมากขึ้นใน การสอนนักเรียนโดยการประดิษฐ์หรือการสร้างสรรค์และกิจกรรมเป็นฐานเป็นตัวช่วยครูผู้สอนใน การจัดการนักเรียนตามบริบททางด้านจิตใจและบริบททางด้านร่างกาย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ ข้อมูลคือ แบบสัมภาษณ์โดยสัมภาษณ์ครูผู้สอนจำนวน 10 คน แบบสังเกตนักเรียนได้แก่นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-5 จำนวน 10 คน และแบบสอบถามความคิดเห็นครูผู้สอนในการใช้กิจกรรม เป็นฐานจำนวน 10 คน ผลการศึกษาพบว่าผลส่วนใหญ่เกือบ 88% ที่ครูผู้สอนใช้กิจกรรม เหล่านี้อยู่แล้วซึ่งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับประถมศึกษา การ มีส่วนร่วมของนักเรียนในกิจกรรมสร้างสรรค์ต่าง ๆ นั้นส่งผลที่ดีต่อนักเรียนและรวมถึงครูผู้สอน ด้วยและครูผู้สอนยังมีมุมมองที่เปลี่ยนจากวิธีการแปลไวยากรณ์เป็นการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรม เพราะเป็นวิธีที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

Hassain and Majoka (2011) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐาน โดยกลุ่มเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาในวิชาฟิสิกส์ วัตถุประสงค์ของการศึกษาคือเพื่อวิเคราะห์ผลของการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานโดยกลุ่มเพื่อน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาในวิชาฟิสิกส์ โดยการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่เรียนด้านวิทยาศาสตร์จำนวน 88 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 44 คน กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยกิจกรรมเป็นฐาน และกลุ่มที่ 2 คือ

กลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มที่เรียนด้วยกิจกรรมเป็นฐานคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีแบบปกติ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นทำให้เห็นถึงการนำการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเข้ามามีส่วนในกระบวนการเรียนรู้ร่วมกับการสอนภาษาอังกฤษไม่ที่จะเป็นการสอนทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน การสอนวิชาฟิสิกส์ และการสอนวิชาคณิตศาสตร์ มีส่วนช่วยส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยเพิ่มกิจกรรมที่มีความน่าสนใจและมีความหลากหลายโดยไม่มีรูปแบบซ้ำๆ ที่ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายและการที่นักเรียนได้เรียนรู้โดยผ่านจากการลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง แล้วจะช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้นซึ่งทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการนำวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจะสามารถช่วยส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดี

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยครั้งนี้เป็นแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Pre-experimental research) มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน 3) เพื่อศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. ระเบียบวิธีวิจัย
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 3 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/4, 2/5, 2/6 จำนวนนักเรียนทั้งหมด 148 คน เป็นห้องเรียนปกติที่การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาไทยโดยเลือกห้องเรียนปกติเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบคล่องความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) เนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 เป็นห้องเรียนที่การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ (Mini English Program) และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 เป็นห้องเรียนที่การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเข้ม (Intensive English Program) จึงไม่นำห้องเรียนพิเศษมาเป็นประชากร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนวัดเขียนเขต อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 1 ห้องเรียน โดยเลือกห้องเรียนปกติเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบคละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่มด้วยวิธีจับฉลาก ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 42 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ

วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน
3. ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเชิงทดลองพื้นฐาน (Pre-experimental) โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ใช้รูปแบบการศึกษา แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและสอบหลัง คือ การทดสอบก่อนการทดลอง จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่าง เรียนด้วยโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานและทำการทดสอบหลังเรียน โดยใช้แผนทดลองแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design มีรูปแบบการวิจัยดังนี้ (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2555: 127-128)

ตารางที่ 2 รูปแบบการวิจัยแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design

สอบก่อน	การทดลอง	สอบหลัง
O1	X	O2

- เมื่อ O1 คือ ทดสอบก่อนเรียน
 X คือ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน
 O2 คือ ทดสอบหลังเรียน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

4.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 แผน โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 6 ชั่วโมง การทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง ทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียนครั้งที่สอง 1 ชั่วโมง รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 9 ชั่วโมง

4.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นข้อสอบแบบปรนัย ด้วยการวัดความรู้ความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกรูปภาพที่เหมาะสมกับคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์ได้

4.3 แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

5. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. การสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการสอน จำนวน 6 แผน โดยดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หนังสือและคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และแบบเรียนจากหนังสือ Say Hello ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1.2 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งทฤษฎี หลักการ แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1.3 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาเกี่ยวกับการคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การทักทาย พยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ อุปกรณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียน ตัวเลข อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย คำคุณศัพท์บอกลักษณะ เสื้อผ้า สี ครอบครัว ห้องต่าง ๆ ภายในบ้าน สัตว์ และวันเกิด

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงแก้ไข

ตารางที่ 3 สรุปกิจกรรม สื่อ ระยะเวลา ความสามารถ

หน่วยที่	ชื่อหน่วย	กิจกรรมที่ใช้	สื่อ	เวลา (ชม.)	ความสามารถ
ประเมินความสามารถด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษก่อนเรียน				1	
1	My Clothes	- Matching -Dressing up	บัตรภาพ บัตรคำศัพท์ คลิปปวีดีโอ ใบงาน	2	-สามารถเลือกภาพได้ตรงตาม ความหมายของคำ กลุ่มคำหรือ ประโยค -สามารถบอกความหมายของคำ กลุ่มคำหรือประโยค
2	My Family	- Listen and show - Cut and stick	บัตรภาพ บัตรคำศัพท์ คลิปปวีดีโอ ใบงาน	2	-สามารถเลือกภาพได้ตรงตาม ความหมายของคำ กลุ่มคำหรือ ประโยค -สามารถบอกความหมายของคำ กลุ่มคำหรือประโยค

ตารางที่ 3 (ต่อ) สรุปลักษณะ สื่อ ระยะเวลา ความสามารถ

หน่วยที่	ชื่อหน่วย	กิจกรรมที่ใช้	สื่อ	เวลา (ชม.)	ความสามารถ
3	On the Farm	-Vocabulary tree - Riddle	บัตรภาพ บัตรคำศัพท์ เพลง คลิปวิดีโอ ใบงาน	2	-สามารถเลือกภาพได้ตรงตาม ความหมายของคำ กลุ่มคำหรือ ประโยค -สามารถบอกความหมายของคำ กลุ่มคำหรือประโยค
ประเมินความสามารถด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษหลังเรียน				1	
ประเมินความสามารถด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษหลังเรียนครั้งที่สอง				1	
รวม				9	

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการตรวจแก้ไข จากอาจารย์ที่ปรึกษาและนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยผู้เชี่ยวชาญแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการสอนภาษาอังกฤษ 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบและประเมิน คุณภาพ ความถูกต้องเหมาะสมของแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อันมีความสัมพันธ์ระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อการสอน การวัดและประเมินผล เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลรวมทั้งเกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผล ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) ภาษาที่ใช้และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective congruence : IOC) (ธีรศักดิ์ อุ๋นอารมย์เลิศ, 2549: 65) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาดังนี้

+1 แทน แน่ใจว่าเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

0 แทน ไม่แน่ใจว่าเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

-1 แทน แนใจว่าเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์การเรียนรู้

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย โดยคัดเลือกค่า
ดัชนีที่มีความสอดคล้องให้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 0.50 ขึ้นไป

1.6 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอของผู้เชี่ยวชาญ

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอน

กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่ม
ตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผ่านการเรียนเนื้อหาไปแล้ว โรงเรียนวัดเขียนเขต
อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 35 คน โดยมีเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 1 ชั่วโมง
เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลาสอน สื่อ
เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ดังนี้

1.7.1 ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านคำศัพท์
ของนักเรียนจำนวน 35 คน โดยแบบประเมินความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นระยะเวลา 1
ชั่วโมง จากนั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการเรียน เกี่ยวกับวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของ
นักเรียน

1.7.2 ระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสอนนักเรียนด้วย
แผนการจัดการเรียนรู้กับวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานและสอบถามปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อไป
ปรับปรุง

1.7.3 หลังการทดลองเมื่อนักเรียนได้รับจากวิธีสอนโดยใช้
กิจกรรมเป็นฐานในการสอนคำศัพท์จำนวนทั้งหมด 1 ชั่วโมงแล้วครูประเมินการเรียนรู้ด้าน
คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วเป็นฉบับจริง นำไปใช้กับ
กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 โรงเรียนวัดเขียนเขต สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาปทุมธานี เขต 2

2. เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้
คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ
(Multiple Choice) 3 ตัวเลือก ซึ่งมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกรูปภาพที่

เหมาะสมกับคำศัพท์และมีความหมายของคำศัพท์ที่ตรงกับรูปภาพโดยให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับเนื้อหา จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบจากตำรา และเอกสารต่าง ๆ

2.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.3 วิเคราะห์เนื้อหา สาระสำคัญจุดประสงค์การเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และนำผลการวิเคราะห์ไปสร้าง แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ ให้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด

2.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก ซึ่งมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกรูปภาพที่เหมาะสมกับคำศัพท์และมีความหมายของคำศัพท์ที่ตรงกับรูปภาพ จำนวน 40 ข้อ โดยให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับเนื้อหา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.5 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ตัวชี้วัด แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective congruence: IOC) (ธีรศักดิ์ อุณารมย์เลิศ 2549:65) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาดังนี้

+1 แทน แน่ใจว่าแบบทดสอบความสามารถด้านคำศัพท์ที่มีความตรงเชิงเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และตัวชี้วัด

0 แทน ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบความสามารถด้านคำศัพท์ที่มีความตรงเชิงเนื้อหาไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และตัวชี้วัด

-1 แทน แน่ใจว่าแบบทดสอบความสามารถด้านคำศัพท์ที่ไม่มีความตรงเชิงเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และตัวชี้วัด

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

ตารางที่ 4 ตารางกำหนดเนื้อหาแบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ที่	จุดประสงค์	เนื้อหาภาษา	ระดับการวัดความรู้	จำนวนข้อ	แนวการสอบ	การตรวจ	น้ำหนัก%
1	เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ และกลุ่มคำ	คำศัพท์เกี่ยวกับเสื้อผ้า Clothes	ความจำและความเข้าใจ	8	-ปรนัยแบบ 3 ตัวเลือก	0-1	40
2	เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ และกลุ่มคำ	คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว Family	ความจำและความเข้าใจ	6	-ปรนัยแบบ 3 ตัวเลือก	0-1	30
3	เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ และกลุ่มคำ	คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ Animals	ความจำและความเข้าใจ	6	-ปรนัยแบบ 3 ตัวเลือก	0-1	30

2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาปรับปรุงแก้ไขและส่งกลับให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง

2.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผ่านการเรียนเนื้อหาแล้ว จำนวน 35 คน

2.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นักเรียนทำแล้วมาตรวจให้ คะแนนแล้ว วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) (ธีรศักดิ์ อุณารมย์เลิศ 2549: 60-63) และเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย ระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนกที่มี ค่าระหว่าง .20 ขึ้นไปซึ่งการทดลองแบบทดสอบพบว่า ข้อสอบมีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.17 – 0.91 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.00 – 0.85 จึงสามารถแยกข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์ มาได้จำนวน 24 ข้อ โดยมีข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์ดังนี้ข้อที่ 3, 8, 9, 11, 12, 13, 16, 22, 25, 26, 27, 31, 34, 35, 38, 39 และเลือกข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์มาใช้เป็นแบบทดสอบจำนวน 20 ข้อ

2.9 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ สูตร KR-20 (Kuder Richardson) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543:123-128) โดยมีค่าความเชื่อมั่นที่ 0.73 ซึ่งอยู่ใน

เกณฑ์ที่ยอมรับได้ เกณฑ์การแปลผลความเชื่อมั่น 0.70 ขึ้นไปมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ Salkind (2010: 667)

2.10 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านขั้นตอนทั้งหมดนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 โรงเรียนวัดเขียนเขต สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษাপทุมธานี เขต 2

3. แบบสอบถามความคิดเห็น

เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามแนวคิดของ Likert มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า (Rating scale) มี 3 ระดับ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน โดยมีขั้นตอนในการสร้างและพัฒนา ดังนี้

3.1 ศึกษาแนวทางการสร้างแบบสอบถามและการพัฒนาข้อคำถาม ขึ้นตามแนวคิดของ Likert ซึ่งกำหนดค่าระดับของข้อความในแบบสอบถาม 3 ระดับ ดังรายละเอียดดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	มีค่าระดับเท่ากับ 3
เห็นด้วยปานกลาง	มีค่าระดับเท่ากับ 2
เห็นด้วยน้อย	มีค่าระดับเท่ากับ 1

โดยผู้วิจัยได้กำหนดการแปลความหมายไว้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.00 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง ความคิดเห็นการการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในระดับน้อย

3.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สามารถสรุปกรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถามได้ 4 ด้านดังนี้ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน ด้านรูปแบบทั่วไปและด้านประโยชน์ที่ได้รับ

3.3 นำข้อคำถามที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของโครงสร้างของคำถาม แล้วนำมาหาค่าดัชนีความ

สอดคล้อง (Index of Item Objective congruence: IOC) (ธีรศักดิ์ อุ่่นอารมย์เลิศ 2549: 65) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ดังนี้

+1 แทน แน่ใจว่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรม

0 แทน ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรม

-1 แทน แน่ใจว่าไม่สอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรม

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของข้อคำถามที่มีค่าดัชนี

ความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

ตารางที่ 5 ตารางกำหนดเนื้อหาแบบสอบถามความคิดเห็น

ตอนที่	หัวข้อประเมิน	รายละเอียด	เกณฑ์การประเมิน
1	ด้านเนื้อหาสาระ	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนชอบกิจกรรมที่หลากหลาย - กิจกรรมมีความน่าสนใจ - กิจกรรมเข้าใจง่าย 	1-3
2	ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนชอบกิจกรรมจับคู่ (Matching) และเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น - นักเรียนชอบกิจกรรมแต่งตัว (Dressing up) และเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น - นักเรียนชอบกิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show) และเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น - นักเรียนชอบกิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick) และเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น - นักเรียนชอบกิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree) และเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น - นักเรียนชอบกิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle) และเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น 	1-3

ตารางที่ 5 (ต่อ) ตารางกำหนดเนื้อหาแบบสอบถามความคิดเห็น

ตอนที่	หัวข้อประเมิน	รายละเอียด	เกณฑ์การประเมิน
3	ด้านรูปแบบทั่วไป	- ขนาดและรูปแบบตัวอักษรเหมาะสม	1-3
4	ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	- นักเรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์ในหมวดต่าง ๆ มากขึ้นและสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้หลังการเรียน - นักเรียนมีความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	1-3

3.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขและส่งกลับให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง

3.5 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผ่านขั้นตอนทั้งหมดนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 โรงเรียนวัดเขียนเขต สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2 โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามหลังการจัดการเรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลจากการทดลอง มีลำดับขั้นดังนี้

1. ขั้นเตรียม

1.1 ผู้วิจัยทำหนังสือถึงบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากรเพื่อออกหนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1.2 ผู้วิจัยทำบันทึกข้อความถึงผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเขียนเขตเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ขั้นดำเนินการทดลอง (กลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง)

2.1 ผู้วิจัยชี้แจง วัตถุประสงค์ วิธีการประเมินผลการเรียนและทำความเข้าใจการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.2 ผู้วิจัยประเมินก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบประเมินความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ชั่วโมง

2.3 ดำเนินการสอนด้วยการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน จำนวน 1 แผนการจัดการเรียนรู้ ดำเนินการทดลอง 1 ชั่วโมง โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผ่านการเรียนเนื้อหาแล้ว จำนวน 35 คน ระหว่างนักเรียนดำเนินกิจกรรมในแต่ละช่วงของแผนการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยสังเกตนักเรียนและจดบันทึก

2.4 เมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานแล้วผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test)

3. ชั้นดำเนินการทดลอง (กลุ่มตัวอย่าง)

3.1 ผู้วิจัยชี้แจง วัตถุประสงค์ วิธีการประเมินผลการเรียนและทำความเข้าใจการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3.2 ผู้วิจัยประเมินก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบประเมินความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ชั่วโมง

3.3 ดำเนินการสอนด้วยการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 จำนวน 2 ชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จำนวน 2 ชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 จำนวน 2 ชั่วโมง ดำเนินการทดลองทั้งหมด 6 ชั่วโมง ระหว่างนักเรียนดำเนินกิจกรรมในแต่ละช่วงขอแผนการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยสังเกตนักเรียนและจดบันทึก

3.4 เมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานแล้วผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test)

3.5 ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบด้านการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนอีกครั้ง โดยเว้นช่วงระยะห่าง 2 สัปดาห์หลังจากประเมินหลังเรียน (Post-test)

3.6 ผู้วิจัยดำเนินการสอบถามความคิดเห็นหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานด้วยแบบสอบถามความคิดเห็น

3.7 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ก่อนการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น มีขั้นตอนการเตรียมข้อมูลก่อนการประมวลผลคือเมื่อตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของแบบสอบถามทุกฉบับแล้ว มีการลงรหัสตามคู่มือลงรหัสที่

จัดทำไว้ จากนั้นจึงนำไปบันทึกและใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์เพื่อทำการประมวลผลต่อไปในที่นี้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

สถิติขั้นพื้นฐาน

1. ค่าเฉลี่ย (Mean) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2538: 73) โดยใช้สูตรดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

แทนค่าเมื่อ

x	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
$\sum x$	หมายถึง	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
n	หมายถึง	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (ภัทรา นิคมานนท์ 2542: 171-180) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

แทนค่าเมื่อ

$S.D.$	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum x$	หมายถึง	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
$\sum x^2$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนยกกำลัง 2
n	หมายถึง	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

สูตรที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การหาค่าความยาก (Level of difficulty: p) และค่าอำนาจจำแนก (discrimination index: r) (ธีรศักดิ์ อุ่นอารมย์เลิศ 2549: 59) โดยคำนวณจากสูตร

$$p = \frac{P_H + P_L}{N/2}$$

$$r = P_H - P_L$$

แทนค่าเมื่อ

P	หมายถึง	ระดับความยากของข้อสอบ
r	หมายถึง	ค่าอำนาจจำแนก
P_H	หมายถึง	สัดส่วนของคนที่ตอบถูกของกลุ่มสูงในแต่ละข้อ
P_L	หมายถึง	สัดส่วนของคนที่ตอบถูกของกลุ่มต่ำในแต่ละข้อ

ขอบเขตของค่าความยากง่าย และความหมาย

0.81 – 1.00	เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก
0.61 – 0.80	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย
0.41 – 0.60	เป็นข้อสอบที่ง่ายพอเหมาะ
0.21 – 0.40	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างยาก
0.00 – 0.20	เป็นข้อสอบที่ยากมาก

ขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกและความหมาย

0.40 ขึ้นไป	มีค่าอำนาจจำแนกสูงคุณภาพข้อสอบดีมาก
0.30 – 0.39	มีค่าอำนาจจำแนกปานกลางคุณภาพข้อสอบดี
0.20 – 0.29	มีค่าอำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำคุณภาพข้อสอบพอใช้
r ต่ำกว่า 0.20	ลงมามีค่าอำนาจจำแนกต่ำคุณภาพข้อสอบใช้ไม่ได้
r ติดลบ	มีค่าอำนาจจำแนกตรงกันข้ามต้องตัดทิ้ง

3. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (ธีรศักดิ์ อุ่นอารมย์เลิศ 2549: 59) โดยคำนวณจากสูตร

$$r_n = \frac{K}{K-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right\}$$

แทนค่าเมื่อ

K	หมายถึง	จำนวนของแบบทดสอบทั้งหมด
p	หมายถึง	สัดส่วนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้น
q	หมายถึง	สัดส่วนผู้ที่ตอบผิดในข้อนั้น (1-p)
S^2	หมายถึง	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

4. การหาค่าความสอดคล้อง โดยใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของข้อสอบกับผลการเรียนรู้ (ธีรศักดิ์ อุ่่นอารมย์เลิศ 2549:65) โดยคำนวณจากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

แทนค่าเมื่อ

IOC	หมายถึง	ดัชนีความสอดคล้อง
$\sum R$	หมายถึง	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ
N	หมายถึง	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียน ซึ่งใช้ t-test แบบ Dependent Sample (บุญชม ศรีสะอาด, 2539: 66-68) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

แทนค่าเมื่อ

t	หมายถึง	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ
D	หมายถึง	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยเพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน 3) เพื่อศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต

เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 42 คน ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน คะแนนเต็ม 20 คะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนและนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต

คะแนนการทดสอบ N=42	ค่าสถิติพื้นฐาน		ค่า t
	\bar{X}	S.D.	
คะแนนก่อนเรียน (20 คะแนน)	9.34	3.89	19.60
คะแนนหลังเรียน (20 คะแนน)	12.31	4.07	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 6 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต พบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (\bar{X}) มีค่าเท่ากับ 9.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 3.89 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (\bar{X}) มีค่าเท่ากับ 12.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 4.07 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอยู่ที่ 2.97 คะแนน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่าการเรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขตที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 คือ) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 42 คน ทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งแบบสอบถามมีทั้งหมด 4 ด้านดังนี้ด้านเนื้อหาสาระ จำนวน 4 ข้อ ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน จำนวน 8 ข้อ ด้านรูปแบบทั่วไป จำนวน 1 ข้อและด้านประโยชน์ที่ได้รับ จำนวน 4 ข้อ รวมทั้งหมด 17 ข้อ จากนั้นนำค่าระดับความคิดเห็นที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับความคิดเห็นตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยวิเคราะห์แยกเป็นรายข้อ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขตที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ระดับ	ลำดับ
<u>ด้านเนื้อหาสาระ</u>				
1. กิจกรรมมีความหลากหลายไม่น่าเบื่อ	2.79	0.47	มาก	5
2. กิจกรรมมีความน่าสนใจ	2.79	0.42	มาก	5
3. เนื้อหาเข้าใจง่าย	2.83	0.44	มาก	3
4. คำศัพท์ที่เรียนไม่ยากเกินไป	2.69	0.56	มาก	8
<u>ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน</u>				
5. นักเรียนชอบกิจกรรมจับคู่ (Matching) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น	2.83	0.38	มาก	3
6. นักเรียนชอบกิจกรรมแต่งตัว (Dressing up) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น	2.24	0.79	ปานกลาง	11
7. นักเรียนชอบกิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น	2.83	0.44	มาก	3
8. นักเรียนชอบกิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น	2.76	0.58	มาก	6
9. นักเรียนชอบกิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น	2.64	0.76	มาก	9
10. นักเรียนชอบกิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น	2.81	0.51	มาก	4
11. กิจกรรมที่เรียนสนุกสนาน	2.86	0.35	มาก	2
12. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	2.74	0.54	มาก	7
<u>ด้านรูปแบบทั่วไป</u>				
13. ขนาด ตัวอักษร บัตรคำศัพท์และบัตรภาพ ชัดเจน	2.93	0.26	มาก	1
<u>ด้านประโยชน์ที่ได้รับ</u>				
14. นักเรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์มากขึ้น	2.81	0.40	มาก	4

ตารางที่ 7 (ต่อ) ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
วัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับ	ลำดับ
15. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้หลัง การเรียน	2.52	0.71	มาก	10
16. นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน ภาษาอังกฤษมากขึ้น	2.76	0.53	มาก	6
17. นักเรียนอยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	2.81	0.55	มาก	4
รวม	2.74	0.51	มาก	

จากตารางที่ 7 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
วัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน สามารถสรุปได้
ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรม
เป็นฐานอยู่ในระดับ มาก คือค่าเฉลี่ยความคิดเห็นทั้งฉบับอยู่ที่ 2.74 และมีส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานอยู่ที่ 0.51 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน โดยสามารถแยกสรุปผลเป็น รายข้อคำถามได้ดังนี้
ด้านด้านรูปแบบทั่วไป ขนาด ตัวอักษร บัตรคำศัพท์และบัตรภาพ ชัดเจน อยู่ในระดับมากที่สุด
($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.26) ส่วนลำดับที่สองคือด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน กิจกรรมที่
เรียนสนุกสนาน ($\bar{X} = 2.86$, S.D. = 0.35) ลำดับที่สามมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน จำนวน 3 ข้อ
คือ นักเรียนชอบกิจกรรมจับคู่ (Matching) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น ($\bar{X} = 2.83$,
S.D. = 0.38) ส่วนเนื้อหาเข้าใจง่าย ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = 0.44) นักเรียนชอบกิจกรรมฟังและ
รูปภาพ (Listen and show) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = 0.44) และ
ลำดับต่อมามีค่าเฉลี่ยเท่ากัน จำนวน 3 ข้อ คือ นักเรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์มากขึ้น ($\bar{X} = 2.81$,
S.D. = 0.40) และนักเรียนชอบกิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น
($\bar{X} = 2.81$, S.D. = 0.51) และนักเรียนอยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 2.81$, S.D. = 0.55)
นักเรียนชอบกิจกรรมแต่งตัว (Dressing up) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้นเป็นข้อที่อยู่ในระดับ
ต่ำที่ ($\bar{X} = 2.24$, S.D. = 0.79) สรุปภาพรวมทั้งหมดพบว่า ค่าความคิดเห็นของนักเรียนต่อการ
เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ($\bar{X} = 2.74$, S.D. = 0.51) อยู่ในระดับ
มาก จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานมากและมีความเห็นให้เพิ่มเวลาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพิ่มขึ้นด้วย

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 คือ) เพื่อศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน โดยนำคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนและหลังเรียน 2 สัปดาห์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 42 คน ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนและหลังเรียน 2 สัปดาห์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน คะแนนเต็ม 20 คะแนน จากการทดสอบหลังเรียนและหลังเรียน 2 สัปดาห์ แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างเพื่อศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ผลการศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

คะแนนการทดสอบ N=42	ค่าสถิติพื้นฐาน		ค่า t
	\bar{X}	S.D.	
คะแนนหลังเรียน (20 คะแนน)	12.31	4.07	19.12
คะแนนหลังเรียน 2 สัปดาห์ (20 คะแนน)	12.52	4.24	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 8 ผลการศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานหลังเรียนและเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ พบว่า นักเรียนมีความคงทนทางการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียน (\bar{X} = 12.31, S.D. = 4.07) และหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ (\bar{X} = 12.52, S.D. = 4.24) แตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน 3) เพื่อศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน โดยสามารถสรุปสาระสำคัญและผลการศึกษาดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน
3. เพื่อศึกษาความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

คำถามการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต มีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับใด
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต มีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจากเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหรือไม่

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขยอนเขต หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขยอนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับดี
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขยอนเขต มีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากหลังจากเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขยอนเขต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 3 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/4, 2/5, 2/6 จำนวนนักเรียนทั้งหมด 148 คน เป็นห้องเรียนปกติที่การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาไทยโดยเลือกห้องเรียนปกติเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบคละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) เนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 เป็นห้องเรียนที่การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ (Mini English Program) และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 เป็นห้องเรียนที่การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเข้ม (Intensive English Program) จึงไม่นำห้องเรียนพิเศษมาเป็นประชากร

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนวัดเขยอนเขต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 1 ห้องเรียน โดยเลือกห้องเรียนปกติเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบคละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่มด้วยวิธีจับฉลาก ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 42 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้คือ

ตัวแปรต้น

วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

ตัวแปรตาม

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน
3. ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 แผน โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 6 ชั่วโมง การทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง ทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียนครั้งที่สอง 1 ชั่วโมง รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 9 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นข้อสอบแบบปรนัย ด้วยการวัดความรู้ความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกรูปภาพที่เหมาะสมกับคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์ได้
3. แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ วิธีการการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}), การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.), การหาค่าความสอดคล้อง (IOC), การหาระดับความยาก (p) และการ วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน (t-test แบบ Dependent Sample)
2. วิเคราะห์ค่าคะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานผู้วิจัยใช้วิธีการการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต หลังเรียน ($\bar{X} = 12.31$, S.D. = 4.07) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 9.34$, S.D. = 3.89) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05

2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.74$, S.D. = 0.51)

3. ความคงทนทางการจำโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียนและเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต พบว่า นักเรียนมีความคงทนทางการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน ($\bar{X} = 12.31$, S.D. = 4.07) และหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ ($\bar{X} = 12.52$, S.D. = 4.24) แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี สามารถ นำมาอภิปรายผลของการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต หลังเรียน ($\bar{X} = 12.31$, S.D. = 4.07) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 9.34$, S.D. = 3.89) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยคะแนนก่อนเรียน ($\bar{X} = 9.34$, S.D. = 3.89) และคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 12.31$, S.D. = 4.07) มีความแตกต่างกัน คะแนนหลังเรียนเกิดจากการที่นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมจับคู่ (Matching) กิจกรรมแต่งตัว (Dressing up) กิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show) กิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick) กิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree) และกิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle) จากการที่นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่หลากหลายซึ่งส่งผลให้คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนนั้นอาจมีสาเหตุมาจากหลายประการ

ประการแรกของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากประสบการณ์และกระบวนการในการสร้างความรู้หรือเกิดจากการลงมือกระทำโดยผู้เรียนนั้นได้สอดคล้องกับนักวิชาการที่ได้กล่าวไว้ว่า (Limbu, 2012) การจัดกิจกรรมการ

เรียนรู้ตามแนวทางการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานนี้มีความสำคัญต่อผู้เรียนในด้านการอาศัยประสบการณ์ตรงทางการเรียนรู้ เพราะช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวในชีวิตประจำวันว่าสามารถนำมาเชื่อมโยงกับความรู้จากกระบวนการจัดการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ ค้นคว้า วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าด้วยตนเอง จดจำและเข้าใจเนื้อหาความรู้จากการตกลึกทางความคิด นอกจากนี้ยังฝึกให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ Limbu ยังกล่าวต่อไปอีกว่าผู้เรียนเกิดทักษะจากการทำกิจกรรมและช่วยส่งเสริมในหลายประเด็น เช่น 1) ช่วยเพิ่มมุมมองความคิดสร้างสรรค์จากประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน 2) ช่วยทำให้ประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนแตกต่างจากเดิม ทำให้นักเรียนให้ความสำคัญในการเรียนและเห็นคุณค่าของการลงมือปฏิบัติ 3) ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนด้วยการแสวงหาคำความรู้ด้วยตนเอง และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในกระบวนการกลุ่ม 4) ช่วยเพิ่มความสุขในการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนกับเพื่อนในชั้นเรียน และผู้เรียนกับครูผู้สอน 5) ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนที่ไม่แสดงออกทางวาจา สามารถแสดงออกทางความคิดได้ผ่านกิจกรรม เมื่อนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ ทำให้นักเรียนไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ และยังเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ในห้องเรียนจะเรียนรู้ผ่านทางความรู้สึก การเคลื่อนไหวจึงจะจดจำได้ดี ต้องมีการสัมผัสและเกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่เรียนด้วย (Reilly and Ward, 1997)

ประการที่สองของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสร้างแรงจูงใจในการเรียนกระตุ้นความสนใจและมีส่วนร่วมในการเรียนซึ่งสอดคล้องกับวิโรจน์ ลักษณะอดิสร (2550) กล่าวว่าวิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่า เป็นการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้ผู้เรียนตามแนวคิดแบบการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมซึ่งเป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจและทักษะต่าง ๆ ผ่านการเล่น เกม กิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเน้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบเนื้อหาสาระในระหว่างทำกิจกรรม ซึ่งสามารถพัฒนาองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะกิจกรรมกลุ่มที่สามารถทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในห้อง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีภาวะความเป็นผู้นำ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ได้ฝึกการทำงานเป็นทีมและสามารถเรียนรู้การอยู่ในสังคมได้ จากปัจจัยต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนจึงส่งผลให้คะแนนการสอบหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน แนวคิดนี้สอดคล้องกับพรรณนที โชติพงศ์ (2552) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ กรุงเทพมหานคร ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบข่ายความหมายของกิจกรรมประกอบจังหวะหมายถึง เพลง และบทพูดเข้าจังหวะ ในกิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนมีความ กระตือรือร้น เต็มใจ และตั้งใจเรียนมากขึ้น เพราะได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินจากการร้องเพลง พูดเข้าจังหวะ และทำท่าทางประกอบ อีกทั้งการร้องเพลงและ

การพูดเข้าจังหวะทำให้นักเรียนเข้าใจและ จดจำคำศัพท์ในบทเรียนได้ดีขึ้นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) นักเรียนมีความ คงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจบการทดลองเมื่อเวลาสิ้นสุดแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้ กิจกรรมประกอบจังหวะมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ประการที่สามของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเป็นการ เน้นกิจกรรมที่หลากหลายโดยเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมซึ่งสอดคล้องกับ ศศิธร เจริญใจ (2550) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์ที่ใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยได้ทำการศึกษากับนักเรียนจำนวน 2 ห้องเรียน ๆ ละ 22 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้กิจกรรม ทัศนศิลป์และกลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการศึกษาพบว่า

1) กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ใน การเรียนรู้หลังการทดลองสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้ กิจกรรมทัศนศิลป์มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้ กิจกรรมทัศนศิลป์มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง

2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็น ฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.74$, S.D. = 0.51) เนื่องจากการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอน กิจกรรมเป็นฐานซึ่งเป็นการออกแบบกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้นมีส่วนช่วยพัฒนาความเข้าใจและการจำความหมายของคำศัพท์ได้ เพิ่มขึ้นซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอน กิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับมาก โดยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้วิธีสอน กิจกรรมเป็นฐานนี้เป็นการสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านการลงมือทำ และก่อให้เกิดความเพลิดเพลินสนุกสนาน ให้กับทั้งนักเรียนและสร้างกระบวนการจำคำศัพท์ให้ เพิ่มขึ้นจึงเป็นที่มาของ Activity-Based Learning และยังเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอน ตามหลักการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน มีความสำคัญกับการเรียนรู้ของผู้เรียนเพราะสามารถ ทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในกระบวนการเรียนรู้ (Active) ผ่านการทำกิจกรรมที่ผู้เรียน

ได้ลงมือปฏิบัติเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้และทักษะที่คงทนยั่งยืนยาวนาน รวมถึงการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานยังสามารถฝึกให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างมีวิจรรณญาณจากการทำกิจกรรม จึงทำให้การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมมีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง (McGrath and MacEwan, 2011)

จากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งด้านรูปแบบทั่วไป ขนาด ตัวอักษร บัตรคำศัพท์และบัตรภาพ ชัดเจน ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.26) เป็นข้อที่ได้ลำดับที่หนึ่งซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด เพราะบัตรคำศัพท์และบัตรภาพที่ถูกนำมาใช้ได้มีการออกแบบมาเพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นได้ชัดเจน มีสีสันสดใส ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี เนื่องจากการใช้บัตรคำศัพท์และบัตรภาพเพื่อเป็นสื่อการเรียนรู้เป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเพิ่มความเข้าใจในคำศัพท์ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีภาพประกอบที่มีสีสันสวยงาม มีขนาดใหญ่ นักเรียนสามารถมองเห็นได้ชัดเจนซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจและจำคำศัพท์คำนั้นได้ดียิ่งขึ้นเพราะในทุกบทเรียนครูจะนำเสนอคำศัพท์ใหม่โดยมีภาพประกอบทุกคำซึ่งสอดคล้องกับอิสรา สารงาม (2530: 78-82) การใช้รูปภาพ (Picture) แทนของจริงหรือของจำลอง รูปภาพเป็นสื่อการสอนที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในการเรียนการสอนศัพท์มากที่สุด ทั้งคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม (Concrete nouns) และที่เป็นนามธรรม (Abstract nouns) รูปภาพที่นำมาประกอบการสอนศัพท์นั้นอาจเป็นภาพที่ครูภาพวาดเอง ภาพวาดฝีมือนักเรียน ภาพโฆษณา หรือภาพจากหนังสือพิมพ์และวารสาร สิ่งที่ควรคำนึงในการเลือกภาพมาใช้คือ ขนาดจะต้องใหญ่พอที่นักเรียนทั้งชั้นจะมองเห็นได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ตรงตามศัพท์ที่จะสอน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การตอบแบบสอบถามความคิดเห็นในด้านรูปแบบทั่วไป ขนาด ตัวอักษร บัตรคำศัพท์และบัตรภาพ ชัดเจน เป็นข้อที่ได้ลำดับที่หนึ่งซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

จากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานลำดับที่สองคือด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน กิจกรรมที่เรียนสนุกสนาน ($\bar{X} = 2.86$, S.D. = 0.35) เพราะกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีการออกแบบให้มีกิจกรรมที่หลากหลายเหมาะกับระดับประถมศึกษาส่งผลให้นักเรียนมีความสุขที่ได้เรียนโดยผ่านกิจกรรมการเรียนที่สนุกสนานไม่น่าเบื่อโดยที่ครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการทำกิจกรรมเพราะให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนจากบทบาทครูมาเป็นผู้เรียน จากการสอนที่กระทำโดยครูมาสู่การเรียนรู้ที่ลงมือกระทำโดยผู้เรียนซึ่งส่งผลให้การเพิ่มแรงจูงใจที่มาจากภายในของผู้เรียน ส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจรรณญาณที่ผ่านการลงมือกระทำของผู้เรียนอย่างตื่นตัว และส่งเสริมแบบหรือรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย (สุมาลี ชัยเจริญ, 2559: 142) ซึ่งสอดคล้องกับ

Horsburgh (1994) การเรียนรู้หรือประสบการณ์เรียนรู้จากกิจกรรมที่เป็นแนวทางการเรียนการสอนที่หลากหลาย ความต้องการเรียนรู้ของผู้เรียนจะขึ้นอยู่กับภาระบางอย่างในการทดลองและกิจกรรม ความคิดในการเรียนรู้ตามกิจกรรมนั้นมีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่ว่านักเรียนคือผู้เรียนที่ใช้กระบวนการคิดมากกว่าผู้ที่ได้รับข้อมูลแบบถูกกระทำ passive หากนักเรียนได้รับโอกาสในการสำรวจหรือลงมือกระทำด้วยตัวเองและมีสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมมากที่สุด การเรียนรู้จะเกิดความสนุกสนานและยั่งยืนยาวนาน

3. ความคงทนทางการจำโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียนและเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต พบว่า นักเรียนมีความคงทนทางการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน ($\bar{X} = 12.31$, S.D. = 4.07) และหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ ($\bar{X} = 12.52$, S.D. = 4.24) แตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียน

จากการที่ค่าเฉลี่ยคะแนนสอบหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียนครั้งที่หนึ่งเป็นผลเนื่องจากประการที่หนึ่งความคงทนในการจำโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นการออกแบบกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้นมีส่วนช่วยพัฒนาความเข้าใจและการจำความหมายของคำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนระลึกคำศัพท์ที่เคยได้เรียนมาและสร้างความรู้คำศัพท์ใหม่ให้กับตนเองไปพร้อม ๆ กัน และการเรียนโดยผ่านการลงมือทำมีส่วนช่วยให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานไม่น่าเบื่อจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนไปทบทวนคำศัพท์เพิ่มเติมโดยเกิดจากแรงกระตุ้นจากตัวนักเรียนเองหลังจากเรียนรู้จากในห้องเรียน และนอกจากนี้ยังมีผลมาจากระบบความจำจากการสัมผัส (Sensory Memory) ซึ่งพยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ตลอดบทเรียน เช่น ทำกิจกรรมร่วมการปฏิสัมพันธ์ คือการคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถของผู้เรียนที่จะระลึกถึงองค์ความรู้ที่เคยมีประสบการณ์ที่ผ่านมา (วรณัฒิมอักษร, 2541: 102-104) ซึ่งสอดคล้องกับ พิมเนตร เทพปัญญา (2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง จำนวน 33 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค (13031005) โดยทำการทดลองสอน 7 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมาย แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความรู้คำศัพท์ กลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทาง

ความหมาย ทำแบบทดสอบความรู้คำศัพท์หลังเรียนแล้วทั้งช่วงไป 2 สัปดาห์ และทำแบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ฉบับเดิม เพื่อหาค่าความคงทนในการจำคำศัพท์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน T-score และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมายจากระดับที่ไม่ผ่านเป็นดีปานกลาง และผู้เรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งกลุ่มเป้าหมายมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้คำศัพท์หลังเรียนครั้งแรกเท่ากับ 15.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.36 คิดเป็นร้อยละ 38.94 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้คำศัพท์ครั้งที่ 2 ในอีก 2 สัปดาห์ต่อมา เท่ากับ 17.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.81 คิดเป็นร้อยละ 42.73 จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า หลังจากที่ถูกกลุ่มเป้าหมายได้เรียนโดยการใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมายกลุ่มเป้าหมายมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ประการที่สองการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนบรรยากาศในชั้นเรียนมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความสนใจใคร่รู้ใคร่เรียนให้แก่ผู้เรียน โดยที่ผู้วิจัยนำบัตรภาพ บัตรคำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละบทเรียนติดไว้ที่บริเวณป้ายนิเทศในห้องเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้นักเรียนในขณะที่ทำการทดลองและหลังการทดลองเป็นเวลาอีก 1 เดือน นอกจากนี้การทบทวนสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วบ่อย ๆ จะทำให้ผู้เรียนจดจำได้แม่นยำขึ้นซึ่งเป็นวิธีช่วยจำเพื่อให้เกิดความคงทนทางการเรียนรู้ (วรรณิ ลิ้มอักษร, 2543: 117) ซึ่งสอดคล้องกับวิชาภรณ์ คำคล้าย (2551: 30) การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ คือ สถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็น ห้องเรียน อาคารเรียน บรรยากาศบริเวณโรงเรียนที่สะอาด และมีการจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น การจัดป้ายนิเทศโดยป้ายนิเทศสามารถเป็นเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนในแต่ละบทจะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตลอดเวลาจากการดูและสังเกต การจัดมุมวิชาการ การจัดโต๊ะ เก้าอี้ และการเสริมแรง (Reinforcement) ทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแล้วมีความคงทนถาวรต่อไปเรื่อยๆ เมื่อได้รับผลที่พึงพอใจ (พาสนา จุลรัตน์, 2548: 129-131) ซึ่งการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเป็นการเรียนรู้โดยการเสริมแรงทางบวก ผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมต่าง ๆ ให้มีความหลากหลาย สนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ ทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรม ซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้นักเรียนมีความจำคำศัพท์ที่คงทนถาวรจึงส่งผลให้คะแนนสอบหลังเรียนหลังผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานนั้นใช้เวลาในการทำกิจกรรมตั้งนั้นครุควรคำนึงถึงเวลาเป็นปัจจัยสำคัญในขณะดำเนินกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานได้สอดคล้องกับกฎการเรียนรู้ที่นักจิตวิทยา กลุ่มเกสตัลท์ได้สรุปกฎการเรียนรู้ ที่เรียกว่ากฎการจัดระเบียบเข้าด้วยกัน (The laws of organization) ซึ่งกฎแห่งความต่อเนื่อง (Principle of continuity) นั้นส่งผลให้การทำกิจกรรมประสบผลสำเร็จคือ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานนั้น เวลาและการฝึกอย่างต่อเนื่องเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ (พาสนา จุรรัตน์, 2548: 148)

2. จากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเห็นการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน กิจกรรมแต่งตัว Dressing up เป็นกิจกรรมที่นักเรียนชอบน้อยที่สุดเนื่องจากมีขั้นตอนในการทำกิจกรรมที่แบ่งเป็นกลุ่มซึ่งในแต่ละกลุ่มจะฝึกแตกต่างกันไปโดยครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม นักเรียนทำกิจกรรมในแต่ละฐานทั้งหมด 4 ฐาน ฐานที่ 1 คือ อ่านประโยค ฐานที่ 2-3 คือ โยงเส้นเสื้อผ้าให้ถูกต้องตามแบบที่ฟัง จะมีรูปภาพคนที่ไม่ได้ใส่เสื้อผ้าจากนั้นให้นักเรียนโยงเสื้อผ้า ฐานที่ 4 คือ แต่งตัวตุ๊กตา มีตัวตุ๊กตาทั้งหมด 5 ตัว ในขณะที่นักเรียนที่อยู่ฐานที่ 1 อ่านประโยค ให้นักเรียนที่อยู่ฐานที่ 2,3,4 ทำกิจกรรมตามที่นักเรียนที่อยู่ฐานที่ 1 อ่านข้อความในประโยคและมีผลมาจากที่มีนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิงจึงส่งผลให้กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่นักเรียนชอบน้อยที่สุด ซึ่งความถนัด (Aptitude) เป็นศักยภาพของบุคคลในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าหากได้รับการฝึกฝนและการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม (พาสนา จุรรัตน์, 2548: 97) ดังนั้นการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานนั้นความถนัดเป็นปัจจัยหลักที่ควรคำนึงถึงถึงนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความถนัดที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยนี้มีกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียวจำนวนนักเรียน 42 คน ดังนั้นการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการเปรียบเทียบนักเรียน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง เพื่อเปรียบเทียบว่าวิธีการสอนที่ใช้สอนมีประสิทธิภาพ

2. งานวิจัยนี้เน้นการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสอนเพียงระดับเดียว ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในระดับชั้นอื่น ๆ

3. ควรศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เช่น ความถนัด เพศ และความสามารถทางด้านภาษา

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2553). *การออกแบบพัฒนาโปรแกรมบทเรียนและบทเรียนบนเว็บ*.
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ณภัทริน เกาพาน ลดาวัลย์ วัฒนบุตร สุณี สาธิตานันต์ และสกล สรเสนา. (2554). การศึกษาผลของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนธีรภาดาเทคโนโลยี จังหวัดร้อยเอ็ด. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 5(3), 57-65.
- ณัฐวราพร เปลี่ยนปราณ และสุทัศน์ นาคจัน. (2558). การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทุ่งน้อย อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. *Veridian E-Journal*, 8(2), 1674-1684.
- ณัฐวุฒิ สกุนี. (2559). *การพัฒนาเจตคติแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. หลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2536). *กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการงานและการจัดการเรียนการสอน*.
กรุงเทพมหานคร: นิชินแอตเวอร์ไทซิงกรุ๊ป.
- ทิตนา แคมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธันย์จิรา ภูริอุดมเศรษฐ์. (2553). *การศึกษาค้นคว้าและหาความรู้ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวันที่เรียนโดยวิธีสอนแบบสัมพันธ์ ขอบความหมาย*. สารนิพนธ์ สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีรศักดิ์ อุ่ณอารมย์เลิศ. (2549). *เครื่องมือวิจัยทางการศึกษา : การสร้างและพัฒนา*. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นฤมล มณีงาม. (2547). *การพัฒนาโปรแกรมสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการประหยัดพลังงานตามหลักการเรียนรู้ด้วยการรับใช้สังคม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์. (2549). *การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

- บำรุง โตร์ตัน. (2524). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตร และวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2539). *การวิจัยสำหรับครู*. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2555). *ระเบียบวิธีวิจัยทางหลักสูตรและการสอน Research methodology in curriculum and instruction*. กรุงเทพฯ: แผลมทอง.
- บุษริย์ ฤกษ์เมือง. (2552). *การใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. การสอน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปริญญา เทวานฤมิตรกุล. (2560). *เทคนิคการสอนแบบ Active Learning เพื่อการเรียนรู้อย่าง สร้างสรรค์*. เอกสารประกอบการบรรยาย โครงการอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพอาจารย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรพิศ งามพงษ์. (2557). *คำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3*. *ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย*, 10(1), 239-254.
- พรพิมล ระวังการ. (2549). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทน ในการ จำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอน โดยใช้แบบ ฝึกความสามารถทางการเขียนกับการสอนแบบปกติ*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย รามคำแหง.
- พรรณนที โชติพงษ์. (2552). *การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และ ความ คงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. ปรินญาณินพนธ์สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พัชรประภา อดุลยวิทย์. (2527). *หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พาสนา จุลรัตน์. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิมเนตร เทพปัญญา. (2557). *การใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญา*. *พิชเนศวร์สาร*, 10(1), 149-158.
- มนต์ชัย เทียนทอง. (2548). *สถิติและวิธีการวิจัยทางเทคโนโลยีสารสนเทศ*. กรุงเทพฯ: สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- รัชนิกร ทัพชัย. (2552). *การพัฒนากระบวนการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กรณีศึกษาการ*

- แก้ปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. คอมพิวเตอร์ บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วชิราภรณ์ คำคล้าย. (2551). การชั้นเรียนของครูโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. การบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณพร ศิลาขาว. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบการสอน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. การประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณิ ลิ้มอักษร. (2543). จิตวิทยาการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2. คณะศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วารินทร์ รัชมีพรหม. (2532). สื่อการสอนเทคโนโลยีทางการศึกษาและการสอนร่วมสมัย. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.
- วาริสา เหมกิตติวัฒน์. (2559). การศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเล่นนิทานและเกมคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ สาขาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ ในศตวรรษที่ ๒๑. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิโรจน์ ลักขณาอดิศร. (2550). การเรียนรู้ตามหลักการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน. เข้าถึงเมื่อ 12 มิถุนายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://sites.google.com/site/prapasara/2-12>
- วีณา ไรตมะวิชญ. (2530). กลวิธีการเรียนและการสอนในโรงเรียนประถมศึกษา. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศศิธร เจริญใจ. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศศิธร ลิจันทรัพย์. (2556). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษานอกระบบ สื่อสารเคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิธร แสงธนู และคิด พงศ์ทัต. (2541). คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: ไทย

วัฒนาพานิช.

สถาพร พุทธิพิฏฐ. (2555). คุณภาพผู้เรียนเกิดจากกระบวนการเรียนรู้. *วารสารการบริหาร การศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา*, 6(2), 1-13.

สมพร วราวิทย์ศรี. (2541). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนการเรียนรู้ คำศัพท์ วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลการเรียนต่ำจากการสอนโดยใช้ แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบ และไม่มีเกมประกอบ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. จิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สมศักดิ์ คำศรี. (2525). *จิตวิทยาการศึกษา*. มหาสารคาม: วิทยาลัยครูมหาสารคาม.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3. (2560). *แนวทางการจัดกิจกรรม ลดเวลา เรียน เพิ่มเวลารู้*. เข้าถึงเมื่อ 25 ธันวาคม 2561. เข้าถึงได้จาก <https://rb.gy/194beb>

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). *แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตรตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. In. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย.

สุทัศน์ เอกา. (2562). *การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน*. เข้าถึงเมื่อ 17 มิถุนายน 2561. เข้าถึงได้ จาก <http://www.krumontree.com/www/documents/137-abl-activity-based-learning.html>

สุพล บุญทรง. (2535). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. นครสวรรค์: วิทยาลัยครูนครสวรรค์.

สุพิรา ดาวเรือง. (2555). *การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบผสมผสานโดยใช้การเรียนรู้แบบกิจกรรม เป็นฐานและเทคนิคเพื่อนคู่คิดบนวิกิเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาอย่าง สร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. เทคโนโลยีและสื่อสาร การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมาลี ชัยเจริญ. (2559). *การออกแบบการสอน หลักการ ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ พิมพ์ครั้งที่ 2*. ขอนแก่น: เพ็ญพรินตึง จำกัด.

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2556). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2526). *วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน*. กรุงเทพฯ: ประมวลศิลป์.

สุวิมล สพฤกษ์ศรี และโชคชัย เตโซ. (2558). การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมจากห้องเรียนสู่โลกกว้าง : กรณีศึกษา โครงการเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ณ ประเทศสิงคโปร์และ มาเลเซีย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 13(2), 70-88.

แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรรรรณ เชาวบรร. (2549). *การพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านมาบบัว โดยใช้กิจกรรมภาษาในลักษณะบูรณาการ*.
 ปริญญาโท สาขาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อิสรา สารงาม. (2530). *การสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา*. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภาษาอังกฤษ

Alabsi, T. (2016). *The Effectiveness of Role Play Strategy in Teaching Vocabulary*.
Theory and practice in language studies, 6(2), 227-234.

Alshammari, N. A. (2013). *A Quantitative Study of the Impact of Immersive Game-Based Learning on Enhancing Vocabulary Instruction and Acquisition for English Language Learners*.

Aslam, A., and Mazher. (2015). *Enhancing communication skills of ESL primary students through activity based learning*. *European Journal of Language Studies*, 2(1), 1-15.

Awasthi, D. (2014). *Activity-based Learning Methodology can bring improvement in quality of education in India*. *Research paper of GLRA – Global Journal for Research Analysis*, 3(August).

Ayotola, A., and Ishola, A. (2013). *Preparation of Primary Teachers In Pupil-Centered Activity-Based Mathematics Instructions and Its Model*. *Proceeding In 1st Annual International Interdisciplinary Conference*.

Bonwell, and Eison. (1991). *Active Learning: Creating Excitement in the Classroom*.
 ERIC Digest. Washington D.C.: ERIC Clearinghouse on Higher Education.

Buehl, D. (2001). *Classroom strategies for interactive learning*. Newark, DE:
 International Reading Association.

Ceilk. (2018). *The Effects of Activity Based Learning on Sixth Grade Students' Achievement and Attitudes towards Mathematics Activities*. *Eurasia Journal of Mathematics, Science and Technology Education*, 14(1), 1963-1977.

Dale, E., and et. al. (1999). *Techniques of Teaching Vocabulary*. Rotterdam: Field Educational Publication Incorporated.

- Demirciogul, S. (2010). *Teaching English vocabulary to young learners via drama. Procedia Social and Behavioral Sciences*, 2(1), 439–443.
- Dickerson, D. P. (1997). *A Comparison of the Use of the Active Games Learning Medium with Passive Games and Traditional Activities as a Means of Reinforcing Recognition of Selected Sight Vocabulary Words with Mid-Year First-Grade Children with Limited Sight Vocabularies. Dissertation Abstracts*, 32(10), 64-65.
- Doff, A. (1988). *Teach English “A training course for teachers”*. Press Syndicate of the University of Cambridge.
- Er, S. (2012). *Using Total Physical Response Method in Early Childhood Foreign Language Teaching Environments. Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 93(1), 1766-1768.
- Festus. (2013). *Activity -Based Learning Strategies in the Mathematics Classrooms. Journal of Education and Practice*, 4(13), 8-14.
- Ghadessy, M. (1998). *Word Lists and Materials Preparation: A New Approach. English Teachings Forum*, 17(1), 24-27.
- Hag, K., and Bangash. (2017). *Development of speaking skills through activity based learning at elementary level. Eurasian journal of education research*, 69(241-252).
- Haq. (2016). *Development of language skills through activity based learning at grade-VI in Khyber Pakhtunkhwa. Ph.D. dissertation, Faculty of Arts and Social Sciences Northern University, Nowshera Pakistan.*
- Hassain, A., and Majoka. (2011). *Effect of peer group activity based learning on students’ academic achievement in physics at secondary level. International journal of academic research*, 3(1), 940-944.
- Horsburgh. (1994). *Activity-based learning in India*. เข้าถึงเมื่อ 19 มิถุนายน 2561. เข้าถึงได้จาก https://en.wikipedia.org/wiki/Activity-based_learning_in_India
- Kaplan, R. S., and Norton, D. P. (1996). *The Balanced Scorecard : Translating Strategy into Action* [Press release]
- Lado, R. (1996). *Language Learning Teaching and Learning English*. New York: McGraw - Hill.

- Lakshmi, R. (2007). *Activity based learning*. เข้าถึงเมื่อ 12 มิถุนายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://www.ssa.tn.nic.in/docu/abl-report-by-dr.anandhalakshmi.pdf>
- Limbu, P. (2012). *Why do we need to use activity based learning method?* เข้าถึงเมื่อ 20 June 2018. เข้าถึงได้จาก <http://eprogressiveportfolio.blogspot.com/2012/06/activity-based-teaching-method.html>
- Mackey, W. (1997). *Language Teaching Analysis*. London: Green.
- McGrath, J. R., and MacEwan, G. (2011). *Linking pedagogical practices of activity-based teaching. The International Journal of Interdisciplinary Social Sciences*, 6(261-274).
- Nation, I. S. P. (1990). *Teaching and Learning Vocabulary*. New York: Newbury House.
- NCSALL. (2006). *Activity-based Instruction: Why and How*. เข้าถึงเมื่อ 12 มิถุนายน 2561. เข้าถึงได้จาก www.ncsall.net/fileadmin/resources/teach/GED_inst.pdf
- Okwudishu, A. U. (2011). *Trainer guide to the use of manual of the best practices and methods of facilitating in basic literacy programme. A lead paper presented during a work shop on developing Manual of Best Practices at Enugu. Nigeria.*
- Reilly, V., and Ward, S. M. (1997). *Very young learners. (Resource books for teachers)*. Oxford: Oxford University Press.
- Salkind, J. N. (2010). *Encyclopedia of Research Design*. America: Sage Publication Asia Pacific. Ltd.
- Stewick, E. W. (1972). *Language Learning Teaching and Learning English*. London: Longman.
- Syoc, V. (1963). *Methods of Teaching English as a Foreign Language*. Bangkok: The social science association of Thailand press.
- Taylor. (1990). *Teaching and learning vocabulary*. Cambridge: Great Britain at the University Press.
- Thornbury, S. (2004). *How to Teach Vocabulary*. Bangkok: Pearson Education Indochina Ltd.
- Ukeje, B. O. (1979). *Means of evaluating job of teaching. A paper presented at the*

*Annual Conference of boards and Commissions responsible for recruitment
Promotion and discipline of teachers.* Awka Nigeria.

Velasco, P. (2010). *The role of interlexical homographs in vocabulary learning. In
common core and ELLs/Emergent bilinguals: A guide for educators, 1(1),
181-182.*

Wilkins, D. A. (1972). *Linguistics in Language Teaching.* London: Edward Arnold.

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการวิจัย หนังสือขอเชิญตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย
หนังสือขอตกลงเครื่องมือวิจัย และหนังสือขอเก็บรวบรวมข้อมูล

รายนามผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้การตรวจสอบความสอดคล้องของคำถาม (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการตรวจสอบความสอดคล้องของคำถาม (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็น

1. อาจารย์รณกร ธรรมจิตต์ หัวหน้าคณะกรรมการดำเนินงานหน่วยทดสอบวัดระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
2. นางสาวปิยนุช เจริญศรี ครู ค.ศ.2 ชำนาญการ วิทยาลัยพัฒนศึกษการบางนา
3. นางสาวอรรรณ ชูแก้ว โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร (ปฐมวัยและประถมศึกษา)

หนังสือเชิญตรวจเครื่องมือ อาจารย์ธณกร ธรรมจิตต์ หัวหน้าคณะกรรมการดำเนินงานหน่วย
ทดสอบวัดระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

ที่ ศธ 6806 (96 ก) / 1205
๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

11 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ธณกร ธรรมจิตต์

ด้วย นางสาวเพ็ญภา ตลับกลาง รหัสประจำตัว 60254310 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การหัดนา
ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนวัดเขื่อนเขต จังหวัดปทุมธานี "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากชัย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 034-218790

หนังสือเชิญตรวจเครื่องมือ นางสาวปิยะนุช เจริญศรี ครู ค.ศ.2 ชำนาญการ วิทยาลัยพณิชยการ
บางนา

ที่ ศธ 6806(พษ)/1206
๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

11 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ปิยะนุช เจริญศรี

ด้วย นางสาวเพ็ญภา คลับกลาง รหัสประจำตัว 60254310 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การพัฒนา
ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วีดิทัศน์กิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนวัดเขียนเขค จังหวัดปทุมธานี "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็น
ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากฟู)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

หนังสือเชิญตรวจเครื่องมือ นางสาวอรรวรรณ ชูแก้ว โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร
(ปฐมวัยและประถมศึกษา)

ที่ ศธ 6806 (วิชา) / 1204
๖๖

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

11 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์อรรวรรณ ชูแก้ว

ด้วย นางสาวเพ็ญภา ดดับกลาง รหัสประจำตัว 60254310 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับเด็กเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต จังหวัดปทุมธานี "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย ให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาศ มากชู)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 034-218790

หนังสือขอตกลงเครื่องมือวิจัย

ที่ ศบ 6806 (๖๖ จ.) / 1908
๖๖

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

11 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดเขื่อนเขต

ด้วย นางสาวเพ็ญภา คล้ายกลาง รหัสประจำตัว 60254310 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การพัฒนา
ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนวัดเขื่อนเขต จังหวัดปทุมธานี " มีความประสงค์จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5
ในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจู้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

หนังสือขอเก็บรวบรวมข้อมูล

ที่ ศษ 6806 (บร) / 1209
๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

11 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดเขินเขต

ด้วย นางสาวเพ็ญภา คลับกลาง รหัสประจำตัว 60254310 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การพัฒนา
ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนวัดเขินเขต จังหวัดปทุมธานี" มีความประสงค์จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5
ในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดแจ้งนักเรียนทราบ
เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่ศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากजू)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 034-218790

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
3. แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Clothes แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง What do you want to wear?
 รหัสวิชา อ12101 รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
 ปีการศึกษา 2561 ภาคเรียนที่ 2 เวลา 1 ชั่วโมง
 ผู้สอน นางสาวเพ็ญภา ตลับกลาง โรงเรียนวัดเขียนเขต

1.มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด

ต 1.1 ป.2/3 เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ฟัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

เลือกภาพให้ตรงกับความหมายเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย (ต 1.1 ป.2/3)

2.สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกายและการบอกแสดงความต้องการเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนรู้จักนำไปประยุกต์ใช้และรู้จักเลือกใช้คำรวมทั้งประโยคเพื่อบอกความต้องการของตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น การสั่งอาหารและเครื่องดื่ม การเลือกซื้อเสื้อผ้า การเดินทาง

3.สาระการเรียนรู้

ความรู้

Vocabulary: a shirt, a T-shirt, a blouse, a skirt, a hat, a cap, a dress, jeans, shorts, pants, socks, shoes

Structure: What do you want to wear? I want to wear

Function: Talking about clothes

ทักษะ / กระบวนการ

เลือกภาพให้ตรงความหมาย

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ข้อที่ 4 ใฝ่เรียนรู้

คุณธรรมเป้าหมาย

1. ความรับผิดชอบ

พฤติกรรมบ่งชี้

1.4 ใฝ่รู้ถูกต้องตามอัตลักษณ์ของโรงเรียน

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1.ความสามารถในการสื่อสาร

4. สื่อการเรียนการสอน/แหล่งการเรียนรู้

1. บัตรภาพ

2. บัตรคำศัพท์

3. คลิปวิดีโอ

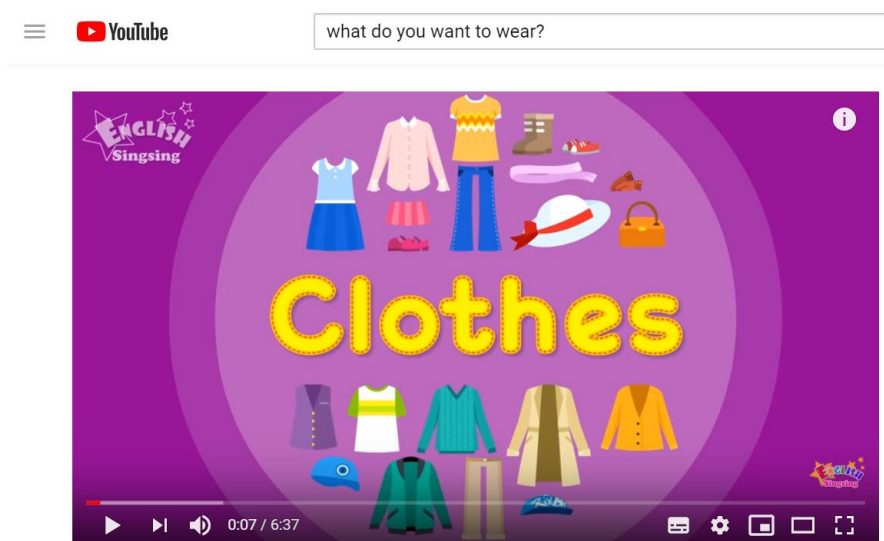
5. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นเตรียม (5 นาที)

1. ครูทักทายนักเรียน

2. ครูถามนักเรียนวันนี้นักเรียนสวมชุดอะไร ครูนำเสื้อผ้า เช่น ชุดนักเรียน เสื้อ กางเกง รองเท้า ถุงเท้า มาให้นักเรียนดูโดยเป็นเสื้อผ้าของจริง

3. ครูเปิดคลิปวิดีโอคำศัพท์เสื้อผ้า ให้นักเรียนชม และให้นักเรียนช่วยกันสังเกตจำนวนคำศัพท์ในคลิปวิดีโอ (เสื้อผ้าที่ปรากฏในคลิปวิดีโอ T-shirt, jeans, blouse, skirt, sweater, pants, dress, cardigan, jacket, vest, coat, cap, gloves, hat, scarf, boots, sneakers, shoes, handbag) จากเว็บไซต์ https://www.youtube.com/watch?v=Q_EwuVHDb5U&t=250s

เด็กคำศัพท์ - เสื้อผ้า - เสื้อผ้า - เรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก

ชั้นกิจกรรมการสอนคำศัพท์ (15 นาที)

ครูวาดตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่บนกระดาน

สอนคำศัพท์ a shirt, a skirt, a T-shirt, a blouse, a hat, a cap, a dress, shorts, pants, jeans, socks, shoes

4. ครูแสดงรูปภาพเครื่องแต่งกายทีละชิ้น และ พูดออกเสียงให้นักเรียนพูด

T : skirt

Ss : skirt

ครูแสดงรูปภาพเครื่องแต่งกายพูดออกเสียงจนครบทุกรูปเมื่อสอนคำศัพท์เสร็จแล้วให้นำรูปภาพไปติดบนกระดานจากนั้นครูสุ่มถามคำถามนักเรียนเป็นรายบุคคล

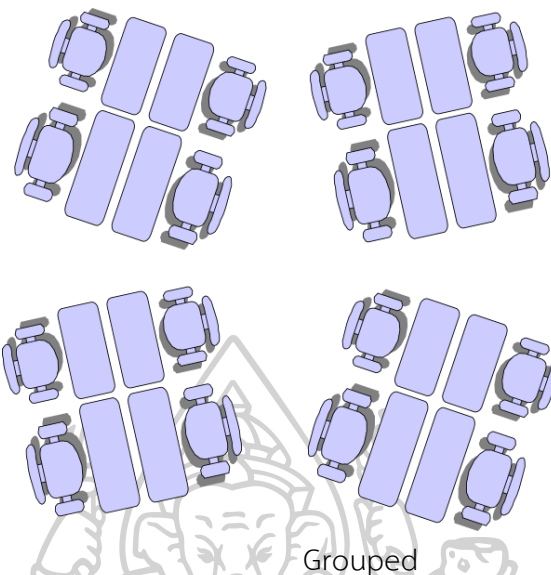
5. ครูสอนประโยค Q: What do you want to wear?

A: I want to wear a shirt and shorts.

ชั้นปฏิบัติกิจกรรม (35 นาที)

กิจกรรม Matching

6. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 5-6 คน แล้วให้นั่งเป็นกลุ่ม

7. ครูแจกบัตรภาพและบัตรคำศัพท์เรื่อง clothes กลุ่มละ 1 ชุด

8. ครูอธิบายวิธีการทำกิจกรรม โดยขั้นตอนแรกครูให้นักเรียนคว่ำคำศัพท์ทุกใบโดยด้านซ้ายเป็นบัตรคำศัพท์และด้านขวาเป็นบัตรภาพ นักเรียนต้องจับคู่ความหมายที่ถูกต้องกับรูปภาพโดยให้นักเรียนคนที่ 1 เปิด บัตรคำศัพท์หนึ่งใบและบัตรภาพหนึ่งใบ ถ้าเป็นคู่คำศัพท์ที่ถูกต้องกับความหมายนักเรียนเก็บบัตรคู่นั้นไว้ได้เลย แต่ถ้าไม่ใช่คู่คำศัพท์ที่ถูกต้องให้นักเรียนคว่ำคำศัพท์ไว้ตามเดิม ให้นักเรียนทำตามขั้นตอนนี้ไปจนคำศัพท์หมดทุกคำ
ขั้นสรุปและประเมินผล (5 นาที)

9. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนชูภาพขึ้น

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัดผล	เครื่องมือการวัดผล
เลือกภาพให้ตรงกับความหมายเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย (ต 1.1 ป.2/3)	ประเมินการทำกิจกรรม Matching	แบบประเมินการทำกิจกรรม Matching

ประเด็นการประเมินกิจกรรม Matching

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีเยี่ยม (3)	ดี (2)	ผ่าน (1)	ไม่ผ่าน (0)
การมีส่วนร่วมของกลุ่ม	นักเรียนทำงานร่วมกับสมาชิกกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมให้เสร็จสมบูรณ์และทำหน้าที่ในส่วนของตนเองได้อย่างดี	นักเรียนทำงานร่วมกับสมาชิกกลุ่มและทำหน้าที่ในส่วนของตนเอง	นักเรียนทำงานร่วมกับสมาชิกกลุ่ม	ไม่ทำกิจกรรมเลย
ความถูกต้องของคำศัพท์กับภาพ	นักเรียนเลือกภาพให้ตรงกับความหมายได้ถูกต้อง 8-10 คำ	นักเรียนเลือกภาพให้ตรงกับความหมายได้ถูกต้อง 6-7 คำ	นักเรียนเลือกภาพให้ตรงกับความหมายได้ถูกต้อง 4-5 คำ	นักเรียนเลือกภาพให้ตรงกับความหมายได้ถูกต้องต่ำกว่า 5 คำ

2. การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัดผล	เครื่องมือการวัดผล
ข้อที่ 4 ใฝ่เรียนรู้	ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ประเด็นการประเมิน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีเยี่ยม	ดี	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ข้อที่ 4 ใฝ่เรียนรู้	ตั้งใจเพียรพยายามในการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้สำเร็จเรียบร้อยดี มาก	ตั้งใจเพียรพยายามในการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้สำเร็จ เรียบร้อยดี	ตั้งใจเพียรพยายามในการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้สำเร็จ	ไม่ตั้งใจเพียรพยายามในการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

3. การประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ประเด็นการประเมิน	วิธีการวัดผล	เครื่องมือการวัดผล
ความสามารถในการสื่อสาร	ประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน	แบบประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ประเด็นการประเมิน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีเยี่ยม (3)	ดี (2)	ผ่าน (1)	ไม่ผ่าน (0)
มีความสามารถในการรับ-ส่งสาร	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและบ่อยครั้ง	พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง	ไม่ปฏิบัติพฤติกรรม

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวเพ็ญนภา ตลับกลาง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ความคิดเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

.....

ลงชื่อ.....หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

(นางสาวมัทนา นิถานานนท์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

1. การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	ผลการจัดการเรียนรู้
เลือกภาพให้ตรงกับ ความหมายเกี่ยวกับเครื่องแต่ง กาย (ต 1.1 ป.2/3)	นักเรียนทั้งหมด.....คน นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์.....คน คิดเป็นร้อยละ..... นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์.....คน คิดเป็นร้อยละ..... เลขที่นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์.....

2.การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

จุดประสงค์การเรียนรู้	ผลการจัดการเรียนรู้
ข้อที่ 4 ใฝ่เรียนรู้	นักเรียนทั้งหมด คน นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ คน คิดเป็นร้อยละ . นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ คน คิดเป็นร้อยละ. เลขที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์

3.สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน: ความสามารถในการสื่อสาร

ประเด็นการประเมิน	ผลการจัดการเรียนรู้
มีความสามารถในการรับ-ส่ง สาร	นักเรียนทั้งหมด.....คน นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์.....คน คิดเป็นร้อยละ..... นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์.....คน คิดเป็นร้อยละ..... เลขที่นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์.....

บันทึกเพิ่มเติม

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

แนวทางการแก้ไข

.....

.....

ลงชื่อครูผู้สอน

(นางสาวเพ็ญนภา ตลับกลาง)

วันที่เดือน..... พ.ศ.

ความคิดเห็นของกลุ่มงานวิชาการ

.....

.....

ลงชื่อ

.....)

วันที่เดือน..... พ.ศ.

ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

ว่าที่ร้อยตรี

(อรรถสิทธิ์ เนตรทิพวัลย์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเขียนเขต

วันที่เดือน..... พ.ศ.

การแปลผลการประเมินกิจกรรม Matching

กลุ่มที่	ประเด็นการประเมิน		แปลผล			
	การมีส่วนร่วม ของกลุ่ม (4)	ความถูกต้อง ของคำศัพท์กับ ภาพ (4)	ดีเยี่ยม	ดี	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1 สมาชิกกลุ่ม						
2 สมาชิกกลุ่ม						
3 สมาชิกกลุ่ม						

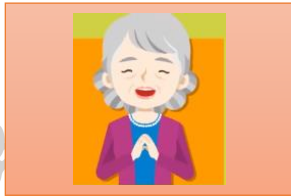
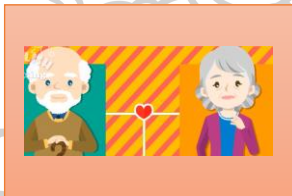

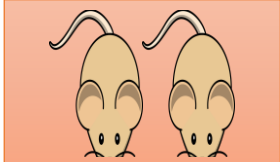
กลุ่มที่	ประเด็นการประเมิน		แปลผล			
	การมีส่วนร่วม ของกลุ่ม (4)	ความถูกต้อง ของคำศัพท์กับ ภาพ (4)	ดีเยี่ยม	ดี	ผ่าน	ไม่ผ่าน
4 สมาชิกกลุ่ม						
5 สมาชิกกลุ่ม						
6 สมาชิกกลุ่ม						
7 สมาชิกกลุ่ม						

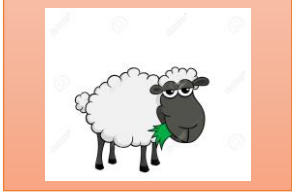

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง แบบทดสอบเป็นปรนัย ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกเพียง 1 ข้อ
เลือกคำศัพท์ให้ตรงกับภาพที่กำหนดให้ (20 ข้อ) ข้อที่ 9-14 ให้นักเรียนดูแผนภูมิครอบครัวแล้ว
ตอบคำถาม

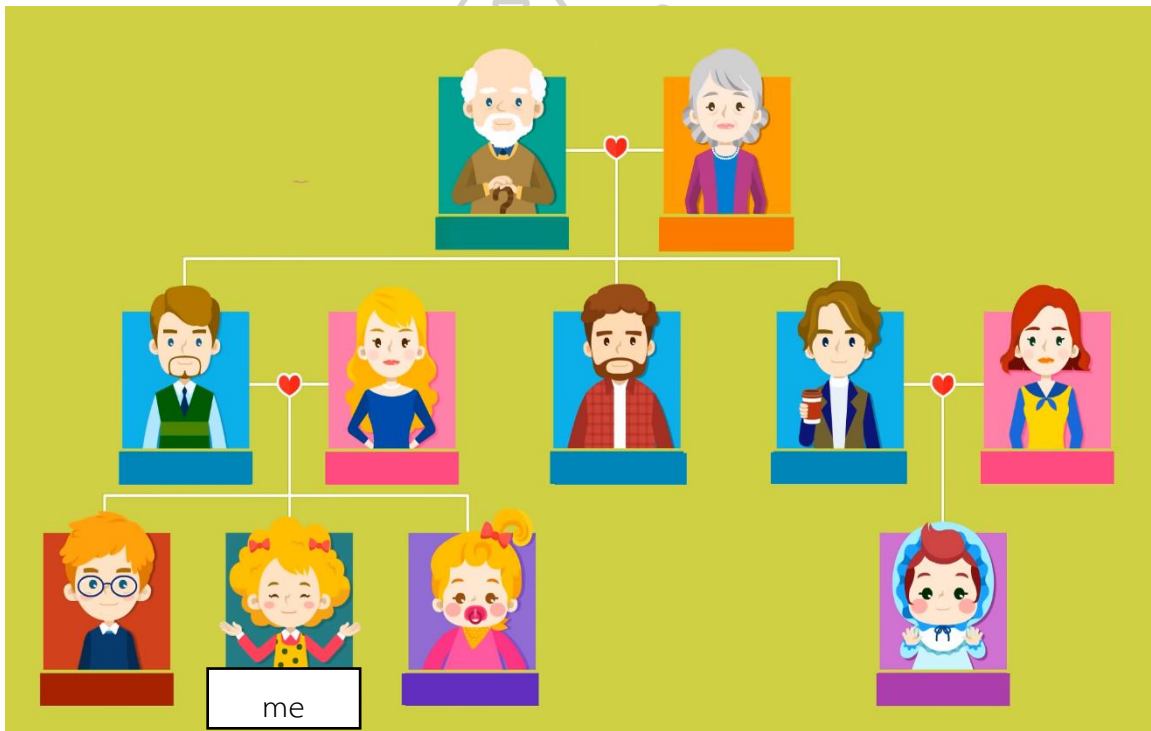
<p>1. A: What do you want to wear? B: I want to wear</p> <p>a. a vest b. a shirt c. a T-shirt</p> 	<p>5. A: What do you want to wear? B: I want to wear</p> <p>a. a suit b. a skirt c. a dress</p>
<p>2. A: What are you wearing? B: I am wearing</p> <p>a. shoes b. socks c. boots</p> 	<p>6. A: What are you wearing? B: I am wearing</p> <p>a. a shirt b. a jacket c. a cardigan</p>
<p>3. A: What do you want to wear? B: I want to wear</p> <p>a. shoes b. slippers c. sneakers</p> 	<p>7. A: What do you want to wear? B: I want to wear</p> <p>a. a shirt b. a dress c. a blouse</p>
<p>4. A: What are you wearing? B: I am wearing</p> <p>a. a skirt b. a shorts c. a dress</p> 	<p>8. A: What are you wearing? B: I am wearing</p> <p>a. boots b. shoes c. sneakers</p>

<p>คำชี้แจง ข้อที่ 9-14 ให้นักเรียนดูแผนภูมิ ครอบครัวแล้วตอบคำถาม</p> <p>9. A: Who is he? B: He is my</p> <p>a. uncle b. father c. brother</p> 	<p>13. A: Who is she? B: She is my</p> <p>a. aunt b. sister c. mother</p>
<p>10. A: Who is he? B: He is my</p> <p>a. uncle b. father c. brother</p> 	<p>14. A: Who is she? B: She is my</p> <p>a. grandfather b. grandparents c. grandmother</p>
<p>11. A: Who are they? B: They are my</p> <p>a. mother b. parents c. grandparents</p> 	<p>15. A: What is this? B: It is</p> <p>a. a cow b. a goat c. a sheep</p>
<p>12. A: Who is he? B: He is my</p> <p>a. uncle b. father c. brother</p> 	<p>16. A: What is this? B: It is</p> <p>a. a dog b. a sheep c. a rabbit</p>
<p>17. A: What is this? B: It is</p> <p>a. a mice b. a rabbit c. a rooster</p> 	<p>19. A: What are these? B: These are</p> <p>a. mice b. goats c. rabbits</p>

<p>18. A: What is this? B: It is</p> <p>a. a cow b. a goat c. a sheep</p> 	<p>20. A: What is this? B: It is</p> <p>a. a pig b. a cow c. a sheep</p>
---	--

คำชี้แจง ข้อที่ 9-14 ให้นักเรียนดูแผนภูมิครอบครัวแล้วตอบคำถาม

Family Tree

Retrieved on 12th January, 2019 from <https://www.youtube.com/watch?v=FHaObkHEkHQ&t=110s>

3. แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขยงเขต ซึ่งจะนำไปประเมินผลเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงต่อไป

2. แบบสอบถามฉบับนี้ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 สอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแนวคิดของ Likert มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า (Rating scale) มี 3 ระดับ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน ซึ่งกำหนดค่าระดับของข้อความในแบบสอบถาม 3 ระดับ ดังรายละเอียดดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	มีค่าระดับเท่ากับ	3
เห็นด้วยปานกลาง	มีค่าระดับเท่ากับ	2
เห็นด้วยน้อย	มีค่าระดับเท่ากับ	1

ตอนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม

3. กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านหากมีข้อเสนอแนะกรุณาเขียนลงใน ตอนที่ 2

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
	3 	2 	1
<u>ด้านเนื้อหาสาระ</u>			
1. กิจกรรมมีความหลากหลายไม่น่าเบื่อ			
2. กิจกรรมมีความน่าสนใจ			
3. เนื้อหาเข้าใจง่าย			
4. คำศัพท์ที่เรียนไม่ยากเกินไป			
<u>ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน</u>			
5. นักเรียนชอบกิจกรรมจับคู่ (Matching) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น			
6. นักเรียนชอบกิจกรรมแต่งตัว (Dressing up) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น			
7. นักเรียนชอบกิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น			
8. นักเรียนชอบกิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น			
9. นักเรียนชอบกิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น			
10. นักเรียนชอบกิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น			
11. กิจกรรมที่เรียนสนุกสนาน			
12. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม			
<u>ด้านรูปแบบทั่วไป</u>			
13. ขนาด ตัวอักษร บัตรคำศัพท์และบัตรภาพ ชัดเจน			
<u>ด้านประโยชน์ที่ได้รับ</u>			
14. นักเรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์มากขึ้น			
15. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้หลังการเรียน			
16. นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น			
17. นักเรียนอยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			

ตอนที่ 1 สอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
นักเรียนชอบกิจกรรมใดมากที่สุด

☐ กิจกรรมจับคู่ (Matching)	☐ กิจกรรมแต่งตัว (Dressing up)
☐ กิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show)	☐ กิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick)
☐ กิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree)	☐ กิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle)

นักเรียนไม่ชอบกิจกรรมใดมากที่สุด

☐ กิจกรรมจับคู่ (Matching)	☐ กิจกรรมแต่งตัว (Dressing up)
☐ กิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show)	☐ กิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick)
☐ กิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree)	☐ กิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle)

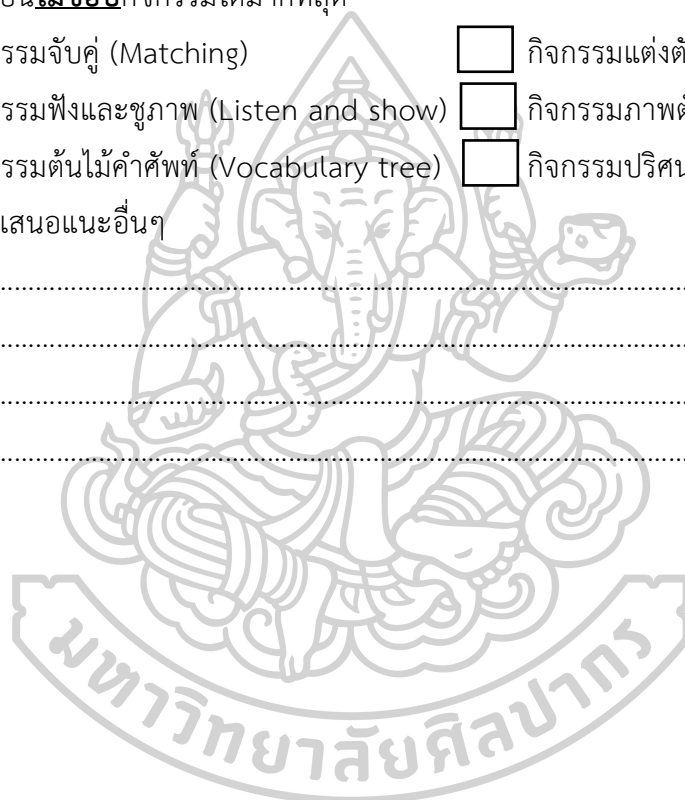
ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค
แบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
2. แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ
3. แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็น

1. แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี

ข้อมูลผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ ตำแหน่ง.....

วุฒิการศึกษา.....สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

1. แบบประเมินนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี ซึ่งจะนำไปประเมินผล เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมต่อไป

2. แบบประเมินฉบับนี้ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 2 ตอน ประกอบด้วย
ตอนที่ 1 ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี โดยมีค่าระดับความเหมาะสม 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3. กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน หากมีข้อเสนอแนะกรุณาเขียนลงในตอนที่ 2

ตอนที่ 1 ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอน
กิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1. แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักสูตรและสาระ การเรียนรู้						
2. แผนการจัดการเรียนรู้มีการกำหนดจุดประสงค์สอดคล้อง กับตัวชี้วัด						
3. แผนการจัดการเรียนรู้มีการกำหนดเวลาได้อย่าง เหมาะสมกับเนื้อหาและความสามารถของผู้เรียน						
4. แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดกิจกรรมได้อย่าง เหมาะสมกับทฤษฎีการจำ						
5. แผนการจัดการเรียนรู้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมความคงทนใน การจำได้อย่างเหมาะสม						
6. แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดสื่อการสอนที่ส่งเสริม ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างเหมาะสม						
7. แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดการวัดและการ ประเมินผลได้อย่างเหมาะสม						

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

2. แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ

แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ

คำชี้แจง โปรดพิจารณารายการแบบทดสอบแล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงต่อไปโดยกำหนดระดับความคิดเห็นดังนี้

+1 แน่ใจว่าข้อคำถามข้อนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามข้อนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

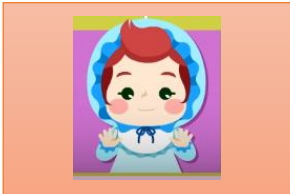
-1 แน่ใจว่าข้อคำถามข้อนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

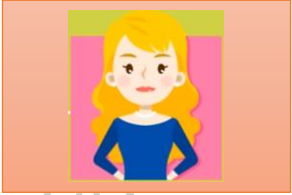

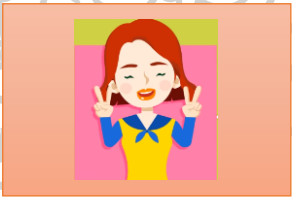

ข้อ	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1.	A: What do you want to wear? B: I want to wear a. a skirt b. a shirt c. a T-shirt				
2.	A: What do you want to wear? B: I want to wear a. shoes b. pants c. socks				
3.	A: What do you want to wear? B: I want to wear a. pants b. jeans c. shorts				

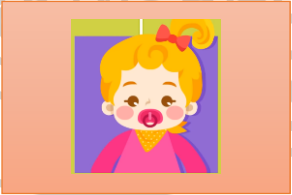

ข้อ	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
4.	<p>A: What do you want to wear?</p> <p>B: I want to wear</p> <p>a. a hat</p> <p>b. a skirt</p> <p>c. a dress</p> 				
5.	<p>A: What do you want to wear?</p> <p>B: I want to wear</p> <p>a. a hat</p> <p>b. a skirt</p> <p>c. a dress</p> 				
6.	<p>A: What do you want to wear?</p> <p>B: I want to wear</p> <p>a. a cap</p> <p>b. a shirt</p> <p>c. a skirt</p> 				
7.	<p>A: What do you want to wear?</p> <p>B: I want to wear</p> <p>a. shoes</p> <p>b. socks</p> <p>c. boots</p> 				

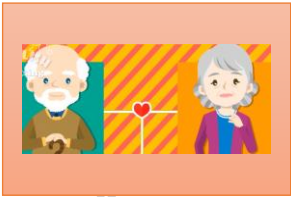

ข้อ	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
8.	<p>A: What do you want to wear?</p> <p>B: I want to wear</p> <p>a. a hat b. a cap c. a scarf</p>				
9.	<p>A: What do you want to wear?</p> <p>B: I want to wear</p> <p>a. shorts b. socks c. skirts</p>				
10.	<p>A: What do you want to wear?</p> <p>B: I want to wear</p> <p>a. a shirt b. a dress c. a blouse</p>				
11.	<p>A: What are you wearing?</p> <p>B: I am wearing</p> <p>a. a coat b. a vest c. a jacket</p>				

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
12.	<p>A: What are you wearing?</p> <p>B: I am wearing</p> <p>a. a skirt b. a sweater c. a swimsuit</p>				
13.	<p>A: What are you wearing?</p> <p>B: I am wearing</p> <p>a. a cap b. a coat c. a cardigan</p>				
14.	<p>A: What are you wearing?</p> <p>B: I am wearing</p> <p>a. boots b. slippers c. sneakers</p>				
15.	<p>A: What are you wearing?</p> <p>B: I am wearing</p> <p>a. boots b. slippers c. sneakers</p>				

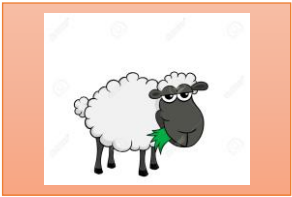
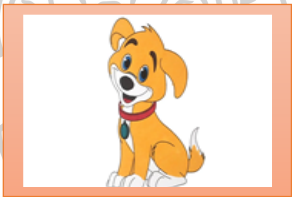

ข้อ	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
16.	<p>A: What are you wearing? B: I am wearing</p> <p>a. a coat b. a jacket c. a cardigan</p> 				
17.	<p>A: What are you wearing? B: I am wearing</p> <p>a. a coat b. a sweater c. a swimsuit</p> 				
18.	<p>คำชี้แจง ข้อที่ 18-29 ให้นักเรียนดูแผนภูมิครอบครัวแล้วตอบคำถาม</p> <p>A: Who is he? B: He is my.....</p> <p>a. uncle b. father c. brother</p> 				
19.	<p>A: Who is she? B: she is my</p> <p>a. me b. cousin c. brother</p> 				

ข้อ	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
20.	<p>A: Who is she?</p> <p>B: She is my</p> <p>a. aunt</p> <p>b. sister</p> <p>c. mother</p> 				
21.	<p>A: Who is this?</p> <p>B: This is</p> <p>a. me</p> <p>b. sister</p> <p>c. mother</p> 				
22.	<p>A: Who is she?</p> <p>B: She is my</p> <p>a. aunt</p> <p>b. sister</p> <p>c. mother</p> 				
23.	<p>A: Who is she?</p> <p>B: She is my</p> <p>a. grandfather</p> <p>b. grandparent</p> <p>c. grandmother</p> 				

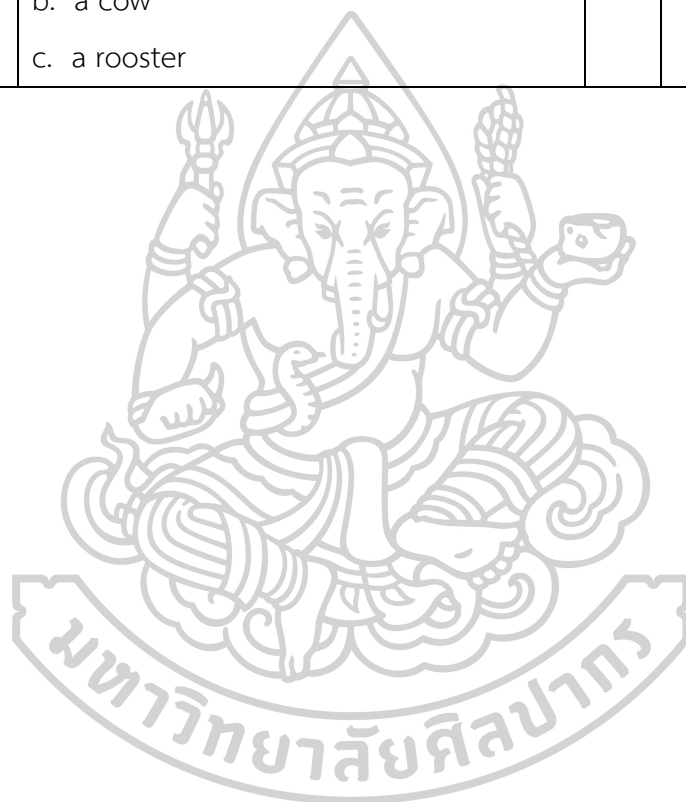
ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
24.	<p>A: Who is he?</p> <p>B: He is my</p> <p>a. uncle</p> <p>b. father</p> <p>c. brother</p>				
25.	<p>A: Who is he?</p> <p>B: He is my</p> <p>a. grandfather</p> <p>b. grandparent</p> <p>c. grandmother</p>				
26.	<p>A: Who is she?</p> <p>B: She is my</p> <p>a. aunt</p> <p>b. sister</p> <p>c. grandmother</p>				
27.	<p>A: Who are they?</p> <p>B: They are my</p> <p>a. brothers</p> <p>b. parents</p> <p>c. grandparents</p>				

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
28.	<p>A: Who are they? B: They are my</p> <p>a. mothers b. parents c. grandparents</p>				
29.	<p>A: Who is he? B: He is my</p> <p>a. uncle b. father c. brother</p>				
30.	<p>A: What is this? B: It is</p> <p>a. a cow b. a rabbit c. a rooster</p>				
31.	<p>A: What is this? B: It is</p> <p>a. a pig b. a dog c. a rooster</p>				

ข้อ	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
32.	<p>A: What are these?</p> <p>B: These are</p> <div data-bbox="692 539 983 734" data-label="Image"> </div> <p>a. mice b. goats c. rabbits</p>				
33.	<p>A: What is this?</p> <p>B: It is</p> <div data-bbox="692 920 983 1115" data-label="Image"> </div> <p>a. a goat b. a sheep c. a chicken</p>				
34.	<p>A: What is this?</p> <p>B: It is</p> <div data-bbox="683 1317 973 1512" data-label="Image"> </div> <p>a. a duck b. a sheep c. a chicken</p>				
35.	<p>A: What is this?</p> <p>B: It is</p> <div data-bbox="667 1720 957 1915" data-label="Image"> </div> <p>a. a cow b. a goat c. a duck</p>				

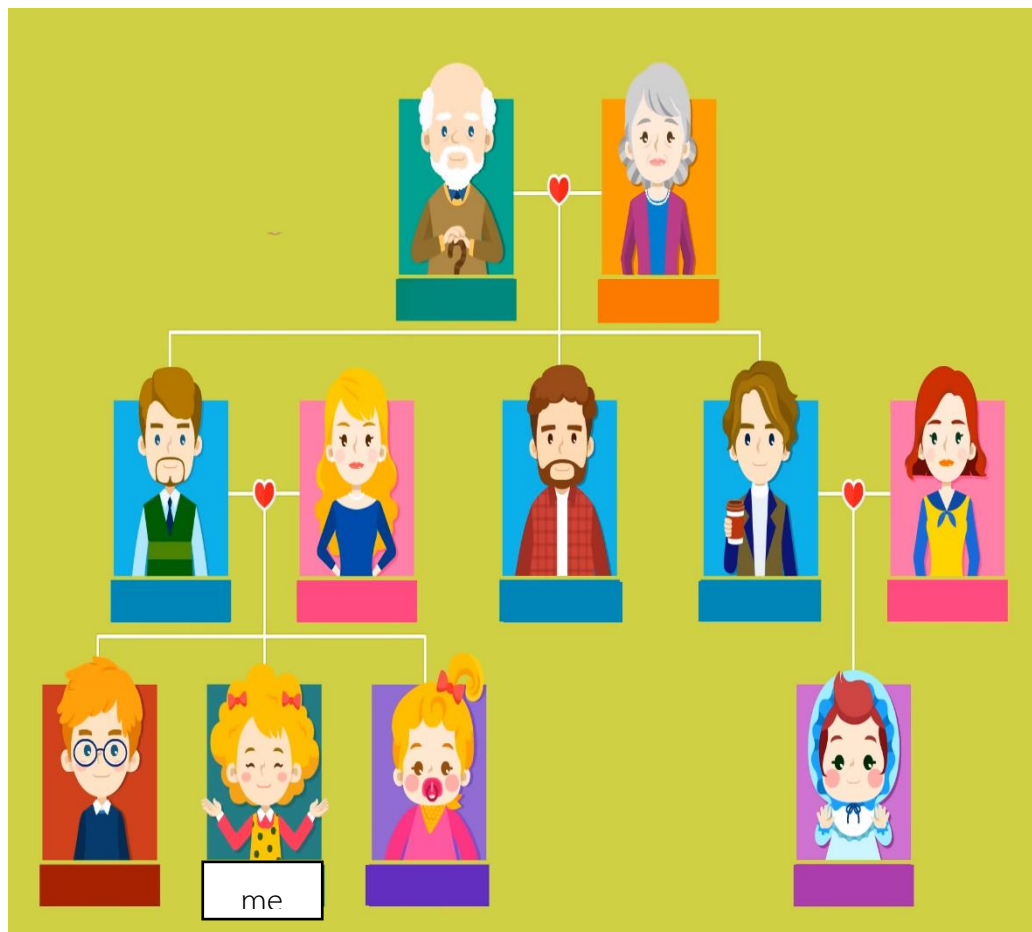
ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
36.	<p>A: What is this?</p> <p>B: It is</p> <p>a. a goat</p> <p>b. a sheep</p> <p>c. a rabbit</p>				
37.	<p>A: What is this?</p> <p>B: It is</p> <p>a. a dog</p> <p>b. a cow</p> <p>c. a horse</p>				
38.	<p>A: What is this?</p> <p>B: It is</p> <p>a. a pig</p> <p>b. a rabbit</p> <p>c. a rooster</p>				
39.	<p>A: What is this?</p> <p>B: It is</p> <p>a. a dog</p> <p>b. a goat</p> <p>c. a horse</p>				

ข้อ	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
40.	<p>A: What is this?</p> <p>B: It is</p> <div style="text-align: center;"> </div> <p>a. a pig</p> <p>b. a cow</p> <p>c. a rooster</p>				

คำชี้แจง ข้อที่ 18-29 ให้นักเรียนดูแผนภูมิครอบครัวแล้วตอบคำถาม

Family Tree

3. แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็น

แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็น

คำชี้แจง โปรดพิจารณารายการแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงต่อไปโดยกำหนดระดับความคิดเห็น ดังนี้

- +1 แน่ใจว่ารายการข้อนั้นมีความเหมาะสม
- 0 ไม่แน่ใจว่ารายการข้อนั้นมีความเหมาะสม
- 1 แน่ใจว่ารายการข้อนั้นไม่มีความเหมาะสม

ตอนที่ 1 ให้ (✓) ลงในช่องระดับความคิดเห็นตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	รายการพิจารณา	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	0
1.	<u>ด้านเนื้อหาสาระ</u>				
	กิจกรรมมีความหลากหลายไม่น่าเบื่อ				
	กิจกรรมมีความน่าสนใจ				
	เนื้อหาเข้าใจง่าย				
2.	<u>ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน</u>				
	นักเรียนชอบกิจกรรมจับคู่ (Matching)				
	ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น				
	นักเรียนชอบกิจกรรมแต่งตัว (Dressing up)				
3.	<u>ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน</u>				
	นักเรียนชอบกิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show)				
	ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น				
	นักเรียนชอบกิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick)				
4.	<u>ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน</u>				
	นักเรียนชอบกิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree)				
	ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น				
	นักเรียนชอบกิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle)				
5.	<u>ด้านรูปแบบทั่วไป</u>				
	กิจกรรมที่เรียนสนุกสนาน				
	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม				
	ขนาด ตัวอักษร บัตรคำศัพท์และบัตรภาพชัดเจน				
6.	<u>ด้านประโยชน์ที่ได้รับ</u>				
	นักเรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์มากขึ้น				

ข้อ	รายการพิจารณา	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	0
15.	นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้หลังการเรียน				
16.	นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น				
17.	นักเรียนอยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				

ตอนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

นักเรียนชอบกิจกรรมใดมากที่สุด

☐ กิจกรรมจับคู่ (Matching)	☐ กิจกรรมแต่งตัว (Dressing up)
☐ กิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show)	☐ กิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick)
☐ กิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree)	☐ กิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle)

นักเรียนไม่ชอบกิจกรรมใดมากที่สุด

☐ กิจกรรมจับคู่ (Matching)	☐ กิจกรรมแต่งตัว (Dressing up)
☐ กิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show)	☐ กิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick)
☐ กิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree)	☐ กิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle)

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

ภาคผนวก ง
การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องแบบสอบถามความคิดเห็น
3. ผลการประเมินประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
4. ค่าความยากและอำนาจจำแนก

1. ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตารางที่ 9 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อน – หลังเรียน

ข้อสอบ (ข้อที่)	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม ของ คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตารางที่ 9 (ต่อ) แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบก่อน – หลังเรียน

ข้อสอบ (ข้อที่)	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม ของ คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
26	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
27	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
36	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
37	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
38	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

2. ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องแบบสอบถามความคิดเห็น

ตารางที่ 10 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็น

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม ของ คะแนน	IOC	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

3. ผลการประเมินประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

ตารางที่ 11 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักสูตรและสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	0
2. แผนการจัดการเรียนรู้มีการกำหนดจุดประสงค์สอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	5	4	4.67	0.47
3. แผนการจัดการเรียนรู้มีการกำหนดเวลาได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาและความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	0
4. แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสมกับทฤษฎีการจำ	5	5	5	5	0
5. แผนการจัดการเรียนรู้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมความคงทนในการจำได้อย่างเหมาะสม	5	5	4	4.67	0.47
6. แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดสื่อการสอนที่ส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างเหมาะสม	5	5	4	4.67	0.47
7. แผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดการวัดและการประเมินผลได้อย่างเหมาะสม	5	5	4	4.67	0.47

4. ค่าความยากและอำนาจจำแนก

ตารางที่ 12 ผลการหาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	P	R	คุณภาพ	ข้อที่	P	R	คุณภาพ
1	0.77	0.4	ใช้ได้	21	0.86	0.23	ใช้ได้
2	0.46	0.46	ใช้ได้	22	0.51	0.11	ใช้ไม่ได้
3	0.49	0.06	ใช้ไม่ได้	23	0.77	0.29	ใช้ได้
4	0.66	0.29	ใช้ได้	24	0.77	0.29	ใช้ได้
5	0.4	0.23	ใช้ได้	25	0.69	0.11	ใช้ไม่ได้
6	0.43	0.29	ใช้ได้	26	0.63	0	ใช้ไม่ได้
7	0.57	0.46	ใช้ได้	27	0.51	0.11	ใช้ไม่ได้
8	0.34	0	ใช้ไม่ได้	28	0.63	0.34	ใช้ได้
9	0.43	0.17	ใช้ไม่ได้	29	0.4	0.34	ใช้ได้
10	0.4	0.34	ใช้ได้	30	0.77	0.29	ใช้ได้
11	0.23	-0.11	ใช้ไม่ได้	31	0.17	-0.11	ใช้ไม่ได้
12	0.54	0.06	ใช้ไม่ได้	32	0.49	0.29	ใช้ได้
13	0.31	-0.06	ใช้ไม่ได้	33	0.6	0.51	ใช้ได้
14	0.63	0.34	ใช้ได้	34	0.94	0.17	ใช้ไม่ได้
15	0.31	0.28	ใช้ได้	35	0.97	0.11	ใช้ไม่ได้
16	0.4	0	ใช้ไม่ได้	36	0.6	0.51	ใช้ได้
17	0.6	0.4	ใช้ได้	37	0.86	0.23	ใช้ได้

ตารางที่ 12 (ต่อ) ผลการหาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	P	R	คุณภาพ	ข้อที่	P	R	คุณภาพ
18	0.89	0.86	ใช้ได้	38	0.97	0.11	ใช้ไม่ได้
19	0.4	0.46	ใช้ได้	39	0.82	0.17	ใช้ไม่ได้
20	0.8	0.34	ใช้ได้	40	0.91	0.23	ใช้ได้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวเพ็ญนภา ตลับกลาง
วัน เดือน ปี เกิด	2 พฤศจิกายน 2533
สถานที่เกิด	จังหวัดนครราชสีมา
วุฒิการศึกษา	ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ. 5 ปี) สาขา ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
ที่อยู่ปัจจุบัน	43/1 หมู่ 2 ตำบลบึงอีไถ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี 12130
ผลงานตีพิมพ์	ตีพิมพ์บทความลงในวารสารรัชต์ภาคย์ Rajapark Journal ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 13 ฉบับที่ 31 ตุลาคม-ธันวาคม พ.ศ. 2562

